

இராமலிங்க சுவாமிகள்
திருவுள்ளம்

திரு. வி. க.

— 100 —

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்

ஆக்கியோர்

திருவாளர் - திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார்

மூன்றாம் பதிப்பு

சாது அச்சுக்கூடம்,

இராயப்பேட்டை, சென்னை-14

உரிமையுடையது

1955

விலை ரூபா 1-12-0

அருணேறி என்று ஒரு நெறி நமது நாட்டில் நீண்டகாலமாக நிலவி வருகிறது. அந்நெறி நாளுக்குநாள் பலதிறப் பெயர்களைப் பெற்றுவிட்டது. கால தேச வர்த்தமானத்துக்கேற்பப் பலதிறப் பெயர்கள் பிறப்பது வழக்கம். அப் பெயர்கள்மீது மட்டுங் கருத்துச் செலுத்துவது அறியாமை. அதனால் இடரும் வீளையும். அப் பெயர்களின் பொருள்மீது கருத்துச் செலுத்துவதே அறிவுடைமை. பொருள் ஒன்றே. 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்றார் திருமூலரும்.

தமிழ்நாட்டில் நீண்டகாலமாக நிலவிவருடம் அருணேறிக்கு முதலரசிரியர் யாவர்? கல்லால மரத்தடியில் வீற்றிருந்தருளும் தட்சணமூர்த்தியே அந்நெறிக்குத் தோற்றுவாயாக நிற்பவர். இம் மோனஞான மூர்த்தியால், அருணேறி, சனக்குமாரர் உள்ளிட்ட நால்வருக்குச் சின்முத்திரை வாயிலாக அறிவுறுத்தப்பட்டது. இந் நால்வர்வழிப் பற்பலர் வாயிலாக அருணேறி உலகிடை வளர்ந்து வரலாயிற்று. இவ்வரலாற்றைத் திருவருள்ஞானங்கைவரப்பெற்ற பெரியோர் நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். பன்னிரு திருமுறை, பதினான்கு சாத்திரம், தாயுமானார் பாடல் முதலிய நூல்களை ஆராய்ந்து பார்க்க.

மக்கள் அறியாமை காரணமாக இடையிடையே அருணேறியை மறந்து கெடுவதுண்டு. அவ்வப்போது பெரியோர் தோன்றி மாசைத் துடைத்துக் காலதேச வர்த்தமானத்துக்கேற்ற முறையில் அச் செந்நெறியை ஒம்பிச்செல்வர்.

இற்றைக்கு ஒரு தூறண்டுக்கு முன்னர் நாட்டில் இருள் படரலாயிற்று. அவ் விருள்கடிய எழுந்த ஞாயிறு நம் இராமலிங்க வாமிசன் சமாச சன்மாரீக்கம் என்னும் பெயரால் நய ஒம்பிச் சென்றார்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவருட்பா பாடிய அளவில் நின்ற ரில்லை. அவர் வடலூரில் சமரச சன்மார்க்கக் கோயில் என்று சொல்லத்தக்க ஒரு ஞானசபை கண்டார். அச்சபையில் தைப்பூசத் தோறும் அன்பர் பல்லாயிரவர் கூடி அருணெறியை நினைவூட்டிக் கொள்கிறார். தைப்பூச விழாவை யொட்டி ஆங்கே பலதிறச் சிறப்புக்கள் நிகழ்கின்றன. அவைகளுள், சன்மார்க்க மகாநாடு கூட்டி, அறிஞரைக் கொண்டு, அருணெறி குறித்துச் சொற் பொழிவுகள் நிகழ்த்துவிப்பது மொன்று.

சென்ற விபவ ஆண்டு, தைத்திங்களில் உற்ற பூசநாள் (ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து இருபத்தொன்பதாம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் இருபத்தாராம் நாள்) விழாவைத் தொடர்ந்து கூடிய மகாநாட்டில் தலைமை வகிக்கும் பேறு அடியேனுக்குக் கிடைத்தது. அம்மகாநாட்டில் அடியேன் நிகழ்த்திய தலைமையுரையைச் செவிமடுத்த அன்பர் பலர், அதைப் பத்திரிகையில் எழுதி வருமாறு கேட்டனர். அவ்வாறே அத்தலைமையுரையை எனது 'நவசக்தி'யில் வாரந்தோறும் எழுதிவரலானேன். அக்கட்டுரைகளைக் கொண்டதே இந்நூல். இந்நூலுக்கு 'இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்.' என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டது.

ஒருவரது உள்ளக்கிடக்கையை யுணர் அவரது உரைகளைக் கருவியாகக் கோடலே அறம். ஒல்லும்வகை அவ்வறநெறி நின்றே எனது கடனாற்றியிருக்கிறேன். இச் சிறுநூல் பெரிதும் சுவாமிகளின் திருவாயினின்றும் உதிர்ந்த மலர்கள் சிலவற்றால் கோவை செய்யப்பட்டிருத்தல் கருதற்பாலது. இடையிடையேயுள்ள சிறியனேன் புன்மொழிகள் சுவாமிகளின் செவ்விய மலர்களைத் தாங்கி நிற்கும் நாருகள் போன்றன என்க.

தலைமையுரை நிகழ்த்தியபோது, காலத்தின் அருமைநோக்கி, எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்ட சுவாமிகளின் திருவாக்குகள் பலவற்றை முற்றுஞ் சொற்றேனில்லை ; எடுத்த பொருளுக்கியைந்த சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும், அடிகளையுமே ஆங்கொன்று சங்கொன்றாகக் குறிப்பிட்டுச் சென்றேன். அன்பர்கட்குப் பயன்

பமொறு அத்திருவாக்குகள் முற்றும் நூற்கண் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இராமலிங்க சுவாமிகள் சமரச வடிவாந்த சன்மார்க்கத்தில் நின்று, அருணெறி யோம்பி, உயிர்கள் வழிபாடே கடவுள் வழிபாடு என்பதையுணர்ந்து, சமயவாழ்வு நடாத்திய விதம், அவர் ஆண்டவனை நோக்கிச் செய்த முறையீடு, அழுத அழுகை, அவர் கொண்ட குரு, பொருணூல், வழிபடு கடவுள், அவரைடைந்த மாணமிலாப் பெருவாழ்வு, அதற்குரிய முறை முதலியன தெளிவாக இந்நூலில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூல் காலத்துக்கேற்ற ஒன்று என்பது, நூலை முற்றும் வாசிப்போர்க்கு இனிது விளங்கும். இக் காலதேச வர்த்தமானம் வேண்டுஞ் செம்மைச்சீர்த்திருத்தங்கள் பல இந்நூற்கண் மிளிர்கின்றன.

பெரியோர் திருவுள்ளத்தை அளந்து கூறுதற்கு அடியேன் அருகனல்லன். பலர் உலகியல் கண்டொண்டு பெரியோரைப் பார்க்கிறார் ; சிலர் கல்விக்கண்டொண்டு அவரைப் படிக்கிறார் ; மிகச் சிலர் அகக்கண்ணெனுஞ் சமயக் கண்டொண்டு அவரைக் காண்கிறார். அகக்கண்ணெனுஞ் சமயக்கண் திறக்கப்பெற்றவர் நோக்கிற்கே பெரியோரின் உண்மைநிலை உள்ளங்கை நெல்விக் கனியெனப் புலனாகும். ஏழையேன் எக்கண்டொண்டு சுவாமிகளைப் பார்த்துக் கடனாற்றினேன் என்பதை இந்நூற்கண் போந்துள்ள என் புன்மொழிகள் புலப்படுத்திவிடும்.

எனது சிறு அறிவு ஆராய்ச்சிக்கெட்டிய நெறி நின்று, சுவாமிகள் திருவுள்ளத்தைக் காண இம்முறை முயன்றேன் ; இம் முயற்சியிலும் வழுவீ வழுவீ வீழ்ந்திருப்பேன். யான் மனிதன் ; குற்றமுடையேன் ; குறையுடையேன். குற்றங் குறைகளை அன்பர் பொறுத்தருள்வாராக.

இராயப்பேட்டை, }
10—10—1929 }

திரு. வி. கலியாணசுந்தரன்

உள்ளுறை

		பக்கம்
	தோற்றுவாய்	... 1
க.	அறிவுறுத்தல்	... 7
உ.	முறை	... 58
ங.	பேறு	... 85
ச.	இளமை முயற்சி	... 111
	இறுவாய்	... 141

இராமலிங்க சுவாமிகள்
திருவுள்ளம்

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்

தோற்றுவாய்

சகோதரிகளே ! சகோதரர்களே !

இராமலிங்க சுவாமிகளால் காணப்பெற்ற 'ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கசங்க'த்தின் இவ்வாண்டுவிழாக் கூட்டத்தில் தலைமைவகிக்குமாறு அடியேனைத் தெரிந்தெடுத்த சங்கத்தார்க்கு எனது நன்றியறிதலான வணக்கம். ஈண்டு யான் தலைவன் என்னும் எண்ணத்துடன் நிற்கிறேனில்லை. என்னை ஒரு முன்னிலைச்சுட்டுத் தலைவனாகவே நீங்கள் கருதல் வேண்டும். சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தின் தனித் தலைவன் எல்லாம்வல்ல இறைவனே. அவனடித் தொண்டனாக நின்றே யான் கடனற்றப் புகுகிறேன்.

மாயவர மென்னும் மயூரத்தில் - மயிலாடுதுறையில் - (7-5-1927) கூடிய சன்மார்க்க மகாநாட்டில் 'சமரச சன்மார்க்க சங்கம்' என்பதன் பொருள் விளக்கத்தையும், அச்சங்க அமைப்புமுறையையுந் தொகுத்துக் கூறியுள்ளேன். விளக்கம், என் தலைமையுரைகள் அடங்கிய 'தமிழ்த் தென்றல்' என்னும் நூலிற் பார்க்க. ஈண்டு அவ்வமைப்பு முறையை மட்டுஞ் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தின் தலைவர் எல்லாம் வல்ல கடவுள் ; அமைச்சர் இயற்கை அன்னையார் ; நிருவாக அங்கத்தவர் மெய்யறிவு பெற்று அருள்நெறி ஒம்பிய அடி

யவர் ; சந்தா, தயை என்னும் அருள். இச் சந்தா செலுத்து
வோர் அனைவரும் உறுப்பினராவர். சமரச சன்மார்க்க
சங்கம் நண்ண விரும்புவோர் இவ்வமைப்பு முறையைக்
கருத்திலிருத்தி வாழ்வு நடாத்துவாராக.

இராமலிங்க சுவாமிகளும், சமரச சன்மார்க்க சங்கத்
தனித்தலைவர் எல்லாம் வல்ல இறைவரென்றும், தயை என்
னும் அருளுடையார் அனைவரும் சமரச சன்மார்க்க சங்கத்
தில் சேர்ந்த அகவினத்தா ரென்றும், ஏனையோர் புறவினத்தா
ரென்றும், அகவினத்தார் புறவினத்தாரையும் தம் வழிப்
படுத்தச் சன்மார்க்கத் தொண்டாற்றல் வேண்டுமென்றும்,
இத்தொண்டே இறைபணி யென்றும் உலகிற்கு அறிவுறுத்
திப் போந்தார். இக்கருத்துப் பொதுள அவர் அருளிய
பாக்கள் பல உண்டு. அவற்றுள் சில வருமாறு :—

‘ அமரரு முனிவரும் அதிசயித் திடவே
அருட்பெருஞ் சோதியை அன்புட னளித்தே
கமமுறு சிவநெறிக் கேற்றியென் றனையே
காத்தென துளத்தினிற் கலந்தமெய்ப் பதியே
எமனெனும் அவனினி யிலையிலை மகனே
எய்ப்பற வாழ்கவென் றியம்பிய வரசே
சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தின் முதலே
தனிநட ராஜவேன் சந்திரு மணியே ’

‘ நன்மார்க்கத் தவருள நண்ணிய வரமே
நடுவெளி நடுநின்று நடஞ்செயும் பரமே
துன்மார்க்க வாதிகள் பெறற்கரு நிலையே
சுத்தசி வானந்தப் புத்தமு துவப்பே
என்மார்க்க மெனக்களித் தெனையுமே லேற்றி
இறவாத பெருநலம் ஈந்தமெய்ப் பொருளே
சன்மார்க்க சங்கத்தார் தழுவிய பதியே
தனிநட ராஜவேன் சந்திரு மணியே ’

தையுடைய ரெல்லாருத் சமரச்சன் மார்க்கம்

சார்ந்தவரே இங்கவர்கள் தம்மோடுங் கூடி

நயமுறநல் வருணெறியிற் களித்துவினே யாடி

நண்ணுகவென் நெனக்கிசைத்த நண்புறுசற் குருவே

உயலுறுமென் னுயிர்க்கினிய உறவேயென் னறிவில்

ஒங்கியபே ரன்பேயென் னன்பிலுறு மொளியே

மயலறுமெய்த் தவர்கூழ்ந்து போற்றுமணி மன்றில்

மாநடத்தென் னரசேயென் மாலையணிந் தருளே '

அருளுடைய ரெல்லாருத் சமரச்சன் மார்க்கம்

அடைந்தவரே யாதலினால் அவருடனே கூடித்

தெருளுடைய அருணெறியிற் களித்துவினே யாடிச்

செழித்திடுக வாழ்கவெனச் செப்பியசற் குருவே

பொருளுடைய பெருங்கருணைப் பூரணமெய்ச் சிவமே

போதாந்த முதலானும் நிறைந்தொளிரு மொளியே

மருளுடையார் தமக்குமரு ணீக்கமணிப் பொதுவில்

வயங்குநடத் தரசேயென் மாலையுமேற் றருளே '

கொலைபுரிவார் தவிமநீரை எல்லாரு நினைது

குலத்தாரே நீயெனது குலத்துமுதன் மகனே

மலைவறவே சுத்தசிவ சமரச்சன் மார்க்கம்

வளரவளர்ந் திருக்கவென வாழ்த்தியவென் குருவே

நிலைவிழைவார் தமைக்காக்கு நித்தியனே எல்லா

நிலையும்விளங் குறவருளில் நிறுத்தியசிற் குணனே

புலையறியாப் பெருந்தவர்கள் போற்றமணிப் பொதுவில்

புனிதநடத் தரசேயென் புகலுமணிந் தருளே '

உயிர்க்கொலையும் புலைப்புசிப்பும் உடையவர்கள் எல்லாம்

உறவினத்தார் அல்லரவர் புறவினத்தார் அவர்க்குப்

பயிர்ப்புறுமோர் பசிதவிர்த்தன் மாத்திரமே புரிசு

பரிந்துமற்றைப் பண்புரையேல் நண்புதவேல் இங்கே

நயப்புறுசன் மார்க்கமவர் அடையளவு மிதுதான்
 நம்மாணை என்றெனக்கு நவின்றவரு ளிறையே
 மயர்ப்பறுமெய்த் தவர்போற்றப் பொதுவில்நடம் புரியும்
 மாநடத்தென் னரசேயென் மாலையணிந் தருளே '

‘ சன்மார்க்க சங்கத்தீர் சிற்றடியேன் னுமது
 தான்வணங்கிச் சாற்றுகின்றேன் தயவினொடுங் கேட்பீர்
 என்மார்க்கத் தெனை னுமக்குள் ஒருவன்எனக் கொள்வீர்
 எல்லாஞ்சேய் வல்லநம தீறைவனையே தொழுவீர்
 புன்மார்க்கத் தவர்போலே வேறுசில புகன்றே
 புத்திமயக் கடையாதீர் பூரணமெய்ச் சுகமாய்த்
 தன்மார்க்க மாய்வளங்குஞ் சுத்தசிவம் ஒன்றே
 தன்னுணை என்னுணை சார்ந்தறிமின் ஈண்டே '

‘ தங்கமே யனையார் கூடிய ஞான சமரச சுத்தநன் மார்க்கக்
 சங்கமே கண்டு களிக்கவுநீ சங்கஞ் சார்தீருகீ கோயில்கண் டிடவுந்
 தங்கமே பெருஞ்சற் சங்கநீ டீழி துலங்கவுஞ் சங்கத்திலடியேன்
 அங்கமே குளிர நின்றனைப் பாடி ஆடவும் இச்சைகாண் எந்தாய் '

‘ சற்சபைக் குரியார் தம்மொடுங் கூடித்
 தனித்தபே ரன்புமெய் யறிவும்
 நற்சபைக் குரிய ஒழுக்கமும் அழியா
 நல்லமெய் வாழ்க்கையும் பெற்றே
 சற்சபை நடமும் பொற்சபை நடமும்
 தினந்தொறும் பாடிநின் றுடித்
 தெற்சபை யுலகநீ துயிர்க்கெலாம் இன்பந்
 சேய்வதென் னிச்சையாய் எந்தாய் '

இனி எப்பொருள்பற்றி முன்னுரை நிகழ்த்துவது?
 எல்லாருள்ளமும் எவரீது படிந்து கிடக்கிறதென்று யான்
 சொல்ல வேண்டுவதில்லை. அவரைப் பற்றிப் பேசுவதே
 பொருத்தம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இராமலிங்க சுவாமிகள் இற்றைக்கு நூற்றாறு ஆண்டு
 கட்கு முன்னர் நந் தமிழ்நாட்டிற் றேன்றியவர் ; ஐம்ப

தாண்டுகட்கு முன்னர் மறைந்தவர். அவரை எதன் வாயிலாக உணர்ந்து பேசுவது? அவரை உணர்தற்குரிய கருவியுண்டோ? உண்டேல் அஃது எது?

சிலர் அவரது வரலாற்றை நினைக்கலாம். சிலர் அவரது திருவாய்மொழியை நினைக்கலாம். இவ்விரண்டினுள், சுவாமிகள் திருவாயினின்றும் பிறந்த 'அருண்மொழி' என்னுந் தமிழ்த் தேன்கூட்டைக் கோடலே சிறப்பு.

நமது நாட்டில் சரித்திரமுறையில் பெரிதும் வரலாறுகள் எழுதப்படுவதில்லை. சிலர் பகைமை மேலீட்டான் ஒருவரை இழித்துப் பழிப்பதுண்டு. சிலர் அன்பு மேலீட்டான் ஒருவரை வானில் ஏற்றிப் புகழ்வதுண்டு. இவ்வரலாறுகளைக் கொண்டு ஒருவர் உள்ளத்தை எங்ஙனம் உணர்தல் கூடும்?

திருவள்ளுவரை உணர அவர் அருளிய திருக்குறளையான் கொள்வேனே யன்றிப் பிறரால் எழுதப்பெற்ற அவர்தம் வரலாற்றைக் கொள்ளேன்; அவ்வாறே சேக்கிழாரை உணர்தற்குப் பெரியபுராணத்தையே கொள்வேன்; மற்றவரையும் அவரவர் நூல்கொண்டே உணர முயல்வது எனது வழக்கம். அவ்வழக்கை ஒட்டியே இராமலிங்க சுவாமிகளைக் காண, அவர் அருளிய 'திருவருட்பா' என்னுங் கண்ணாடியை உறுகருவியாகக் கொள்கிறேன்.

இக்காலத்தில் படங்கள் எழுதப்படுவதும் பிடிக்கப் படுவதும் உங்கட்குத் தெரியும். அப் படங்கள் உருவத்தை உணர்த்துமே யன்றி உள்ளத்தை உணர்த்தமாட்டா. உள்ளத்தை உணர்த்தும் படங்களும் உண்டோ? உண்டு. அவைகள் யா? அவைகளே நூல்கள். ஒருவரது உள்ளநிலையை அவர் எழுதிய நூல்கள் வாயிலாக உணர்வதே சால்பு.

புகைப்படங்களும் பிறவும் மலியும் இந்நாளில், காவியப் படங்களின் அருமை அருகிவருகிறது. நூல்கள் வாயிலாக நூலுடையாரின் உள்ளத்தையும் உணரலாம்; கூர்த்த

மதியால் அவர்தம் உருவத்தையும் உணரலாம். அவ்வுணர்வு மீண்டும் உலகில் புத்தூயிர் பெறல்வேண்டும்.

அன்பர்களே ! இராமலிங்க சுவாமிகளின் - அருள் கனிந்த நெஞ்சங் கொண்ட - அழகிய வடிவைக் காண 'அருட்பா' என்னும் பளிங்கறையை நோக்குவோம். அருட்பாவை ஆராய்ந்தால் பற்பல செம்பொருள் பெறலாம். அவற்றை ஈண்டு நான்கு கூறுகத் தொகுத்துக் கொள்கிறேன்.

(i) சுவாமிகள் உலகிற்கு அறிவுறுத்தியது என்னை என்பது.

(ii) அவ்வறிவுறுத்தலை நடையில் கொணர்தற்கு அவர் கோரிய முறை.

(iii) அம் முறைபற்றி நடந்தமையால் அவர் பெற்ற பேறு.

(iv) அப்பேறு பெறுதற்கு அவர் இளமையில் எம் முயற்சியில் தலைப்பட்டார் என்பது.

க. அறிவுறுத்தல்

சுவாமிகளின் அறிவுறுத்தல் அவர் அருளிய திருமுறைகளில் பன்முகங்கொண்டு பெருக்கெடுத் தோடுகிறது. அம்பெருக்குத் தேங்கி நிறைந்த ஏரிபோல் காட்சியளிக்கும் இடம் ஒன்றுளது. அதுவே ஆரூர் திருமுறை. அத்திருமுறைக்கு முகம்போல ஒளிர்வது அருட்பெருஞ்சோதி அகவல். அவ்வகவலை அருட்பாவின் அட்டவணை அல்லது பொருளடக்கம் என்றுங் கூறலாம். அவ்வகவல், சுவாமிகளின் அறிவுறுத்தலைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறது.

சுவாமிகள் உலகிற்கு அறிவுறுத்தியதைச் சுருங்கக் கூறின், 'அருட்பெருஞ் சோதி - தனிப்பெருங் கருணை' என்று கூறலாம்.

இன்னும் அவர் அறிவுறுத்தலை அவரால் காணப்பெற்ற 'ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்கம்' என்னும் பெயரும் பொருளும் நனிவிளங்கச் செய்யும். இச் சங்கப் பெயரையும் பொருளையும் ஒருமைப்படுத்தி, அவற்றின் உள்ளுறையை 'அருட்பா' என்னுங் கருவி கொண்டு ஆராய்ந்தால், சுவாமிகளின் திருவுள்ளம் நன்கு புலனாகும். ஆகவே, அத்துறையில் சிறிது இறங்கலாமெனக் கருதுகிறேன்.

ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்கம்

க. ஷடாந்தம்

ஷடாந்தம் என்பது ஆறு கோடி என்னுந் தமிழ்த் பொருளுடையது. ஈண்டுக் கோடி என்றது முடிவு அல்லது ஈறு என்னும் பொருளின் மேற்று. 'எழுகோடி மந்திரம்' என்னும் வழக்கை ஓர்க. 'மந்திரங்கள் எழுகோடி ஆதனினால்' என்றார் உமாபதி சிவனாரும்.

ஷடாந்தத்தின் விரிவு என்ன? விரிவு இராமலிங்கசுவாமிகளாலேயே விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. பலவிடங்களில் பாச்

செய்யுளாகவும், சிலவிடங்களில் உரைச் செய்யுளாகவும்
ஷ்டாந்தத்தைச் சுவாமிகள் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்கள்.

‘ தாயக லாந்தசி் சுகந்தரு வெளியெனும்
ஆயசிற சபையி லருட்பெருஞ் சோதி
ஞானயோ கர்ந்த நடத்திரு வெளியெனும்
ஆணியில் சிற்சபை யருட்பெருஞ் சோதி
விமலபோ தாந்தமா மெய்ப்பொருள் வெளியெனும்
அமலசிற சபையி லருட்பெருஞ் சோதி
பெரியநா தாந்தப் பெருநில வெளியெனும்
அரியசிற றம்பலத் தருட்பெருஞ் சோதி
சுத்தவே தாந்தத் தூரியமேல் வெளியெனும்
அத்தகு சிற்சபை யருட்பெருஞ் சோதி
சுத்தசித் தாந்தசி் சுகப்பெரு வெளியெனும்
அத்தனிச் சிற்சபை யருட்பெருஞ் சோதி ’

‘ நாதாந்த போதாந்த யோகாந்த வேதாந்த
ந்ணாணுறு கலாந்த முடனே
நவில்கின்ற சித்தாந்த மென்னுமா றந்தத்தின்
ஞானமெய்க் கொடி நாட்டியே
ஆதாண்ட கோடிக ளொடுஞ்சரா சரமெலாம்
முன்னிப் படைத்தன் முதலாம்
முத்தொழிலு மிருதொழிலு முன்னின் றியற்றியைம்
மூர்த்திகளு மேவல் கேட்ப
வாதாந்த முற்றபல சத்திகளொ டுஞ்சத்தர்
வாய்ந்துபணி செய்ய இன்ப
மாராச்சி யத்திலே திருவருட் செங்கோல்
வளத்தொடு செலுத்து மரசே
குதாண்ட நெஞ்சினிற் றேயாத நேயமே
தூரியநடு நின்ற சிவமே
சுத்தசிவ சன்மார்க்க நீதியே அருட்பெருஞ்
சோதிநட ராஜ பதியே ’

‘இம் மெய்மொழிப் பொருள் விளக்கத்தி னெல்லை எங்ஙனமெனின் ; யோகாந்த கலாந்த நாதாந்த போதாந்த வேதாந்த சிந்தாந்த மென்னும் ஷடாந்தாறுபவ சாத்தியர் களும், அவற்றை விரும்பி அவ்வழிக்கணின்ற சாதகர்களும், அந்தராறுபவ திட்டாந்தமாக உபாசிக்க விளங்குகின்ற சிதம்பர ரகசியத்தைக் குறிக்குஞ் சிற்சபைக்கண்ணே சேக் கிழாரென்னும் தெய்வப்புவவர் பொருட்டு இறைவர் பர மாகாய வாக்கான் மொழியப்பட்டுச் சமரசாறுபவ சாட்சாத் காரமாய் ஆறந்தத்தினு நடிக்கின்ற சிதம்பர நடனத் திருவருட் பதத்தை வாச்சிய லட்சியமாகக் கொள்ளப்பட்ட தாகலின், ஷடாந்த சமரச லட்சியப் பொருள் எல்லையை யுடைய தென்க.’

இவ் வாறந்த முறைவைப்பு, செய்யுட்களில் சிலவிடங் களில் மாறுபட் டிருக்கிறது. அம்மாறுபாடு, பாட்டின் போக்கை ஒட்டிய தென்க. பொருள்கொள்ளும்போது அவைகளை ஒழுங்குபடக் கொண்டு கூட்டிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஈண்டுச் சுவாமிகள் எழுதிய உரைச்செய்யுள் வழிநின்று ஆறந்தத்தையும் நோக்குவோம்.

யோகாந்தம் கலாந்தம் முதலிய குறியீடுகளைக் கேட் கும்போதே சிலர்க்கு வெறுப்புத் தோன்றுவதுண்டு. ‘இவ் வந்தங்களைத் தெரிந்துகொள்வதால் இக்கால வாழ்விற்கு என்ன பயன்?’ என்று கருதுவோருமுளர். இது காலத்தின் கோலம்! என் செய்வது! காலநிலையை உன்னி எடுத்த பொருளுக்கேற்ப ஆறந்தத்தைப் பற்றிச் சிலவுரை பகர்ந்து மேற்செல்கிறேன்.

(i) யோகாந்தம் : யோகம் என்னுஞ் சொற்கு ஒன்றல் என்பது பொருள். ஒன்றில் உள்ளத்தை ஒன்றச்செய் வதற்கு யோகம் என்று பெயர். அவ்வொன்று தொடக்கத் தில் அவரவர் கருத்தைக் கவரும் ஏதாவதா யிருக்கலாம்.

தொடக்கத்தில் வேண்டற்பாலது அழையும் மனத்தை ஒன்றில் ஒன்றச் செய்வதே யாகும். ' ஒன்றி யிருந்து நினைமின்கள் உந்தமக்கு ஊனமில்லை ' என்றார் அப்பரும்.

ஒன்றல் இருவிதம். ஒன்று இருளில் ஒன்றுவது ; மற்றொன்று ஒளியில் ஒன்றுவது.

மனிதன் நாடோறும் உறங்குகிறான். அவ்வறக்கத்தில் அவன் மனம் ஓய்வுபெற்று ஒன்றுகிறது. அஃது எதன்கண் ஒன்றுகிறது? இருளில் என்று சொல்லவேண்டுவதில்லை. இது கேவலம் என்று சொல்லப்படும்.

சுவாமிகள் குறிப்பிட்ட யோகம் முதலியன சுத்தத்தின்பாற் பட்டன. சுத்தமாவது இருளில் உறங்காது, ஒளியில் உறங்குவது. இதனை அறிதுயில் அல்லது யோகநித்திரை என்றுஞ் சொல்வதுண்டு.

மேற்போந்த இரண்டுந் தூக்கமே. ஒன்று மயக்கத்தால் இருளில் தூங்குவது ; மற்றொன்று அறிவு விளக்கத்தால் ஒளியில் தூங்குவது - அதாவது அமைதியுற்றிருப்பது. இவ் வறிதுயிலே,

• சோம்பர் இருப்பது சுத்த வெளியிலே
சோம்பர் கிடப்பது சுத்த ஒளியிலே
சோம்பர் உணர்வு சுருதி முடிந்திடஞ்
சோம்பர் கண்டாரச் சுருதிக்கண் தூக்கமே '

என்றும்,

• தூங்கிக் கண்டார் சிவலோகமுந் தம்முளே
தூங்கிக் கண்டார் சிவயோகமுந் தம்முளே
தூங்கிக் கண்டார் சிவபோகமுந் தம்முளே
தூங்கிக் கண்டார் நிலைசொல்வ தெவ்வாரே '

என்றந் திருமூலர் விளக்கி யிருத்தல் காண்க.

' தூங்காத தூக்கத்தில் தூக்கிய பாதம் '

என்று சுவாமிகளும் அறிதுயிலைச் சிறப்பித்திருக்கிறார்

மூச்சை ஈர்ப்பதும், நிறுத்துவதும், விடுவதும் யோகம் என்று சிலர் கூறுப. இஃது உடல்நவன் கருதிச் செய்யப்படும் மலயோகப் படிசூழ்ன் ஒன்று. முயன்று மூச்சை ஈர்த்து, நிறுத்தி, விடாமலும் யோகஞ் செய்யலாம். இஃதே அறிதுயிலின்பாற்பட்ட அமலயோக மாபும். ' அமலயோகர் உளவை யெலாம் ' என்று சுவாமிகளும் அமலயோக உண்மையை உணர்த்தியுள்ளார்.

யோகக் கூறுகள் பலப்பல. அவற்றைக் கலையளவிலாதல் பயில மக்கள் இப்பொழுது விழைகிறார்களில்லை. யோகமென்பது இழிவாகவுங் கருதப்படுகிறது. அடயோகம் என்னும் பெயரால், சில கயவர் நிகழ்த்தும் அடாத செயல்களால், யோகக் கல்விக் கே இடையூறு நேர்ந்திருக்கிறது.

யான் இளமைதொட்டுக்-கல்லூரி விடுத்த நாள் முதல்-உண்மை யோகிகளைத் தேடித் தேடித் திரிகிறேன் ; எனது வாணலில் யோகிகள் என்று சொல்லப்படுவோர் பலரைக் கண்டிருக்கிறேன் ; அவருள் இரண்டொருவர் தவிர ஏனையோ ரெல்லாரும் அசட்டு யோகிகளே யாவர். அவர்தம் மோசங்களையும் ஏமாற்றங்களையும் ஈண்டு விரிக்கிற்பெருகும், அப்பேய்களைப் பற்றிய நினைவும் ஈண்டு வேண்டுவதில்லை. மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டொரு நல்லாரும் இல்லறத்திருப்பவர் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

யோகத் துறைகளுள் தலைசிறந்தது தியானயோக மென்பது எனது உள்ளக்கிடக்கை. மூச்சைப் பிடிக்குஞ் சிலர், தியானயோகத்தை எள்ளி நகையாடுவதுண்டு. நேரிய தியான யோகம் பின்னைப் பெருநிலை கூட்டுதல் ஒருதலை. தியானத்தில் அகத்தியானமே விழுமியது. மலயோகம், உடல்நவனுக்குரிய வாயூறல் என்னும் அமுதநீர் வழங்குவதுபோல, அகத்தியான மெனும் அமலயோகமும் உயிர்

நலனுக்குரிய ஆனந்தநீரைப் பெருக்கிப் பொழியும். அவ்வமிர்த தாரை எழுத்தில் அடங்குவதோ ?

‘அன்பினு லடியேன் ஆவியோ டாக்கை ஆனந்த மாய்க்கச்சீந் துருக
என்பர மல்லா இன்னருள் தந்தாய் யானிதற் கிலனொர்கைம் மாறு
முன்புமாய்ப் பின்புமுழுதுமாய்ப் பாரந்த முத்தனே முடிவிலா முதலே
தென்பெருந் துறையாய்சிவபெருமானே சீருடைச்சிவபுரத்தரைசே’

‘தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றே னுண்ணுதே
நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும் புண்ணைக ஆனந்தத் தேன்சொரியுங்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ’

அன்பர்களே ! இம் மணிவாசகத்தை நோக்குங்கள் ;
நோக்கி நோக்கிக் குழைந்து குழைந்து உருகுங்கள் ; உருகி
உருகி அழுங்கள். அவ்வழுகை நாயேனுக்கு ‘என்று
வருமோ’ என்று அழுகிறேன். தியானயோகத்தின்
இயல்பை ஏழையேன் எச்சொல்லால் சொல்வேன்! அழுதடி
அடைந்த ஆனந்த மாதவனார் அமுதமொழியைப் பாருங்
கள். அம்மொழி, தியானயோகத்தின் இயல்பைத் தெரிக்கும்.

தியான யோகத்தின் மாண்பை இராமலிங்க சுவாமிகள்
ஆ! ஆ! ஓரிடத்திலா! பல்லாயிரம் இடத்தில் பாடிப்பாடிப்
பரவுகிறார். அப்பாடல்களை யெல்லாம் ஈண்டுக் காட்ட
இயலுங்கொல் ! எனக்கினிய - என் உயிர்க்கினிய - சில
பாடல்களை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுகிறேன். அப்பாடல்
களைப் பன்முறை பாடிப்பாடி இன்பத்தில் தோயுங்கள்.

‘நினைந்துநினைந்து உணர்ந்து உணர்ந்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து அன்பே
நிறைந்து நிறைந்து ஊற்றெழங்கண் ணீரதலை உடம்பு
நனைந்து நனைந்து அருளமுதே நன்னிதியே ஞான
நடத்தரசே என்னுரிமை நாயகனே என்று

வணைந்துவணைந்து ஏத்துதுநாம் வம்மினுல கியலீர்
 மரணமிலாப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திடலாங் கண்டீர்
 புணைந்துரையேன் பொய்புகலேன் சத்தியஞ்சொல் கின்றேன்
 பொற்சபையிற் சிற்சபையிற் புகுந்தருண மிதுவே '

' கோதகன்ற யோகர்மனக் குகையில் வாழுங்
 குருவேசண் முகங்கொண்ட கோவே வஞ்ச
 வாசகன்ற ஞானியரீதம் மதியீ லூறும்
 வானழதே யானந்த மழையே மாயை
 வேதகன்ற முத்தர்களை விழுங்கு ஞான
 வேழமே மெய்யின்ப வீருந்தே நெஞ்சில்
 தீதகன்ற மெய்யடியர் தமக்கு வாய்த்த
 செல்வமே எல்லையிலாச் சீர்மைத் தேவே '

' அநுளருவி வழிந்துவழித் தொழுக வோங்கும்
 ஆனந்தத் தனிமலையே அமல வேதப்
 பொருளளவு நிறைந்தவற்றின் மேலும் ஒங்கிப்
 பொலிகின்ற பரம்பொருளே புரண மாகி
 இருளறுசிற் பிரகாச மயமாஞ் சுத்த
 ஏகாந்தப் பெருவெளிக்குள் இருந்த வாழ்வே
 தெருளளவும் உளமுழுதுங் கலந்து கொண்டு
 தீத்தீக்துஞ் சேழந்தேனே தேவ தேவே '

' வன்புகலந் தறியாத மனத்தோர் சங்கண்
 மனங்கலந்து மதிகலந்து வயங்கா நின்ற
 என்புகலந் தூன்கலந்து புலன்க ளோடும்
 இந்திரியம் அவைகலந்துள் இயங்கு கின்ற
 அன்புகலந் தறிவுகலந் துயிரைம் பூதம்
 ஆன்மாவுங் கலந்துகலந் தண்ணித் தூறி
 இன்புகலந் தருள்கலந்து துளும்பிப் பொங்கி
 எழங்கருணைப் பெருக்காரே இன்பத் தேவே '

‘ தண்ணமுத மதி குளிர்ந்த கிரணம் வீசத்
 தடம்பொழிற் பூ மணம்வீசத் தென்றல் வீச
 வெண்ணமுதப் பளிக்குநிலா முற்றத் தேயின்
 இசைவீசத் தண்பனிநீ ரெடுத்து வீசப்
 பெண்ணமுத மனைவி யர்விண் ணமுத மூட்டப்
 பெறுகின்ற சுகமனைத்தும் பிற்பட்டோடக்
 கண்ணமுதத் துடம்புயிர்மல் றுனைத்து மீன்பீங்க
 கலந்துகொளத் தருங்கருணைக் கடவுட் டேவே ’

இவ்வாறு ஒருமையில் ஒன்றும் பயிற்சி முதிர முதிர, அதன் முடிவில் பலதிற அக நிகழ்ச்சிகள் தோன்றிக் கொண்டே போகும். சுவாமிகள் அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கலாந்தம் முதலியனவாக முறைப்படுத்தித் தொகுத்துக் காட்டுகிறார். ஆகவே, யோக முடிவில், முதலில் விளங்குவது கலை எனக் கொள்க.

(ii) கலாந்தம் : கலை என்பது ஒரு தத்துவம். அது நியதியினின்றும் பிறப்பது ; வித்தையின் தோற்றத்துக்கு நிலைக்களனையிருப்பது. இக்கலையின் வினை, அவித்தை அல்லது ஆணவம் என்னும் மறைப்பை அவரவர் முயற்சிக்கேற்ற அளவில் சிறிது சிறிதாக நீக்கத் துணைபுரிவது.

ஆன்மா, கலையில் தோய்தற்குமுன்னர்ச் சிறிதும் விளக்கமின்றிக் கிடக்கிறது. கலையோடு கூடிய பின்னர் அஃது அறிவுவிளக்கம் பெறுகிறது. விளக்கம் சித்தியார் முதலிய நூல்களிற் காண்க.

கலைக்கு இருதலைபுண்டு. உடுக்கையை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒருகலை இருண்மயமா யிருக்கும் ; மற்றொன்று ஒளிமயமா யிருக்கும். கலையின் இருட்பக்கம் விளங்குவது மயக்க அறிவு. இது கலைஞானம் எனவும் படும். கலையின் ஒளிப்பக்கம் விளங்குவது மெய்யறிவு. இதை உண்மை ஞானம் என்றுங் கூறுப.

மயக்க அறிவே பலசமயப் போருக்கும், கண்மூடி வழக்க ஒழுக்கங்கட்கும், பிற கேடுகட்குங் காரணமாக நிற்கிறது. உண்மை ஞானம் விளங்கப்பெற்றதும் பல சமய உணர்வு, கண்மூடி வழக்க ஒழுக்கங்கள் முதலிய யாவும் பொன்றச் சன்மார்க்கமென்னும் அருளொழுக்கம் இடம்பெறும். இவ்வுண்மையைச் சுவாமிகள்,

‘ மணிக்கதவர் திறவாயோ மறப்பைடெலாந் தவிர்த்தே
 மாற்றறியாப் பொன்னேநின் வடிவதுகாட் டாயோ
 கணக்கறியாப் பெருநிலையில் என்னொடுநீ கலந்தே
 கரைகடந்த பெரும்போகங் கண்டிடச்செய் யாயோ
 தணிக்கறியாக் காதல்மிகப் பெருகுகின்ற தரசே
 தாங்கமுடி யாதினியென் தனித்தலைமைப் பதியே
 தீணிக்கலையா தீயவெல்லாம் பணிக்கவல்ல சிவமே
 சித்தசிகா மணியேயென் திருநடநா யகனே ’

கூறுகின்ற சமயமெலாம் மதங்களெலாம் பிடித்துக்
 கூவுகின்றார் பலனொன்றுங் கொண்டறியார் வீணே
 நீறுகின்றார் மண்ணுகி நாறுகின்றார் அவர்போல்
 நீடுகில் அழிந்துவிட நினைத்தேனே நிலைமேல்.
 ஏறுகின்ற திறம்விழைந்தேன் ஏற்றுவித்தா யாங்கே
 இலங்குநீருக் கதவுதிறந் தின்னழதம் அளித்தே
 தேறுகின்ற மெய்ஞ்ஞான சித்தியுறப் புரிவாய்
 சித்தசிகா மணியேயென் திருநடநா யகனே ’

கலையுரைத்த கற்பனையே நிலையெனக்கொண் டாடும்
 கண்மூடி வழக்கமெலாம் மண்மூடிப் போக
 மலைவறுசன் மார்க்கமொன்றே நிலைபெறஎவ் வுலகும்
 வாழ்ந்தோங்கக் கருதியருள் வழங்கினையென் றனக்கே
 உலைவறுமிப் பொழுதேநற் றருணமென நீயே

உணர்த்தினையவ் துணந்தருள்வா யுண்மைபுரைத் தவனே
 சிலைநிகர்வன் மனங்கரைத்துத் திருப்பொதுநிற் கின்றோய்
 சித்தசிகா மணியேயென் திருநடநா யகனே ’

எனவருஉம் பாக்களில் விளக்கி யிருத்தலை உன்னுக. சுவாமிகள் கதவு என்றது கலாதத்துவத்தை என்க. இக்கலை முடிவில் முழங்குவது நாதம்.

(iii) நாதாந்தம் : நாதம் என்னுஞ் சொற்கு ஒலி என்பது பொருள். ஒலிகள் பலதிறத்தன. அவைகட்கெல்லாம் தாயகமாயுள்ளது ஒன்று. அஃது ஓங்காரம். அதுவே நாதமென்னும் ஒலி. அது சிலம்பொலி முதலிய பெயர்களானும் வழங்கப் பெறுகிறது. அருட்சோதி தெய்வமெனும் நடராசபதியின் காட்சிக்கு முன் இவ்வொலி கேட்கும்.

‘ நாதஞ் சொல்கின்ற திருச்சிற்றம் பலத்தே நடிக்கும்
பாதஞ் சொல்கின்ற பத்தரே நித்தரென் றறியின்
வேதஞ் சொல்கின்ற பரிசிது மெய்மையான் பக்க
வாதஞ் சொல்கிலேன் நடுநின்று சொல்கின்றேன் மதித்தே ’

‘ விந்தோ நாத வெளியுங் கடந்து மேலு நீளுதே
மேலை வெளியுங் கடந்துன் னடிய ராணை யானுதே
அந்தோ உனது பெருமை சிறிதும் அறிவா ரில்லையே
அறிந்தா ருலகி லின்ப வடிவ மாவ ரொல்லையே ’

இத் திருப்பாக்களின் கருத்தை ஓர்க.

நாத தத்துவத்தில் சுத்தம் என்னும் ஒளிவழியில் ஆன்மாதனித்துக் தோயும்போது, சிவம் நாதமயமா யிருப்பது புலனாகும். அந்நாதகீதம் சொல்லுந்தரத்ததன்று. ‘ஓசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீயே ’ என்றார் அப்பரும். அவ்வொலி ஓம் என்னும் அடியினின்றும் பிறக்கிறது. அதைச் சிலம்பொலி என்றுங் கூறுப. இந் நாதமுடிவைத் தொடர்ந்து நிற்பது போதம். மணியோசைக்குப் பின்னே யாணை வருவதுபோல என்க.

‘ அருளாம் பெரிய வெளிக்குட் சோதி வடிவ னாகியே
அரசு செலுத்துந் தனித்த தலைமைப் பரம யோகியே
பொருளா யெனையு முளங்கொண் டளித்த புனித நாதனே
போற்று நாத முடிவில் நடஞ்சேய் கமல பாதனே ’

(iv) போதாந்தம் : போதம் = அறிவு ; கலையில் விளங்கிய மெய்யறிவு ; அதாவது ஒங்காரத்துள் சோதிமயமாகக் காட்சி வழங்கும் ஒரு நிலை. நாதாந்தத்தில் அப் போதநிலை உருக்கொள்கிறது. அறிவைச் சோதிமயமாகக் காணும் ஒரு நிலையைப் போதம் என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்.

நாத - ஒலி கேட்ட பின்னரும் உயிர்கட்குச் சாய்வு நேர்தல் உண்டு. ஆண்டிருந்து மேலே இவரந்து செல்ல இயலாது சிலர் இழிகலுமுண்டு. கலையில் ஆணவ நீக்கமும் மெய்யறிவு விளக்கமும் உற்றாலும், ஆணவ வேர்மட்டும், நாதத்துக்கும் போதத்துக்கும் இடையிலேயே அறுபடுகிறது. அது முற்றும் அறுபட்ட பின்னரே அறிவெனுஞ் சோதி காட்சி வழங்கும்.

சீவபோதம் சாகும்போது தன் வீரத்தைக் காட்டியன்றோ சாகும்? விளக்கு அவியும்போது கொழுந்துவிட்டுெரிந்தன்றோ அவிக்கிறது? நாதத்தில் சாகும் நிலையில் வீறிட்டுெழும் சீவபோதத்துக்கு இரையாகாது, தன்னைக் காப்பதே அறிவுடைமை.

அங்கே சில இடரும் விளைதலுண்டு. அவ்விடர் களை அன்பர் ஆண்டவன் அருளில் இடையரு நாட்டஞ் செலுத்துவர். அவ்விடர்க் கடலைக் கடந்துவிடின், பின்னை ஆன்ம முயற்சி வேண்டுவதில்லை. அதற்குமேல் சீவன் சிவனுடைமையாய்விடுகிறான். சீவன் சிவனைத் தந்தை என்று உணரும் இடமும் அதவே. இதுகுறித்து இங்கே விரித்துரைக்க வேண்டுவதில்லை. இவ்வநுபவங்களைச் சுவாமிகள் பல விடங்களில் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளக்கியிருக்கிறார். அவர் அருளிய சில பாக்கள் வருமாறு :—

ஒங்கார அணைமீது நானிருந்த தருணம்

உவந்தெனது மணவாளர் செவந்தவடி வகன்றே
ஈங்காரப் பளிக்குவடி வெடுத்தெதிரே நின்றார்

இருந்தருள்க எனவெழுந்தேன் எழுந்திருப்ப தெனகீ

ஆங்காரம் ஒழிஎன்றார் ஒழித்தனனப் போது
 நான்றனோ அவர்தானோ அறிந்திலன்முன் குறிப்பை
 ஊங்கார இரண்டுருவும் ஒன்றுளேம் ஆங்கே
 உறைந்தவது பவந்தோழி நிறைந்தபெரு வெளியே '

‘நாதவரை சென்றுமறை ஓரனந்தங் கோடி
 நாடியினோத் திருந்தனவா கமங்கன்பர நாத
 போதவரை போந்துபல முகங்கொண்டு தேடிப்
 புணரீப்பறியா திருந்தனவென் றறிஞர்புகல் வாரேல்
 பாதவரை வெண்ணீறு படிந்திலங்கிச் சோதிப்
 படிவமெடுத்த தம்பலத்தே பாதநடம் புரியும்
 போதவரைக் காண்பதலால் அவர்பெருமை என்னால்
 புகலவச மாமோநீ புகலாயென் தோழி ’

‘நாதமட்டுஞ் சென்றனமேற் செல்லவழி அறியேம்
 நவின்றபர விந்துமட்டும் நாடினமே லறியேம்
 எதயிலாப் பரநாத எல்லமட்டுஞ் சென்றேம்
 இனிச்செல்ல வழிகானேய் இலங்குபெரு வெளிக்கே
 ஆதரவிற் சென்றதன்மேற் செல்லவழி தெரியேம்
 அம்மம்ம என்றுமறை ஆகமங்க ளெல்லாம்
 ஓதநின்ற திருநடனப் பெருமானார் வடிவின்
 உண்மைசொல வல்லவரார் உரையாயென் தோழி ’

‘நாதாந்தத் திருவீதி நடந்துகடப் பேனோ
 ஞானவொளி நடுவின்ப நடந்துதரிசிப் பேனோ
 போதாந்தத் திருவடியென் சென்னிப்பாருந் திடுமோ
 புதுமையறச் சிவபோகம் பொங்கிரிறைந் திடுமோ
 வேதாந்த சித்தாந்த சமரசமும் வருமோ
 வெறுவெளியிற் சுத்தசிவ வெளிமயந்தா னுறுமோ
 யாதாந்த வரைநீறு மணக்கமன்றி லாடும்
 பரம்திரு வுளமெதுவோ பரமமறிந் திலனே ’

- “ வேதாந்த நிலையொடு சித்தாந்த நிலையும்
மேவும் பொதுநடம் நான்காணல் வேண்டும்
நாதாந்தத் தீருவீதி நடப்பாயோ தோழி
நடவாம லென்மொழி கடப்பாயோ தோழி ’
- “ நாதாந்த நிலையொடு போதாந்த நிலைக்கு
நடுவாய் பொதுநடம் நான்காணல் வேண்டும்
குதாந்தற் போதத்தைச் சடுவாயோ தோழி
துட்ட ரெறியிற் கெடுவாயோ தோழி ’
- “ களக்கமறப் பொதுநடநான் கண்டுகொண்ட தருணம்
கடைச்சிறியே னுளம்பூத்துக் காய்த்ததொரு காய்தான்
விளக்கமுறப் பழுத்திடமோ வெம்பியுதிர்ந் திடமோ
வெம்பாது பழுக்கினுமென் கரத்திலகப் படுமோ
‘கொளக்கருது மலமாயைக் குாங்குகவர்ந் திடமோ
குாங்குகவ ராதெனது குறிப்பிலகப் படினும்
துளக்கமற உண்ணுவனோ நோண்டைவிக்கீக் கொளுமோ
சோதிதிரு உளமெதுவோ ஏதுமறிந் திலனே ’

நாதாந்தத்துக்கும் போதாந்தத்துக்கும் இடையில் நிகழ்ந்துள்ள சில நிகழ்ச்சிகளைச் சுவாமிகள் தலைவன் தலைவி என்னும் முறைப்படுத்தி, அணிபெறப் பாடிய பாக்களைப் படிக்குந்தொறும் படிக்குந்தொறும், அகத்திலெழும் இன்பை அவ்வகமன்றே உரைத்தல் வேண்டும்? ஆண்டவன் அருட்டிறத்தைத் தேனென இனிக்குந் தீந்தமிழில் எவார்க்கும் விளங்கும் எரியநடையில் இதுகாறும் எவரே பாடினார்? அப் பாக்களைத் திங்கள் உமிழும் நிலவேன்பேனா? இளந்தேன்றல் என்பேனா? யாழங் குழலும் அமிழ்துங் குழைந்த ஒன்றென்பேனா? ஏழையேன் என்னென்பேன்? என்னென்பேன்? இவ்வுலகெனும் நீற்றறையில் நின்று அப் பாக்களைப் பாடும்போது, இவ்வுலகம் ‘மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும் - வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும் - மூசு வண்டறை பொய்கையும்’ போன்றிருக்கிறது என்று சொல்வேன்.

அந்நறும் பாக்களில் எதைக் காட்டுவேன் ! எதை விடுப்பேன் ! இங்கித மாலையில் எந்நெஞ்சந் தேய்க்கிறது-வேறு சில பாக்கள் வருமாறு :—

- ‘ என்னுயிரிற் கலந்துகலந் தினிக்கின்ற பெருமான்
என்னிறைவன் பொதுவினட மியற்றநட ராஜன்
தன்னையறி யாப்பருவத் தென்னைமணம் புரிந்தான்
தனையறிந்த பருவத்தே எனையறிய விரும்பான்
பின்னையன்றி முன்னுமொரு பிழைபுரிந்தே னில்லை
பெண்பரிதா பங்காணல் பெருந்தகைக்கு மழகோ
கன்னலென்றற் கைக்கின்ற கணக்குமுண்டோ அவன்றன்
கணக்கறிந்தும் விடுவேனோ கண்டாயென் தோழி ’
- ‘ கண்ணையான் என்னுயிரிற் கலந்துகின்ற கணவன்
கணக்கறிவான் பிணக்கறியான் கருணைநட ராஜன்
தண்ணையாம் இளம்பருவந் தன்னிலெனைத் தனித்துத்
தானேவந் தருள்புரிந்து தனிமலை புனைந்தான்
பெண்ணையார் கண்டபடி பேசவுநான் கூசாப்
பெருமையொடும் இருந்தேனென் அருமையெலா மறிந்தான்
உண்ணையா வகைவாவு தாழ்த்தனனின் றவன்றன்
உளமறிந்தும் விடுவேனோ உரையாயென் தோழி ’
- ‘ திருப்பொதுவிற் றிருநடநான் சென்றுகண்ட தருணம்
சித்தியெனும் பெண்ணரசி எத்தியென்கைப் பிடித்தாள்
கருப்பறியா தெனையதன்முன் கலந்தபுத்தி யெனுமோர்
காரிகைதான் கண்டளவிற் கனிந்துமகிழ்ந் திடுமோ
விரும்பழற தெனைமுனிந்து விடுத்திடுமோ நேயம்
வினாந்திடுமோ விவரீக்த்தந்தஞ் சண்டைவினாந் திடுமேந்
தருப்பொதுவி லிருவருக்குஞ் சந்ததியுண் டாமோ
தடைபடுமோ திருவுளந்தான் சற்றுமறிந் திலனே ’
- ‘ மனையணந்த மலரணைமேல் எனையணந்த போது
வடிவுசுக வடிவானேன் என்றவத னாலோ
இனைவறியேன் முன்புரிந்த பெருந்தவமென் புகல்வேன்
என்றுரைத்தேன் இதனாலோ எதனாலோ அறியேன்

புனைமுகமோர் கரிமுகமாய்ப் பொங்குகின்றாள் பாங்கி
புழுங்குமனத் தவளாகி அழுங்குகின்றாள் செவிலி
பனையுலர்ந்த ஓலையெனப் பெண்களொலிக் கின்றார்
பண்ணவரென் நடராயர் எண்ணமறிந் தீலனே '

போத நிலையில் சிவம் சோதிவடிவாகத் தோன்றும். அச்சோதி தரிசனம் பெறப்பெற உயிர்க்கு இன்ப உணர்வு பெருகிக்கொண்டே போகும். அப்போதத்தில் நிலைத்து நிற்க்போர் கீழ்நிலைகளில் வீழ்ந்து இடர்ப்படுத்தல் அருமை. ஆண்டிருந்து அவர் மேலே இவரந்தே செல்வர். அங்கேதான் காந்தம் இரும்பை ஈர்ப்பதுபோலச் சீவனைச் சிவன் ஈர்த்தல் நிகழும். சீவன் சிவனைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொள்வான். சிவநாட்டமன்றி வேறு நாட்டம் சீவனுக்குறது. 'சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே' என்று ஆண்டவனை விளித்துச், 'சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந்தருளுவ தினியே' என்று மாணிக்கவாசகரை அருளியது ஈண்டுப் பெரிதும் உன்னற்பாலது.

போத நிலையில் பொலிவுறும் அருட்சோதியைப் பற்றியும், அதனால் விளையும் இன்பத்தைப் பற்றியும் இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளிய பாக்கள் பலப்பல. அவைகளுள் சில வற்றை ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுகிறேன்.

“கொழுந்தேனுஞ் செழும்பாகுங் குலவுபசும் பாலுங்
கூட்டியுண்டாற் போலினிக்குங் குணங்கொள்முடிக் கனியே
தொழுந்தேவ மடந்தையர்க்கு மங்கலநாண் கழுத்தில்
தோன்றஹ்டம் கழுத்தினுள்ளே தோன்றிநின்ற சுடரே
எழுந்தேறு மன்பருளத் தேற்றுநீநு விளக்கே
என்னுயிர்க்குத் துணையெயென் னிருகண்ணுண் மணியே
அழுந்தேற அறியாத அவலநெஞ்சம் அந்தோ
அபயமுனக் கபயமெனை யாண்டருள்க விரைந்தே '

- ‘ சோதி மலையிற் கண்டே நினைநகக் கண்க ளிக்கவே
 துய்த்தே னழதம் அகத்தும் புறத்தும் பரிம ளிக்கவே
 ஒதி புணர்தற் கரிய பெரிய உணர்வை நண்ணியே
 ஒதா தனைத்தும் உணர்கின் றேனின் அருளை எண்ணியே ’
- ‘ எண்ணுந் தோறும் எண்ணுந் தோறும் என்னுள் இனிக்ருதே
 இறைவ நின்னைப் பாட நாவில் அழதஞ் சனிக்ருதே
 கண்ணுங் கருத்து நின்பா லன்றிப் பிறர்பாற் செல்லுமோ
 கண்டே னுன்னை இனிமே லென்னை மாயை வெல்லுமோ ’
- ‘ இறுகப் பிடித்துக் கொண்டேன் பதத்தை இனிநான் விடுவனோ
 எந்தாய் பாதம் பிடித்த கையால் வேறு தோடுவனோ
 குறுகப் பயந்து கூற்று மோடிக் குலைந்து போயிற்றே
 கோவே புன்றன் அருட்சிற் சோதி என்ன தாயிற்றே ’
- ‘ நீயே வலிந்திங் கென்னை யாண்ட நீதிச் சோதியே
 நின்னைப் பாட என்னை வளர்க்கு நிமலச் சோதியே
 தாயே யெனவந் தென்னைக் காத்த தருமச் சோதியே
 தன்மை பிறரா லரிதற் கரிய தலைமைச் சோதியே ’
- ‘ ஈசனரு ளாற்கடவி லேற்றதொரு வோடம்
 ஏறிக்கரை யேறினே னிருந்ததொரு மாடம்
 தேசுறும் ம மாடநடுத் தெய்வமணிப் பீடம்
 தீபவொளி கண்டவுடன் சேர்ந்ததுசந் தோடம் ’

இச் சோதிதரிசனம் பின்னை இறவாநிலை கூட்டுவ தொன்றாகலான், இதனைப்பற்றிப் பாடிய அளவில் சுவாமிகள் நின்றார்களில்லை. அச்சோதியை மக்கள் வாயார வாழ்த்தி வாழ்த்தியும், கண்ணாரக் கண்டு கண்டும் மனத்திற்கொள்ளச் சில முறைகளையுஞ் சுவாமிகள் வகுத்தார்கள். அம்முறை களுள் மூன்று சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்கன. ஒன்று, ‘ அருட்பெருஞ் சோதி தனிப்பெருங் கருணை ’ என்னும் முழக்கம். மற்றொன்று வடலூர் சபையில் பூசாளில் சோதிக்காட்சி வழங்கல் ; இன்னொன்று மேட்டுக்குப்பத்தில் என்றும்

ளரியும் விளக்கு. இச்சோதியை நினைத்தலும், சொல்லலும், வணங்கலுமே சுவாமிகள் கோலிய வழிபாட்டுமுறை என்றுங் கூறலாம்.

நமது நாட்டில் விளக்கைக் கண்டதும் தொழும் ஒரு வழக்கமிருத்தல் உங்கட்குத் தெரியும். அதன் நுட்பம் என்னை? போத நிலையில் விளங்குஞ் சோதியை நினைப்பூட்டும் அறிகுறியே யாகும். 'ஓசை ஒலியெலாம்' என்னுந் திருத்தாண்டகத்தில், 'தேச விளக்கெலாம் ஆயை நீயே' என்றும், 'திருவையாறகலாத செம்பொற் சோதி' என்றும் அப்பர் சுவாமிகள் அருளிச் செய்ததை உன்னாக. சோதி நினைவு அருகிய இந்நாளில், சுவாமிகள் அதனைப் பெரிதும் பலவழியில் வலியுறுத்திச் சென்றார். இச்சோதி வழிபாடாதல் நாட்டில் பெருகுவதாக.

முதல் முதல் சோதி தரிசனம் நிகழும் இடம் புருவமத்தி என்று யோக நூல்கள் கூறும். அவ்விடத்தைக் குறிக்கவே நம் நாட்டார் சந்தனம் முதலியவற்றான் பொட்டிடுதலுமுண்டு. சுவாமிகள் அப் புருவமத்தியைச் சுட்டிப் பாடிய பாக்களில் இரண்டொன்றைப் பார்ப்போம் :

' தனித்தபர நாதமுடித் தலத்தின்மிசைத் தலத்தே
தலைவரெலாம் வணங்கநின்ற தலைவனட ராஜன்
இனித்தசுக மறிந்துகொளா இளம்பருவந் தனிலே
என்புருவ நடுவிருந்தான் பின்புகண்டே னில்லை
அனித்தமிலா இச்சரிதம் யார்க்குரைப்பே னந்தோ
அவனறிவான் நானறிவேன் அயலறிவா ருளரோ
துனித்தநிலை விடுத்தொருகாற் சுத்தநிலை அதனில்
சுகங்கண்டும் விடுவேனோ சொல்லாயென் தோழி'

' கண்களிக்கப் புகைசிறிதுங் காட்டாதே புருவக்
கலைநடுவே விளங்குகின்ற கற்பூர விளக்கே
பண்களிக்கப் பாடுகின்ற பாட்டில்விளை சுகமே
பத்சருளே தித்திக்கப் பழுத்ததனிப் பழமே

மண்களிக்க வான்களிக்க மணந்தசிவ காம

வல்லியென மறைகளெலாம் வாழ்த்துகின்ற வாமப்

பெண்களிக்கப் பொதுநடஞ்செய் நடத்தரசே நினைது

பெரும்புகழ்ச்சே வடிகளுக்கென் னரும்புமணிந் தருளே'

'கையறவி லாதநடுக் கண்புருவப் பூட்டு

கண்டுகளி கொண்டுதிறந் துண்டுநடு நாட்டு

ஐயர்மிக உய்யும்வகை அப்பர்வின யாட்டு

ஆடுவதென் றேமறைகள் பாடுவது பாட்டு '

இப் போத முடிவில் விளங்குவது வேதம். இக் கருத்துக் கொண்டே சுவாமிகளும் போதாந்தத்தின் பின்னர் வேதாந்தத்தை அமைத்தனரென்று யான் கருது கிறேன்.

(v) வேதாந்தம் : வேதம் என்பது அறிவு விளங்கு மிடம். போதத்தில் சோதிமயமாய்த் திரண்டு காட்சியளித்த அறிவு, இப்பொழுது யாண்டும் விளங்குகிறது. இந்நிலையே வேதநிலை யென்பது. இவ்வேத அந்தத்தில் எல்லாம் அறிவு மயமாய் விளங்கும். போதத்தில் ஓரிடத்தில் திரண்டு காட்சியளித்த சிவசோதி இங்கு யாண்டும் ஒளிர்கிறது. இப் பெருநிலையை,

'ஒளியாகி யுள்ளொளியா யுள்ளொளிக்குள் ளொளியாய்

ஒளியொளியி னொளியாயவ் வொளிக்குளுமோ ரொளியாய்

வெளியாகி வெளிவெளியாய் வெளியீடைமேல் வெளிபாய்

மேல்வெளிமேற் பெருவெளிமாய்ப் பெருவெளிக்கோர்

அளியாகி யதுவாகி யதுவுமல்லா தாகி [வெளியாய்,

அப்பாலாய் அப்பாலும் அல்லதுவாய் நிறைவார்

தளியாகி ஓல்லாமாய் விளங்குகின்ற ஓளான

சபைத்தீலவா நிண்ணியலைச் சாற்றுவதெவ் வணமே '

3 வாக்கொழிந்து மனமொழிந்து மதியொழிந்து மதியின்
 வா தனைபும் ஒழிந்தறிவாய் வயங்கினின்ற விடத்தும்
 போக்கொழிந்தும் வரவொழிந்தும் பூரணமா யதுவும்
 போனபொழு துள்ளபடி புகலுவதைப் படியோ
 நீக்கொழிந்த நிறைவேமெய்ந் நிலையேயென் னுடைய
 நேயமே யானந்த நிருத்தமிடும் பதியே
 ஏக்கொழிந்தா ருளத்திருக்கும் இறையேயென் குருவே
 எல்லாமா யல்லதுமாய் இலங்கியமெய்ப் பொருளே '

4 உடலெலா முயிரெலா முனமெலா முணர்வெலாம்
 உள்ளன வெலாங் கலந்தே
 ஒளிமயம தாக்கியிரு ணீக்கியெக் காலத்தும்
 உதயாத்த மாண மின்றி
 இடலெலாம் வல்லசிவ சத்திகிர ணுங்கியாய்
 ஏகமா யேக போக
 இன்பநிலை யென்னுமொரு சிற்சபையி னடுவே
 இலங்கினிறை கின்ற சுடரே
 கூடலெலாம் புவியெலாங் கனலெலாம் வளியெலாங்
 ககனெலாங் கண்ட பாமே
 காணாத பொருளெனக் கலையெலாம் புகலவென்
 கண்காண வந்த பொருளே
 தொடலெலாம் பெறவெனக் துள்ளும் புறத்துமெய்தீ
 துணையாய் விளங்கு மறிவே
 சுத்தசிவ சன்மார்க்க நிதியே யருட்பெருஞ்
 சோதிநட ராச பதியே '

4 சிவமயமே வேறிலையெல் லாமெனநீ தானே
 தேமொழியாய் ! பற்பலகால் செப்பியிடக் கேட்டேன்
 தவமயத்தார் பலசமயத் தலைவர்மதத் தலைவர்
 தத்துவர்தத் துவத்தலைவ ரவர்தலைவர் தலைவர்

இவரவரென் றயல்வேறு பிரித்தவர்பால் வார்த்தை
இயம்புவதென் னென்றாமீ தென்கொலென்றாய் தோழி
நவமயரீ யுணர்ந்தறியா யாதலிலிவ் வண்ண

நவின்றனைநின் னையமற நான்புகல்வேன் கேளே '

' ஒளியொன்றே அண்டபகி ரண்டமெலாய் விளங்கி
ஒங்குகின்ற தன்றியண்ட பகிரண்டங் களிலும்
வெளிநின்ற சராசரத்தும் அகத்தினொடு புறத்தும்
விளம்புகப் புறத்தினொடு புறப்புறத்தும் கிறைந்தே
உளநின்ற இருணீக்கி இலங்குகின்ற தன்மை
உலகறியும் நீயறியா தன்றுகண்டாய் தோழி
தளநின்ற ஒளிமயமே வேறிலைஎல் லாழந்
தானெனவே தாகமங்கள் சாற்றுதல்சீத் தீயமே '

' பரமதனோ டிலகுயிர்கள் கற்பனையே யெல்லாம்
பகர்சிவமே எனவுணர்ந்தோ மாதலினால் நாமே
பிரமமெனப் பிறர்க்குரைத்துப் பொங்கிவழிந் தாங்கே
பேசுகின்ற பெரியவர்தம் பெரியமதம் பிடியேல்
உரமிகுபே ருலகுயிர்கள் பரமிவைகா ரியத்தால்
உள்ளனவே காரணத்தா லுள்ளனவில் லனவே
தரமிகுபே ரருளொளியாற் சிவமயமே யெல்லாத்
தாமெனவே யுணர்வதுசன் மாரக்கெறி பிடியே '

எனவரு உம்பாக்களால் சுவாமிகள் விளக்கியிருத்தல் காண்க.

(vi) சித்தாந்தம் : வேத அந்தத்தில் திகழ்வது சித்தாந்தம். யாண்டும் நீக்கமற கிறைந்தொளிரும் அருட்பெருஞ் சோதியைத் ' தான் அஃது ' என்னும் இரண்டற உணரும் ஒரு நிலை சித்தாந்தமென்பது. இதனை வேதாந்தத்தோடு தொடர்புபடுத்தியுங் கூறலாம்.

' பணிந்துபணிந் தணிந்தணிந்து பாடுமினோ உலகீர்
பரம்பரமே சிதம்பரமே பராபரமே வரமே
துணிந்துவந்த வேதாந்த சுந்தவனு பவமே
துரியமுடி அனுபவமே சுந்தசித் தாந்தமதாய்த்

தணிந்தநிலைப் பெருஞ்சுகமே சமாசசன் மார்க்க
சத்தியமே இயற்கையுண்மைத் தனிப்பதியே என்று
கனிந்துளத்தே கனிந்துநினைந் துரைத்திடிலப் பொழுதே
காணாத காட்சியெலாங் கண்டுகொள லாமே '

' எவ்வுலகும் எவ்வுயிரும் எச்செயலுந் தோன்றி
இயங்குமிட மாகியெல்லா முயங்குமிட மாகித்
தெவ்வுலகும் நண்புலதஞ் சமனாகக் கண்ட
சித்தர்கள்தம் சித்தத்தே நித்திகீதும் பதங்கள்
இவ்வுலகில் வருந்தநடந் தென்பொருட்டா விரவில்
எழிற்கதவந் திறப்பித்தங் கென்கையிலொன் றளித்தாய்
அவ்வுலக முதலுலகம் அனைத்துமகிழ்ந் தேத்த
அம்பலத்தே நடம்புரியும் செம்பவளக் குன்றே '

இத் திருப்பாக்களின் உள்ளக்கிடக்கையை ஆராய்க.

' தான் ' ' அஃது ' என்னும் இரண்டற்ற நிலைமீது
விளங்கும் அநுபவங்கள் எழுத்தில் அடங்குவனவல்ல-
அவற்றை ஏழையேன் எங்ஙனம் எடுத்துரைக்க வல்லேன் ?

' நாதாந்த வரையுமெங்கள் நாயகனார் செங்கோல்
நடக்கின்ற தென்கின்றார் நாதாந்த மட்டோ
போதாந்த நிலையுமுயர் யோகாந்த நிலையும்
புனிதகலாந் தப்பதியும் புகல்கின்றார் புகலும்
வேதாந்த வெளியுயிசு சித்தாந்த வெளியும்
விளங்குமீயந் றப்பாலும் அதன்மேலப் பாலும்
வாதாந்தத் தன்மேலும் அதன்மேலப் பாலும்
மன்றடி அருட்செங்கோல் சென்றாட லறியே '

என்றார் சுவாமிகளும்.

இவ் வாறந்தங்களினும் படிப்படியாய், அவ்வவ் வந்த
அநுபவமாய் விளங்குஞ் சிவம் ஒன்றே என்பதை,

‘ ஆறந்த நிலைகளின் அநுபவ நீரைவே
 அதுவது வாயோளிப் பொதுவுறு நிதியே
 கூறெந்த நிலைகளு மொருநிலை யெனவே
 கூறியென் உள்ளத்திற் குலவிய களிப்பே
 பேறிந்த நெறியெனக் காட்டியென் றனையே
 பெருநெறிக் கேற்றிய ஒருபெரும் பொருளே
 சாறெந்த நாள்களும் விளங்குமோர் வடல்வாய்த்
 தனிநட ராசுவென் சற்குரு மணியே ’

என்னும் பாட்டான் சுவாமிகள் விளக்கியுள்ளார்.

ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட அந்தங்களின் வைப்புத், தொகுப்பு முறை யென்க. ஒவ்வோர் அந்தமும் கோடி கோடி கூறுகளாகப் பிரிந்து பிரிந்து கிடத்தலைச் சுவாமிகள் பலவிடங்களில் அறிவுறுத்துகிறார்.

‘ நல்லார்சொல் யோகாந்தப் பதிகள்பல கோடி
 நாட்டியதோர் போதாந்தப் பதிகள்பல கோடி
 வல்லார்சொல் கலாந்தநிலைப் பதிகள்பல கோடி
 வழுத்துமொரு நாதாந்தப் பதிகள்பல கோடி
 இல்லார்ந்த வேதாந்தப் பதிகள்பல கோடி
 இலங்குகின்ற சிந்தாந்தப் பதிகள்பல கோடி
 எல்லாம்பே ருட்சோதித் தனிச்செங்கோல் நடத்தும்
 என்னரசே என்மலை இனிதுபுனைந் தருளே ’

இவ் வாறந்தங்களில் நிகழும் ஒவ்வோர் அநுபவத்தையும் ஒவ்வொரு முகமாக ஞானிகள் கூறுவது வழக்கம். இக்கருத்துப்பற்றியே தமிழ்மக்கள் முழுமுதற் பொருட்கு ஆறு முகங் கூறினர் போலும் !

மனிதன் ஐந்தறிவால் பெரிய உண்மையை ஆராய்ந்தறிதல் இயலாது. ஆறாவது அறிவு விளங்கப்பெற்ற பின்னரே அவன் உண்மை உணரும் பேறு பெறுகிறான். இது குறித்து, ‘ முருகன் அல்லது அழகு ’ என்னும் நூலிலும்

என் கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளேன். யோகாந்தம் முதலிய நிலைகளில் ஆண்டவன் வடிவம் ஒவ்வொரு விதமாகப் புலனாதலையும், முடிந்த நிலையில் ஆண்டவன் தன் சண்முகம் புலனாதலுக்குச் சுவாமிகள் தெள்ளத்தெளியக் கூறியுள்ளார்.

‘ யோகமே யோகத்தின் பயனே, யோகத்
தொருமுதலே யோகத்தி னேங்குந் தாய
போகமே போகத்தின் பொலிவே போகம்
புரிந்தருளும் புண்ணியமே புனித ஞான
யாகமே யாகத்தின் விளைவே யாகத்
திறையேயவ் விறைபுரியு மின்பே யன்பர்
மோகமே மோகமெலா மழித்து வீறு
மோனமே மோனத்தின் முளைத்த தேவே ’

‘ காட்சியே காண்பதுவே ஞேய மேயுட்
கண்ணுடையார் கண்ணிறைந்த களிப்பே யோங்கு,
மாட்சியே உண்மையறி வின்ப மென்ன
வயங்குகின்ற வாழ்வேமா மெளனக் காணி
ஆட்சியே யாட்சிசெயு மாசே சுத்த
அறிவேமெய் யன்பேதெள் ளமுதே நல்ல
சூட்சியே சூட்சியெலாங் கடந்து நின்ற
தூரியமே தூரியமுடிச் சோதித் தேவே ’

‘ மறைமுடிக்குப் பொருத்தமுறு மணியே ஞான
வாரிதியே அன்பர்கள் தம் மனத்தே நின்ற
குறைமுடிக்குங் குணக்குன்றே குன்ற மோனக்
கோமளமே தூயசிவகீ கொழந்தே வெள்ளைப்
பிறைமுடிக்கும் பெருமானே துளவ மாலைப்
பெம்மானே செங்கமலப் பிரானே இந்த
இறைமுடிக்கு மூவர்கட்கு மேலாய் நின்ற
இறையேயிவ் வருவுமின்றி யிருந்த தேவே ’

‘கோதகன்ற யோகர்மனக் துகையில வாழந்
 தருவேசண் முகங்கொண்ட கோவே வஞ்ச
 வாதகன்ற ஞானியர்தம் மதியி லூறும்
 வானமுதே ஆனந்த மழையே மாயை
 வேதகன்ற முத்தர்களை விழுங்கு ஞான
 வேழமே மெய்யின்ப விருந்தே நெஞ்சில்
 தீதகன்ற மெய்யடியர் தமக்கு வாய்த்த
 செல்வமே எல்லையிலாச் சீர்மைத் தேவே ’

இம் மகாதேவமலைப் பாக்களை யோகக் கண்கொண்டு
 நோக்குமாறு அன்பர்களாகிய உங்களை வேண்டுகிறேன் ;
 அவற்றைப் புராணக் கண்கொண்டு நோக்கி இடர்ப்படா
 திருக்குமாறு உங்களை வணங்கிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.
 ஆறந்த அநுபவங்களைப் புராணங்கள் கதை வடிவாகக் கழறும்.

இவ் வாறந்தங்களைப்பற்றி யான் அறிந்தவாறு சுருக்கிச்
 சொற்றேன். அவற்றின் நுட்பங்களைப் பெரியோர்பால்
 கேட்டுத் தெளிவுறுதல் நலன்.

இந்த ஷடாந்தத்தில் விளங்குவது சமரச சன்மார்க்கம்.
 யோகம் முதலியவற்றில் தலைப்படாது, ஆணவத்தில் அழுந்
 திக் கிடப்போர் சமரச சன்மார்க்க நிலையெய்தல் அரிதே.
 ஆணவமற்ற ஒரு நிலையை, ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கம்
 என்று சுவாமிகள் அறிவுறுத்திப் போந்தார். இனிச்
 சமரசம், சன்மார்க்கம், சங்கம் என்பனவற்றின்மீது
 கருத்துச் செலுத்துவோம்.

உ. சமரசம்

சமரச சன்மார்க்க சங்கம் என்னும் பொருளில் முதலா
 வது சமரசத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். சகோதரிகளே !
 சகோதரர்களே ! சமரசத்தைப் பற்றி இதுகாறும் எழுந்த
 பேச்சுக்கள் எத்துணை ! எழுத்துக்கள் எத்துணை ! அவைகட்

கோர் அளவுமுண்டோ? சமரசத்தைப் பற்றி எழுந்த பேச்சுக்களும் எழுத்துக்களும் மலையெனவுங் கடலெனவும் நிற்கின்றன; முழங்குகின்றன. உலகிடைத் தோன்றிய அறிஞர் அனைவருஞ் சமரசத்தையே அறிவுறுத்திச் சென்றனர். இப் போல்லாத உலகம் சமரசத்துக்குச் சேவி சாய்க்கிறதா? அதை நடையில் கொணர வேட்கையாதல் கொள்கிறதா? இல்லையே. சமரசம், வாழ்வில் நுழைந்து ஆட்சி புரியின், உலகில் போர் ஏது? பூசல் ஏது? புரட்சி ஏது? சமரசம் பரவின் அரசு எற்றுக்கு? சட்டம் எற்றுக்கு? நீதிமன்றம் எற்றுக்கு? இவை யாவும் உலகில் சமரசம் பரவாமையை யல்லவோ விளக்குகின்றன!

இத்துணைநாள் உலகிடைச் சமரசம் பரவாதிருந்ததற்குக் காரணம் யாது? காரணம் பலபடக் கூறலாம். மனிதன்பாலுள்ள அழக்காறு அவா வேகுளி முதலியன அவனைச் சமரசஞானி யாக்குவதில்லை என்று சுருங்கச் சொல்லலாம். மனிதன் அழக்காறு முதலிய பேய்களான் தொடக்குண்டு இடர்ப்படும்வரை அவன் சமரசஞானியாதல் அரிது; அரிது.

சமரசத்தைப்பற்றிப் பேசுதல் எளிது; எழுதுதல் எளிது. அதை நடையில் கொணர்வதோ அரிது. மனிதன் சமரசத்தைப்பற்றிப் பேசுவதினும், எழுதுவதினும் அதை நடையில் கொணர முயல்வதே அறிவுடைமை. அதற்கு மனிதன் என்செய்தல் வேண்டும்?

மனிதன், அழக்காறு முதலியவற்றைப் போக்கவல்ல வாழ்வில் தலைப்படல் வேண்டும். அவ்வாழ்விற்கு இடையூறுக உள்ள கொடுமைகளைக் களைய முயலல் வேண்டும். அக் கொடுமைகள் யா? அவை பலப்பல. ஈண்டுப் புற உலகியல் வழி நின்று சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகிறேன். இச் சிலவற்றைக் களையும் ஆண்மையை மனிதன் பெறுவானாயின், அவன் அழக்காறு முதலியவற்றைப் படிப்படியாக

நாளடைவில் களையும் ஆற்றலுடையவனான். அச்சிவ யாவை? நாடு, மொழி, சமயவெறி, சாதி முதலியன.

நாடு : ஒருவன் தான் பிறந்த நாட்டைத் தாய்போல் நேசிக்கலாம். ஆனால் அந்நேசத்தை மற்ற நாடுகளின் துன்பத்துக்குப் பயன்படுத்தலாகாது. இப்பொழுது நாட்டுப்பற்று அல்லது தேசபக்தி என்பது பிற நாட்டைத் துன்புறுத்தும் வழி நிகழ்ந்துவரல் கண்கூடு.

கடல்களும், மலைகளும், காடுகளும், பிறவும் நாடுகளைப் பிரிக்கின்றன. இப்பிரிவு கொண்டு ஒரு நாட்டார் இன்னொரு நாட்டாரை ஏன் வருத்தல் வேண்டும்? வாழ்வுக்கேற்ற பொருள்களை இயற்கை உதவுகிறது. அப்பொருள்களைப் பெற்றும் மாறியும் மனிதன் இன்ப வாழ்வு நடாத்தலாமன்றோ? மனிதன் அப்பொருளளவில் உள்ளநிறைவு கொள்கிறானோ? அவன்பாலுள்ள ஆசைப்பேய் வாளாகிடக்கிறதோ? இப்பொழுது ஒரு நாட்டார் இன்னொரு நாட்டைப் பற்றி அதன் வளத்தைக் கவருவதிலேயே கருத்துக்கொண்டு வாழ்கிறார். இஃதோர் அறமாகவுங் கருதப்படுகிறது. இம்மறத்தை அறமாகக் கருதுவது மடமை.

இம்மடமைக்குப் பிறப்பிடம் மேல்நாடு என்று கூறல் மிகையாகாது. மேல்நாட்டார் தாம் பிறந்த நாட்டின் பொருட்டுப் பிறநாடுகளைப் பற்றுவதில் திறமை வாய்ந்தவர். அதற்கென அன்றாச் செய்யும் முயற்சிக்கு ஓர் எல்லையில்லை. ஆகாயவிமானங்களும், நீர்மூழ்கிகளும், நச்சுக்காற்றும், பிறவும் காணப்படுகின்றன. இவ்வளவும் எற்றுக்கு? பிற நாட்டாரை வருத்துதற்கன்றோ? என்ன அறியாமை! இம்மக்கள் தங்கள் நாட்டையே கடவுளாகக் கருதுகிறார்கள். மற்ற நாட்டாரிடமுங் கடவுளிருத்தல் இவர்க்குப் புலனாவ தில்லை போலும்! இவர்க்குத்தான் பசி முதலியன உண்டு போலும்! மற்றவர்க்கு அவை இல்லைபோலும்! இக்கருத்

துடையார்க்குச் சமரச உணர்வு யாண்டிருந்து பிறக்கும்? எல்லா நாட்டாருஞ் சகோதரர் என்பதை இவர் எந்தநாளில் உணரப்போகிறார்? இவ்வாறு பலர் நாடு என்னும் பற்றால் சமரசத்தை இழக்கிறார்.

மொழி : சிலர் மொழியை முற்கொண்டு சமரசத்துக்குக் கேடு சூழ்கிறார். மொழிகள் அவ்வந்நாட்டின் இயல்புக் கேற்றவண்ணம் பலவாய்த் தோன்றி யிருக்கின்றன. அவ்வரவர் தத்தம் தாய்மொழியைப் போற்றி வரலாம். ஒருவன் தன் தாய்மொழியின் பொருட்டு மற்ற மொழியை ஏன் குறை கூறல் வேண்டும்? ஏன் தூற்றுதல் வேண்டும்? உலகில் சில பகுதிகளில் மொழி காரணமாகவும் மக்களுக்குள் போர் நிகழ்கிறது. ஒருமொழியினர் இன்னொரு மொழியினரைப் பகைவராகக் கருதுவது சமரச உணர்வைக் சூலைப்பதாகும்.

எல்லாமொழிகட்கும் அடிப்படை ஒன்றே. அஃது ஒளி அல்லது நாதம். அவ்வொலியினின்றும் பிறந்த மொழிகளில் ஏற்றத் தாழ்வு கற்பித்துப் போரிடல் அநாகரிகம். மொழி காரணமாகவுஞ் சிலர் சமரசப்பே ரெய்தாதொழிகிறார்.

சமய வெறி: சமயவெறி கடவுள் அன்பைக் கெடுக்கிறது. ஒருவன் வெறியால் தன்சமயத்தின்மாட்டுப் பற்றுக்கொண்டு மற்ற சமயத்தாரை நிந்திக்கிறான். இஃதென்ன அறியாமை! சமயமென்பது ஒன்றே. அதுவே சமரசம் என்பது. சமய வெறியர்க்குப் பல சமய உணர்வு தோன்றும் போலும்! பல சமய உணர்வும், தன் சமயப்பற்றும் சமரசத்தை அழித்து விடுகின்றன. ஆதலால், சமய வெறி கூடாதென்க.

சாதி : பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு கருதல் தவறு. பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு கருதும் பெருங்குற்றம் நமது நாட்டுக்கே சிறப்பாக உண்டு. எல்லாக் கொடுமைகளினும் தலையாயது இக்கொடுமை. பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு கருதும் உள்ளத்தில் சமரசச் சாயலும் படராது.

நமது நாட்டிலுள்ள சாதிக் குறைபாட்டைக் கனைய அவ்வப்போது தோன்றிய பெரியோர் பெருமுயற்சி செய்தார். அம்முயற்சிகள் யாவும் விழலுக்கிரைத்த நீராயின.

நமது நாட்டில் ஒரு பெருங்கோலை நீண்டகாலமாக நிகழ்ந்து வருகிறது. அக்கோலை உலகிற்குப் புலனாவதில்லை. அதாவது பெரியோர் அறிவுறுத்திய கொள்கைகளைக் குழிவேட்டிப் புதைத்து, அவர்தம் உருவத்துக்குமட்டும் வந்தனை வழிபாடு செய்வது. இப் படிற்றொழுக்கம் நீண்ட நாள் வழக்கிலிருந்து வருகிறது.

‘சாத்தி ரம்பல பேசுஞ் சழக்கர்காள் கோத்திர முங்குல முங்கொண் டென்செய்வீர்’ என்றும், ‘சாதிகுலம் சிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்’ என்றும் அருளிய பெரியோரை வழிபடுவோர் சாதியைப் பாராட்டுகிறாரா இல்லையா என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இம்மக்கள் சாதியையே கடவுளாகவுஞ் சமயமாகவுங் கொண்டிருத்தல் வெள்ளிடைமலை. இவர், சாதியை மறுத்துச் சமரசத்தில் தினைத்த பெரியோரை வழிபடுவதற்கு ஏதாயினும் பொருளுண்டா? வெறும் உருவத்தை மட்டும் வழிபடுவது வழிபாடாகுமா? பெரியோர் அறிவுறுத்திய நெறி நின்றொழுக்குவதன்றோ அவரை உண்மையில் வழிபடுவதாகும்? நம் நாட்டார், முன்னோர் அறிவுறுத்திய கொள்கைக்குக் கல்லறையிட்டுப் புதைத்து, அவரின் உருவங்களைமட்டும் வழிபடுவதில் போர் பெற்றவர். இக் கரவும் வஞ்சனையும் வளர்ந்துவரும் நாட்டுக்கு உய்வுண்டோ? உரிமை யுண்டோ?

இற்றைக்குச் சமார் ஐம்பது ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தமிழ் நாட்டில் வதிந்து மறைந்த நம் இராமலிங்க சுவாமிகள், சாதிமத வேற்றுமைகளைப் பலவுரையால் மறுத்துச் சமரசஞானத்தை அறிவுறுத்திக், கோயில்களெல்லாஞ் சாதிக் கோயில்களாக மாறியது கண்டு, எல்லாரும் போந்து வழி

படுதற்கென இச் சமரசக் கோயிலை (வடலூர்சபை) அமைத்துச் சென்றார். இங்கேயாதல் சுவாமிகள் கொள்கை ஆட்சியிலிருக்கிறதா? ஈங்கும் சாதிப்பேய் புகுந்து தன்னாட்சி செலுத்துகிறது. இந்தக் கொள்ளைக்கு - இந்தக் கொலைக்கு - என் செய்வது?

(‘ எச்சபைப் பொதுவென இயம்பினர் அறிஞர்கள் - அச்சபை இடங்கொளும் அருட்பெருஞ் சோதி ’ என்று சுவாமிகள் அருளிச் செய்துள்ளார்.) இச்சபை அந்நோக்குடன் சுவாமிகளால் நிறுவப்பட்டது. இஃது இப்பொழுது எல்லா நாட்டினர்க்கும், எல்லா மொழியினர்க்கும், எல்லாச் சமயத்தவர்க்கும், எல்லாச் சாதியார்க்கும் பொதுவாகப் பயன்படுகிறதா?

‘ எச்சமயத் தவரும்வந் திறைஞ்சா நிற்பார் ’ என்று தாயுமான சுவாமிகள் சிதம்பரத்தின் பொதுமை தெரித்துப் போந்தார். இப்பொழுது சிதம்பரத்தில் எல்லார்க்கும் இடமுண்டா? தாயுமானார் காலத்தில் பொதுவுடைமையாகக் கருதப்பட்ட சிதம்பரம், இப்பொழுது சிலருடைமையாகவே கருதப்படுகிறது.

அக்கொடுமை கண்டே இராமலிங்க சுவாமிகள் இங்கு இச்சபைக் கோயிலை நிறுவினார். இதுவும் தன் பொதுமையை இழந்து நிற்கிறது. பெரியோர் கொள்கையை வீழ்த்தி அவர்தம் உருவத்துக்கு மட்டும் நம்மவர் விழாக் கொண்டாடுகின்றனர். இக்கொடுமையை யாண்டுச் சென்று முறையிடுவது? ஆண்டவனே! உன்னிடத்திலேயே முறையிடுகிறேன். வேறு களைகணில்லை. என் நாட்டார்க்கு நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்துவாயாக.

சமரசம் என்பது நாடு, மொழி, சமயவெறி, சாதி முதலியவற்றில் கட்டுப்படாது கடந்து நிற்பது. எல்லா நாட்டார், எல்லா மொழியினர், எல்லாச் சமயத்தார், எல்

லாச் சாதியாரிடத்திலும் புகுந்து நிற்பது சமரச ஞானம். நாடு மொழி சமயம் சாதி முதலியவற்றைக்கொண்டு, சமரச உணர்வை இழப்பது அறியாமை. இப் பன்மைகளினூடே. படர்ந்து நிற்கும் ஒருமையே சமரசம். அச் சமரசமே கடவுள் காட்சியை நல்கும். அதையே இயற்கை அன்னை மக்களிடையே ஓம்ப முனைந்து நிற்கிறாள். அவள் முயற்சிக்கு. எவருங் குறுக்கே நின்றலாகாது. இதுகாறும் மனிதன் அறியாமையால் இயற்கை அன்னையை மறந்து இடர்ப்பட்டது போதும்! போதும்! இனியாதல் சமரசத்திற்கு. மனிதன் இடந்தந்து வாழ்வானாக.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே, இனி வரும். உலகிற்கு வேண்டற்பாலதாய சமரசத்தை இராமலிங்க சுவாமிகள் அறிவுறுத்திச் சென்றார். அவர் அருளிய சமரசப் பாக்கள் ஒன்று? இரண்டா? ஆயிரம்; ஆயிரம். அவற்றை அருட்பாவில் பார்க்க. தாவிடிலாக. நியாயம் பற்றிச் சில பாக்களைமட்டும் ஈண்டுத் தருகிறேன்.

‘ சாதியும் மதமுந் சமயமுங் காணு

ஆதி அநாதியாம் அருட்பெருஞ் சோதி

சாதியும் மதமுந் சமயமும் பொய்யென

ஆதியில் உணர்த்திய அருட்பெருஞ் சோதி

சமயங் துலழதல் சார்பெலாம் விடுத்த

அமயந் தோன்றிய அருட்பெருஞ் சோதி.

சமரச சத்தியச் சபையில் நடம்புரி

சமரச சத்தியத் தற்சயஞ் சுடரே

சாதியும் மதமுந் சமயமுந் தவிர்ந்தேன்

சாத்திரக் துப்பையுந் தணந்தேன்

ஈதியும். நிலையுஞ் சத்தியப் பொருளும்

நித்திய வாழ்க்கையுஞ் சுகமும்

ஆதியும் நடுவும் அந்தமும் எல்லாம்

அருட்பெருஞ் சோதியென் றறிந்தேன்
ஒதிய அணைத்தும் நீயறிந் ததுநான்
உரைப்பதென் னடிக்கடி யுனக்கே '

குலத்திலே சமயக் குழியிலே நரகக்
குழியிலே துமைந்துவீண் பொழுது
நிலத்திலே போக்கி மயங்கியே மாந்து
நிற்கின்றார் நிற்கநா னுவந்து
வலத்திலே நினது வசத்திலே நின்றேன்
மகிழ்ந்துநீ யென்னுள மெனும்
பலத்திலே நின்றாய் எனக்கிது போதும்
பண்ணிய தவம்பலித் ததுவே '

கிழக்குவெளுத் ததுகருணை அருட்சோதி உதயங்
கிடைத்ததெனத் துளக்கமலங் கிளந்ததென தகத்தே
சுழக்குவெளுத் ததுசாதி யாச்சிரமா சாரஞ்
சமயமதா சாரமெனச் சண்டையிட்ட கலக
வழக்குவெளுத் ததுபலவாம் பொய்நூல்கற் றவர்தம்
மனம்வெளுத்து வாய்வெளுத்து வாயுறவா தித்த
முழக்குவெளுத் ததுசிவமே பொருளெனுஞ்சன் மார்க்க
முழுநெறியிற் பரநாத முரசமுழங் கியதே '

மதித்த சமயமத வழக்கெல்லா மாய்ந்தது
வநுஞ்சீ சிரமமெனு மயக்கழஞ் சாய்ந்தது
கொதித்தலோ காசாரக் கொதிப்பெல்லா மொழிந்தது
கொலையுங் களவுமற்றைப் புலையு மழிந்தது '

நால்வருணம் ஆசிரமம் ஆசாரம் முதலா
நவீன்றகலைச் சரிதமெலாம் பின்னாவீன யாட்டே
மேல்வருணந் தோல்வருணங் கண்டறிவா ரிலைநீ
விழித்திதுபா ரென்றெனக்கு விளம்பியசற் குருவே
கால்வருணங் கலையாதே வீணிலை யாதே
காண்பனவெவ் லாமெனக்குக் காட்டியமெய்ப் பொருளே
மால்வருணங் கடந்தவரை மேல்வருணத் தேற்ற
வயங்குநடத் தரசேயென் மாலையணிந் தருளே '

- ‘ எவ்விடத்தும் எவ்வுயிர்க்கும் இலங்குசிவம் ஒன்றே
என்னுணை என்மகனே இரண்டில்லை யாங்கே
செவ்விடத்தே அருளொடுசேர்த் திரண்டெனக்கண் டறிநீ
திகைப்படையேல் என்றெனக்குச் செப்பியசற் குருவே
அவ்விடத்தே உவ்விடத்தே அமர்ந்ததுபோற் காட்டி
அங்குயிற்கும் அப்புறமும் எங்குநிறை பொருளே
ஒவ்விடச்சிற் சபையிடத்தும் பொற்சபையி னிடத்தும்
ஒங்குநடத் தரசேயென் னுரையுமணிந் தருளே ’
- ‘ பெருகியபே ரருளுடையார் அம்பலத்தே நடிக்கும்
பெருந்தகையென் கணவர் திருப் பேர்புகலென் கின்றாய்
அருகர்புத்த ராதீயென்பேன் அயனென்பேன் நாரா
யணனென்பேன் அரனென்பேன் ஆதிசிவ னென்பேன்
பருதசதா சிவமென்பேன் சத்தீசிவ மென்பேன்
பரமமென்பேன் பிரமமென்பேன் பரப்பிரம மென்பேன்
துருவுகத்த பிரமமென்பேன் தூரியநிறை வென்பேன்
சுத்தசிவ மென்பளிவை சித்துவினை யாட்டே ’
- ‘ சிற்சபையில் நடிக்கின்ற நாயகனார் தமக்குச்
சேர்ந்தபுறச் சமயப்பேர் பொருந்துவதோ என்றாய்
பிற்சமயத் தார்பெயரும் அவர்பெயரே கண்டாய்
பித்தரென்றே பெயர்படைத்தார்க் கெப்பெயரொவ் வாதோ
அச்சமயத் தேவர்மட்டோ நின்பெயரென் பெயரும்
அவர்பெயரே எவ்வுயிரின் பெயருமவர் பெயரே
சிற்சபையில் என்கணவர் செய்யுமொரு ஞானத்
திருக்கூத்துக் கண்டளவே தெளியுமிது தோழி ’
- ‘ எவ்வுலகில் எவ்வெவர்க்கும் அரும்பெருஞ் சேர்தியரே
இறைவரென்ப தறியாதே இம்மதவா தீகடாங்
கவ்வைபெறு துருடர்கிர் கண்டகதை போலே
கதைக்கின்றார் சாகாத கல்விநிலை அறியார்
நவ்விவிழி யாயிவரோ சிலபுகன்ற ரென்றாய்
ஞானநடங் கண்டேன்மெய்த் தேனமுத முண்டேன்
செவ்வைபெறு சமரசசன் மார்க்கசங்கந் தனிலே
சேர்ந்தேனத் தீமொழியுந் தேமொழியா யினவே ’

‘ எவ்வுயிரும் பொதுவெனக்கண் டிரங்கியுப
கரிக்கின்றி யாவர் அந்தச்
செவ்வியர்தஞ் செயலனை த்துந் திருவருளின்
செயலெனவே தெளிந்தேன் இங்கே
கவ்வையிலாத் திருநெறியத் திருவாளர்
தமக்கேவல் களிப்பாற் செய்ய
ஒவ்வியதென் கருத்தவர்சீர் ஒதிடவென்
வாய்மிகவு மூர்வ தாலோ ’

‘ எத்துணையும் பேதழற தெவ்வுயிரந்
தம்முயிர்போல் எண்ணி யுள்ளோ
ஒத்துரிமை யுடையவா யுக்கக்கின்றிர்
யாவரவ ருளந்தான் சுத்த
சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும்
இடமெனநான் தெரிந்தேன் அந்த
வித்தகர்தம் அடிக்கேவல் புரிந்திடவென்
சிந்தைமிக விழைந்த தாலோ ’

‘ எல்லா வுயிர்களு நல்லாரெனத் தொழும்
எல்லாம் வல்லீரிங்கு வாரீர்
சொல்லா நிலையினீர் வாரீர் ’

‘எல்லாமுடைய அருட்பெருஞ்சோதி அற்புதக் கடவுளே! இது தொடங்கி, எக்காலத்தும் சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கிய தடைகளாகிய சமயங்கள், மதங்கள், மார்க்கங்கள் என்பவற்றின் ஆசார சங்கற்ப விகற்பங்களும், வருணம், ஆசிரமம் முதலிய உலகாசார சங்கற்ப விகற்பங்களும், எங்கள் மனதில் பற்றாவண்ணம் அருள் செய்தல் வேண்டும். சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கிய இலட்சியமாகிய ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டுரிமை எங்களுக்குள் எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும், எவ்விதத்தும், எவ்வளவும் விலகாமல் நிறைந்து விளங்கச் செய்வித்தருளல் வேண்டும். எல்லாமாகிய தனிப்பெருந் தலைமை அருட்பெருஞ் சோதி ஆண்டவரே! தேவரீர் திருவருட்பெருங் கருணைக்கு வந்தனம்! வந்தனம்!’

என்னருமைச் சகோதரிகளே ! சகோதரர்களே ! இவ் வருட்பாடல்களையும், இப் பொன்னுரைகளையும் உற்று நோக்குங்கள்; சாதி, மதம் முதலிய வேற்றுமைகளைச் சுவாமிகள் எவ்வாறு கடிந்துள்ளார் என்பதை உணருங்கள்; வேற்றுமை உணர்வு உள்ளவரை சமரச ஞானம் பெறல் இயலாது என்பதைத் தெளியுங்கள். சாதி, மதம் முதலிய வேற்றுமைகளால் வினைந்துள்ள தீமைகளைக் கண்டே, அவைகளைக் களைந்து, சமரசத்தை நிறுவச் சுவாமிகள் முயன்றார்.

சுவாமிகள் அம்முயற்சியில் தலைப்பட்டது உண்மை. எவ்வழி நின்று அவர் அம்முயற்சியில் தலைப்பட்டார்? முனைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டா? காழ்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டா? பகைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டா? இல்லை; இல்லை. முனைப்புங் காழ்ப்பும் பகைமையுங் கடந்த ஒரு நிலையில் நின்றே சுவாமிகள் அப் பெருமுயற்சியில் தலைப்பட்டார்.

சாதி, மதம் முதலிய வேற்றுமைகளால் உலகம் இடர்ப்படுவதைக் கண்ட சுவாமிகள், அவற்றைக் களைந்து சுத்த சன்மார்க்கத்தை அறிவுறுத்த எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளைக் கொழுகொம்பாகப் பற்றினார். ஆண்டவன் திருவருட்டுணைகொண்டே சுவாமிகள் சீர்திருத்தத் தொண்டில் இறங்கினார். திருவருளில் கருத்துச் செலுத்தாது, முனைப்பால்-காழ்ப்பால் - பகைமையால் - சீர்திருத்தத் துறை நண்ணுதல் மடமை; மடமை.

இக்காலத்தில் சிலர் 'சீர்திருத்தம்' என்னும் பெயரால், ஆண்டவன் உண்மையை மறுத்தும், அவன் அருள்பெற்ற அடியாரை நிந்தித்தும், ஆன்மநேயத்தைக் குலைத்தும் வருவது உங்கட்குத் தெரியும். அவர் வினையால் உலகம் செம்மையுறுங்கொல்? செம்மைக்குப் பதிலாகக் கேடு நிகழும். நாத்திகச் சீர்திருத்தத்தால் பிளவும் பிணக்கும் போருமே

வினையும். நம் இராமலிங்க சுவாமிகள் நாத்திகத்தைக் கனவிலுங் கருதாது, ஆண்டவனுண்மையில் உறுதிகொண்டு; முனைப்பு, காழ்ப்பு, பகைமை முதலிய பேய்களுக்கு இரையாகாது, ஆண்டவன் அருள்வழி நின்று, அவனருள் பெற்ற அடியாரைப் போற்றி, சாதி மதம் முதலிய வேற்றுமைகளைக் களைந்து, ஆன்ம நேயத்துக்குரிய சமரச ஞானத்தை ஓம்பப் புகுந்தார். சீர்திருத்தக்காரர் என்று வெளிவருவோர் இச் சேந்நெறி பற்றி நடப்பாராக.

‘ இறைவா நினைக்க கனவிலேனும் யான்மறப்பனே
எந்தா யுலகத் தவர்கள்போல்நா னினியிறப்பனே
மறைவா சகமும் பொருளும்பயனு மதிக்குமதியிலே
வாய்க்கக் கருணை புரிந்துவைத்தாய் உயர்ந்தபதியிலே ’

‘ அம்பலத்தி லெங்கனைய ராடியநல் லாட்டம்
அன்பொடு துதித்தவருக் கானதுசொல் லாட்டம்
வம்புசொன்ன பேர்களுக்கீது வந்ததுமல் லாட்டம்
வந்ததலை யாட்டமின்றி வந்ததுபல் லாட்டம் ’

‘ நாத்திகஞ்சொல் கின்றவீதம் நாகீதமுடை நாகீது
நாக்குருசி கொள்ளுவது நாரியபிண் ணாக்கு
சீர்த்திபெறு மம்பலவர் சீர்புகன்ற வாக்கு
செல்வாக்கு நல்வாக்கு தேவர்திரு வர்க்கு ’

இப் பாக்களால் சுவாமிகள் நாத்திகத்தைக் கனவிலுங் கருதாமை பெறப்படுகிறது.

சுவாமிகள் ஆண்டவன் உண்மையையும், அவனருட் டிறத்தையும் விளக்கிப் பாடிய பா ஒன்று? இரண்டா? அன்பர்களே! அப்பாக்கள் ஆயிரம்; ஆயிரம். அவர் எண்ண மெலாம் ஆண்டவன் எண்ணம்; அவர் சொல்லெலாம் ஆண்டவன் சொல்; அவர் செயலெலாம் ஆண்டவன் செயல். உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் ஆண்டவன் திருவடிக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து, ஆண்டவன் அருள்வழி நின்று வாழ்வு

நடாத்தியவர்நம் இராமலிங்க அடிகள், சீர்திருத்தக்காரர்களே!
சுவாமிகள் நிலையோர்ந்து சுவாமிகள்வழி நிற்க முயலுங்கள்.

‘ தாயாகித் தந்தையுமாய்த் தாங்குகின்ற தெய்வம்
தன்னைநிக ரில்லாத தனித்தலைமைத் தெய்வம்
வாயார வாழ்த்துகின்றோர் மனத்தமர்ந்த தெய்வம்
மலரடியென் சென்னிமிசை வைத்தபெருந் தெய்வம்
காயாது கனியாகிக் கலந்தினிக்குந் தெய்வம்
கருணைநீதித் தெய்வமுற்றுங் காட்டுவிக்குந் தெய்வம்
சேயாக எனைவளர்க்குந் தெய்வமகா தெய்வம்
சிற்சபையில் விளங்குகின்ற தெய்வமதே தெய்வம் ’

‘ என்னையுமென் பொருளையுமென் னுவியையுந்
தான்கொண்டிங் கென்பா லன்பால்
தன்னையுந்தன் பொருளையுந்தன் னுவியையுந்
களித்தளித்த தலைவன் றன்னை
முன்னையும்பின் னையுமெனக்கே முழுத்துணையாய்
இருந்தமுழு முதல்வன் றன்னை
அன்னையைச்சிற் றம்பலத்தென் னருட்பெருஞ்சோ
தியைப்பெற்றேன் அச்சோ அச்சோ ’

‘ அறிந்தானை அறிவறிவுக் கறிவா னானை
அருட்பெருஞ்சோ தியினானை அடியன் அன்பிற்
செறிந்தானை எல்லாஞ்செய் வல்ல சித்தாய்ச்
சிறந்தானைச் சிறுநெறியிற் சென்றீர் தம்மைப்
பிறிந்தானை என்னுளத்திற் கலந்து கொண்ட
பிரியமுள்ள பெருமானைப் பிறவி தன்னை
எறிந்தானை எனையெறியா தெடுத்தாண் டானை
எம்மானைக் கண்டுகளித் திருக்கின் றேனே ’

‘ உண்ணவுண்ணத் தெவிட்டாதே தித்தித்தென் உடம்போ
டியிருணர்வுங் கலந்துகலந் துள்ளகத்தும் புறத்தும்
தண்ணியவண் ணம்பரவப் பொங்கிரிறைந் தாங்கே
ததும்பியென்றன் மயமெல்லாந் தன்மயமே யாக்கி

எண்ணியவென் எண்ணமெலாம் எய்தவொளி வழங்கி

இலங்குகின்ற பேரருளாம் இன்னமுதத் திரளே
புண்ணியமே என்பெரிய பொருளேஎன் னரசே
புன்மொழியென் றிகழாதே புனைந்துமகிழ்ந் தருளே

‘கருவிற் கலந்த துணையெயென் கனவிற் கலந்த வழதேயென்
கண்ணிற் கலந்த ஒளியெயென் கருத்திற் கலந்த களிப்பேயென்
உருவிற் கலந்த அழகேயென் உயிரிற் கலந்த உறவேயென்
உணர்விற் கலந்த சுகமேயென் னுடைய ஒருமைப் பெருமானே
தெருவிற் கலந்து வினையாடுஞ் சிறியென் தனக்கே மெய்நீஞான
சித்தி அளித்த பெருங்கருணைத் தேவே உலகத் திரளெல்லாம்
மருவிக் கலந்து வாழ்வதற்கு வாய்த்த தருணம் அதுவென்றே
வாயே பறையா யறைகின்றேன் எந்தாய் கருணைவ லத்தாலே ’

‘ சத்தியஞ் சத்திய அருட்பெருஞ் சோதித்
தந்தைய ரேயெனைத் தாங்குகின் றீரே
உத்தம மாகுநந் திருச்சமு கத்தென்
உடல்பொரு ளாவியை உவப்புட னளித்தென்
இத்தகை யுலகிடை யவைக்குமென் றனகீதும்
ஏதுந் சுதந்தர மில்லைஇங் கினிரீர்
எத்தகை யாயினுந் செய்துகொள் கிற்பீர்
எனைப்பள்ளி எழுப்பிமெய் யின்பந்தந் தீரே

‘ சாதிமதஞ் சமயமுதல் சங்கற்ப
விகற்பமெலாந் தவிர்ந்து போக
ஆதிநடம் புரிகின்றான் அருட்சோதி
எனக்களித்தான் அந்தோ அந்தோ ’
நான்சொன்ன வாரீதையெலாந் தான்சொன்ன
வாரீதையென்று நயந்தா னென்னை
என்சொன்ன தென்றிறையும் வினவியதும்
இல்லையுள மிசைந்தா னந்தோ
தேன்சொன்ன மொழியம்மை சிவகாம
வல்லிகண்டு சிறக்க நாளும்
வான்சொன்ன மணிமன்றில் நடம்புரிவான்
பெருங்கருணை வாய்மை யென்னே ’

‘நானுரைக்கும் வார்த்தையெலாம்
 நாயகன்சொல் வார்த்தையன்றி
 நானுரைக்கும் வார்த்தையன்று
 நாட்டிர்நான் ஏனுரைப்பேன்
 நானு’ரெனக்கெனவொர் ஞானவுணர் வேதுசிவம்
 ஊனாடி நிலலா வழி’

இத் திருப்பாடல்களை நோக்கிச் சுவாமிகளின் நிலையைத் தேர்க.

சுவாமிகள் அடியார்களைப் போற்றிய பாக்கள் பல. அவற்றுள் சிலவற்றை நோக்குக.

‘முன்புறு நிலையும் பின்புறு நிலையும்
 முன்னினின் றுளமயக் குறுங்கால்
 அன்புறு நிலையாற் றிருநெறித் தமிழ்கொண்
 டையநீத் தநுளிய வரசே
 என்புபெண் ணுருவோ டின்னுயி ரதுகொண்
 டெழுந்தீடப் புரிந்துல கெல்லாம்
 இன்புறப் புரிந்த மறைத்தனிக் கொழுந்தே
 என்னுயிர்க் துயிரெனுங் தருவே’

‘விளங்குமணி விளக்கெனநால் வேதத் துச்சி
 மேவியகெய்ப் பொருளையுள்ளே விரும்பி வைத்துக்
 களங்குறுமெய் யன்பரெலாங் களிப்ப வன்றோர்
 கன்றுணையாற் கடல்கடந்து கரையிற் போந்து
 துளங்குபெறுஞ் சிவநெறியைச் சார்ந்த ஞானத்
 துணையேநந் துரையேநந் சுகமே யென்றும்
 வளங்கெழுமா கமநெறியை வளர்க்க வந்த
 வள்ளலே நின்னருளை வழங்கு வாயே’

ஏழ்சையா யிசைப்பயனு யின்னமுதா யென்னுடைய
 தோழனுமா யென்றுமுன்னீ சொன்னபெருஞ் சொற்பொருளை
 ஆழநினைத் திடிலடியென் அருங்கரணங் கரைந்துகரைந்
 தாழியலின் புழுவதுகா ணுயர்கருணைப் பெருந்தகையே’

‘ மன்புருவ நடுமுதலா மனம்புதைத்து நெடுங்காலம்
என்புருவாய்த் தவஞ்செய்வா ரெல்லாரும் ஏமாக்க
அன்புருவம் பெற்றதன்பின் அநுருவ மடைந்துபின்னர்
இன்புருவ மாயினேநீ எழில்வாத ஐரிறையே ’

நா. சன்மார்க்கம்

சமரசத்துக்குரிய மார்க்கம் எது? உலகில் எத்
துணையோ மார்க்கங்க ளிருக்கின்றன. அவற்றுள் எதைச்
சமரசத்துக்குரிய மார்க்கமாகக் கொள்வது? எம்மார்க்கத்தின்
முதல் யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறதோ அதவே
சமரசத்துக்குரிய மார்க்கமாகும். யாண்டும் நீக்கமற நிற
பது ஒன்றே. அதுவே சத்தெனுஞ் செம்பொருள். அச்
சத்மார்க்கமே சமரசத்துக்குரியதாகும். ஆகவே, சமரசத்துக்
கும் சன்மார்க்கத்துக்கும் உள்ள தோடர்பு என்றும் பிரியாத
தேன்க. ஒன்றுள்ள இடத்தில் மற்றொன்றும் இயல்பாக
நிலவும்.

சத் + மார்க்கம் = சன்மார்க்கம். சத் - உண்மை ;
மார்க்கம் - வழி. தோற்றம் ஒருக்கம் முதலிய மாறுதலின்றி
என்றும் ஒரு பெற்றிபா யிலங்குவது சத் அல்லது உண்மை
என்பது. அச் சத்தெனுஞ் செம்பொருள்வழி நிற்க மக்கள்
கடமைப்படல் வேண்டும். மக்கள் வாழ்விற்குரிய வழி
அஃதொன்றே.

சத்தின் மார்க்கம் எது? பலர் பலவாறு கூறுப.
அவற்றைத் திரட்டி ஆராய்ந்துழிப் பெறுவது ஒன்று. அஃது
இயற்கை என்பது. இயற்கை, சத்தெனுஞ் செம்பொருளைக்
கூட்டும் மார்க்கமென்க.

சத்தெனுஞ் செம்பொருள் மாற்ற மனங் கடந்து
நிற்பது. அத்தகைய ஒன்றன் உண்மையை நாம் எதன்
வாயிலாக உணர்கிறோம்? இயற்கையின் வாயிலாக உணர்:

கிரேமும். இயற்கை என்பது சத்தேனுஞ் சேம்பொருளின் உடல். அவ்வுடலைக் கொண்டே உயிரெனுஞ் சேம்பொருளை உணர்தல் வேண்டும்.

நம்மாட்டுள்ள உயிர் நமக்குப் புலனாகிறதா? உயிர் புலனாகாமையான், அதற்கின்மை கூறுகிரேமா? இல்லையே. அவ்வுயி ருண்மையை எதைக்கொண்டு உணர்கிரேமும்? கண் கூடாகக் காட்சியளிக்கும் நமது உடலைக்கொண்டன்றோ உணர்கிரேமும்? இவ்வாறே கண்கூடாகக் காட்சியளிக்கும் இயற்கையென்னும் உடலைக்கொண்டு, உயிரென்னுஞ் சத் பொருளை யுணர்தல்வேண்டும். இயற்கை, உடல்; சத், உயிர்.

‘உலகமே வடிவமாக யோனிகள் உறுப்பதாக’ (சிவஞானசித்தி)

‘இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி

இயமான னெயறியுங் காற்று மாகி

அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி ராகி

ஆகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்

பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும்

பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி

நெருநலையாய் இன்றாகி நாளை யாகி

நிமிர்புன் சடையடிகள் நின்ற வாரே’

(தேவாரம்)

‘நிலநீர் நெருப்புயர் நீள்விசம்பு நிலாப்பகலோன்

புலனாய மைந்தனெ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்

உலகே முழுநத்திசை பத்தெனத்தா நெருவனுமே

பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ’ (தீருவாசகம்)

என வருஉம் ஆன்றோர் உரைகளை நோக்குக.

இந்நுட்பத்தை இராமலிங்க சுவாமிகளும் பலவிடங்களில் உலகிற்கு அறிவுறுத்தி யிருக்கிறார். அவற்றுள் சில பாச்செய்யுள்; சில உரைச்செய்யுள். இரண்டினுஞ் சில வருமாறு:—

‘இயற்கை உண்மையதாய் இயற்கையின்புமாய்
அயர்ப்பிலாச் சிற்சபை அருட்பெருஞ் சோதி.’

‘பணிந்துபணிந் தணிந்தணிந்து பாடுமியேனா வுலகீர் :
பரம்பரமே சிதம்பரமே பராபரமே வர்மே
துணிந்துவந்த வேதாந்த சுத்தவனு பவமே
துரியமுடி யனுபவமே சுத்தசித்தாந் தமதாய்த்
தணிந்தநிலைப் பெருஞ்சுகமே சமரசசன் மார்க்க
சுத்தியமே இயற்கை உண்மைந் தனிப்பதியே யென்று
கணிந்துளத்தே கணிந்துநின்ந் துரைத்திடிலப் பொழுதே
காணாத கரட்சிமெலாவ் கண்டுக்கொள லாமே ’

‘இயற்கையுண்மை வடிவினரே யணைய வாரீர்
எல்லாஞ்செய் வல்லவரே யணைய வாரீர்
இயற்கைவிளக் சுத்தவரே யணைய வாரீர்
எல்லார்க்கு நல்லவரே யணைய வாரீர்
இயற்கையின்ப மானவரே யணைய வாரீர்
இறைமையெலா முடையவரே யணைய வாரீர்
இயற்கைநிறை வானவரே யணைய வாரீர்
என்னுடைய நாயகரே யணைய வாரீர் ’

‘இயற்கை யுண்மைந் தனிப்பெரும் பொருளாயும்,
இயற்கை விளக்கந் தனிப்பெரும் பதமாயும், இயற்கை இன்பந்
தனிப்பெருஞ் சுகமாயும், பிரிவின்றி நிறைந்த பெருந்தன்மையராய்
அருட்பெருஞ்ஜோதி யாண்டவரே! தேவரீர் திருவருள் வலத்
தால் பொறி புலன் கரண முதலிய தத்துவங்களினைத்தையும்
‘வென்று நின்மல ராகித் தத்துவாந்தத்தில் நின்று தம் உண்மை
உணர்ந்து இயற்கை உணர்ச்சியைப் பெற்று இயற்கை உண்
மைக்கண் இயற்கை இன்பாநுபவஞ் செய்கின்ற சுத்த யோகாந்
தர்களும், சுத்த கலாந்தர்களும், சுத்த போதாந்தர்களும், சுத்த
நாதாந்தர்களும், சுத்த வேதாந்தர்களும், சுத்த சித்தாந்தர்களு
மாகிய சுத்த சன்மார்க்க ஞானிகளின் திருக்கூட்டங்களை நன்
முயற்சியால் தனித்தனி அடைந்து பத்தியாற் பணிந்து அற்புதப்

பெருஞ்செயல் புரிகின்ற ஐயர்களே ! அருட்பெருஞ் ஜோதித் தனிப்பெரும் பதியான கடவுளின் இயற்கைத் திருவருட் சமூகமிருந்த வண்ணம் உள்ளம் உவந்துரைத் தருளல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்கின்ற தோறும் எல்லாப் பொருள்கட்கும், எல்லாக் குணங்கட்கும், எல்லாச் செயல்கட்கும், எல்லாப் பயன்கட்கும், எல்லா அதுபவங்கட்கும், மற்றெல்லாவற்றிற்கும், உருவ சொருப சுபாவ முதலிய இலக்கணங்கள் அனைத்தும் தாமே யாகியும், தாமல்லராகியும், தாக்கியுந் தாக்கற்றும், அசத்தும் அகப்புறத்தும், புறத்தும் புறப்புறத்தும், நீக்கமின்றி நிறைந்து விளங்குகின்ற இயற்கை உண்மைக் கடவுளது இயற்கைத் திருவருட் சமூகமிருந்த வண்ணம் அந்தோ ! அந்தோ !! எங்ஙனம் அறிவேராம் எவ்வாறு கருதுவோம் என்னைன்று கூறுவேராம் என்று அவ்வக்கூட்டங்களினும் தனித்தனி உரைத்துரைத்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து நெட்டுயிர்க்கின்றாரர்கள் என்றும், எல்லாத் தத்துவங்களையும், எல்லாத் தத்துவங்களையும் தோற்றுவித்தலும், இயக்குவித்தலும், அடக்குவித்தலும், மயக்குவித்தலும், தெளிவித்தலுமாகிய தொழில்களை எளிதிற் கொடுத்தற்குரிய பூரண சுதந்திரத்தவர்களாய், இயற்கைக் சத்தியஞான சகானுபவ பூரண சொருப சாத்தியர்களாய், எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் தடைபடாத நித்திய சுத்த சத்தஞான தேகிகளாய்ப் பூகசித்தி, காணசித்தி, இந்திரியசித்தி, குணசித்தி, பிரகிருதிசித்தி, கலாசித்தி, புருடசித்தி, விந்துசித்தி, பாசித்தி, சுத்தசித்தி, விசுவசித்தி, வியோமசித்தி, பிரமசித்தி, சிவசித்தி முதலிய பிண்டசித்தி, அண்டசித்தி, பகிரண்டசித்தி, அண்டரண்டசித்தி என்கின்ற அந்தரங்க பகிரங்க தத்துவ தத்துவிசித்திகளெல்லாவற்றையும் திருக்கடைக் கணிப்பாற் செய்யவல்லவராய்ச் சடாந்த சமரச சத்தியராய் விளங்குகின்ற சமரச சுத்த சன்மார்க்க ஞானிகளது சித்திவிலாசத் திருச்சபைக்கண்ணே புண்ணிய வசத்தாற் புகுதப்பெற்று மனங்கனிந்து வணங்கி நின்ற சர்வசுதந்திரராய் சத்தியர்களே ! இயற்கை உண்மைத் தனிப்பெரும் பதியாய் கடவுளின் இயற்கைத் திருவருட் சமூக மிருந்தவண்ணம் திருவுள்ளம்பற்றித் திருவாய்

மலர்ந்து திருவார்த்தை அளித்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்கின்ற தோறும் திருவார்த்தை அளித்தலின்றிப் பெருங்கருணைத் திருக்கண்களில் ஆனந்தநீர் பொழிந்து சம்மா இருக்கின்றனரென்றும் உணர்ந்தோர் விரைந்துரைப்பக் கேள்வியுற்று இயற்கைநீ திருவருட் சமூகமிருந்த வண்ணம் என்னையோ என்னையோ என்று குலாவிக்க குலாவிக்க கூவுகின்றவனானேன்'

'திருவருட் சமூகப் பெருங்கருணைப் பெரும்பதியாய தேவரீர் இயற்கைநீ திருவண்ணம் அறிதல் எங்ஙனமோ! எங்ஙனமோ!! ஒ ஒப்புயர்வின்றி விளங்குகின்ற ஒருவரே! தேவரீர் திருவண்ணமும், திருவருட் சமூகத்தின் வண்ணமும், அறிதற்கும், கருதுதற்கும், துதித்தற்கும், எத்திறத்தாயினும் கூடாவாயினும் அடிமை அளவிற்கியன்றபடி அறியாதறிந்தும் கருதாது கருதியும் துதியாது துதித்தும் எனது உரிமையை ஊற்றஞ் செய்கின்றவனானேன். வந்தனம். வந்தனம்.'

'இயற்கையிற்றனே விளங்குகின்றவரா யுள்ளவ ரென்றும், இயற்கையிற்றனே யுள்ளவராய் விளங்குகின்றவ ரென்றும், இரண்டுபடாத பூரண இன்பமானவ ரென்றும், எல்லா அண்டங்களையும், எல்லா வுலகங்களையும், எல்லாப் பதங்களையும், எல்லாச் சக்திகளையும், எல்லாச் சத்தர்களையும், எல்லாக் கலைகளையும், எல்லாப் பொருள்களையும், எல்லாத் தத்துவங்களையும், எல்லாத் தத்துவிகளையும், எல்லா வுயிர்களையும், எல்லாச் செயல்களையும், எல்லா இச்சைகளையும், எல்லா ஞானங்களையும், எல்லாப் பயன்களையும், எல்லா அனுபவங்களையும், மற்றெல்லாவற்றையும் தமது திருவருட் சத்தியால், தோற்றுவித்தல், வாழ்வித்தல், குற்றம் நீக்குவித்தல், பக்குவம் வருவித்தல், விளக்கஞ் செய்வித்தல் முதலிய பெருங் கருணைப் பெருந் தொழில்களை இயற்றுவிக்கின்றவ ரென்றும், எல்லாமானவ ரென்றும், ஒன்றுமல்லாதவ ரென்றும், சர்வகாருணிய ரென்றும், சர்வ வல்லப ரென்றும், எல்லாம் உடையராய்த் தமக்கு ஒருவாற்றாணும் ஒப்புயர்வில்லாத் தனிப்பெருந் தலைமை அருட்பெருஞ் சோதியரென்றும், சக்திய அறிவால் அறியப்படுகின்ற உண்மைக் கடவுள் ஒருவரே

அகம்புற முதலிய எவ்விடத்தும் நீக்கமின்றி நிறைந்த சுத்த மெய்யறிவென்னும் பூரணப் பொதுவெளியில், அறிவாரதியும் வண்ணங்கள் எல்லாமாகி விளங்குகின்றார்.’

சத்தின் டார்க்கமாகிய இயற்கையோடியைந்து வாழ வேண்டுவது மக்கள் கடமை. அக் கடமையினின்றும் வழுவி நிற்பது சன்மார்க்கம் பற்றி நடப்பதாகாது. இந்நாளில் இயற்கை வாழ்வு செம்மை நிலையிலில்லை என்பது வெள்ளிடைமலை. இயற்கை வாழ்வு அருக அருகக் கடவுள் நெறியெனுஞ் சன்மார்க்கத்துக்கும், மன்பதைக்குமுள்ள தொடர்பும் அறுந்துகொண்டே போகும். அத் தொடர் பிற்கு ஆக்கந்தேட அவ்வப்போது பெரியோர் தோன்றுவது வழக்கம். நமது தமிழ்நாட்டில் இற்றைக்கு ஒரு நூறாண்டுக்கு முன்னர் இராமலிங்க சுவாமிகள் தோன்றிக் காலதேச வர்த்தமானத்துக் கேற்ற முறையில் இயற்கை வாழ்வேனுஞ் சன்மார்க்கத்தை ஒம்பினார்.

சன்மார்க்கமென்பது உலகில் பல சமயப் பெயர்களாக வழங்கப்பட்டு வருகிறது. அச் சமயம் ஒவ்வொன்றுஞ் சன்மார்க்கத்தையே குறிக்கொண்டு நிற்கிறது. வெறும் பெயர்களைமட்டுங் கொண்டு போரிடுவது அறியாமை. அவ்வறியாமை யுள்ளவரை கடவுள் நெறியெனுஞ் சன்மார்க்கம் புலனாதல் அரிது. இதுபற்றி ‘மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்’ என்னும் நூலில் ‘சமயவாழ்வு’ என்னும் பகுதியில் விரித்துக் கூறியுள்ளேன். விரிவு ஆண்டுக் காண்க.

சன்மார்க்கத்தைப் பற்றிச் சுவாமிகள் அருளிய பாக்களாள் மிகச் சிலவற்றை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

‘சுத்த சன்மார்க்க சுகநிலை தனிலெனைச்
சத்திய னாக்கிய தனிச்சிவ பதியே’

‘ஆற்ற சன்மார்க்கம் அண்பெற எனைத்தான்
ஈன்றமு தளித்த இனியநற் றுயே’

‘ அழகனே ஞான அமுதே என்றன்
 அப்பனே அம்பலத் தரசே
 குழகனே இன்பக் கொடியுளங் களிக்கும்
 கொழுனனே சுத்தசனி மாரீக்கக்
 கழகநேர் நின்ற கருணைமா நீதியே
 கடவுளே கடவுளே எனநான்
 பழகநேர்ந் திட்டேன் இன்னுமீவ் வுலகிற்
 பழங்கண லமுங்குத லழகோ ’

‘ கலையுரைத்த கற்பனையே நிலையெனக்கொண் டாடும்
 கண்மூடி வழக்கமெலா மண்மூடிப் போக
 மலைவுறுசனி மாரீக்கமொன்றே நிலைபெறஎவ் வுலகும்
 வாழ்ந்தோங்கக் கருதியருள் வழங்கினைஎன் றனக்கே
 உலவறுமிப் பொழுதேநற் றருணமென நீயே
 உணர்த்தினவந் தணைந்தருள்வாய் உண்மையுரைத் தவனே
 சிலைநிகர்வன் மனங்கரைத்துத் திருவமுதம் அளித்தோய்
 சித்தசிகா மணியேஎன் திருநடநா யகனே ’

‘ மாட்சி அளிக் குஞ் சன்மாரீக்க
 மரபில் மனத்தைச் செலுத்துதற்கோர்
 சூழ்ச்சி அறியா துழன்றேனைச்
 சூழ்ச்சி அறிவித் தருளரசின்
 ஆட்சி அடைவித் தருட்சோதி
 அமுதம் அளித்தே ஆனந்தக்
 காட்சி கொடுத்தாய் நின்றனக்குக்
 கைம்மா நேது கொடுப்பேனே ’

திருநெறியொன் றேயதுதான் சமரச்சன் மாரீக்கச்
 சிவநெறியென் றுணர்ந்துலகீர் சேர்ந்தீடுமின் னண்டு
 வருநெறியில் எனையாட்கொண் டருளமுத மளித்து
 வல்லபசக் திகளெல்லாம் வழங்கியவேவர் வள்ளல்
 பெருநெறியிற் சித்தாடத் திருவுளங்கொண் டருளிப்
 பெருங்கருணை வடிவினொடு வருந்தருணம் இதுவே
 கருநெறிவீழ்ந் துழலாதீர் கலக்கமடை யாதீர்
 கண்மையினுற் கருத்தொருமித் துண்மையுரைத் தேனே

‘ அச்சாநான் வேண்டுகேட்கேட் டருள்புரிதல் வேண்டும்
 ஆறந்த நிலைகளெல்லாம் அறிந்தடைதல் வேண்டும்
 எச்சார்பு மாகியுயிர்க் கிதம்புரிதல் வேண்டும்
 எணையடுத்தார் தமக்கெல்லாம் இன்புதரல் வேண்டும்
 இச்சாதி சமயவிகற் பங்களெலாந் தவிர்ந்தே
 எவ்வுலகுஞ் சன்மார்க்கப் பொதுவடைதல் வேண்டும்
 உச்சாதி அந்தயிலாத் திருவடியில் யானும்
 உடையாயுங் கலந்தோங்கும் ஒருமையும்வேண் டுவனே ’

உலகிலுள்ள சமயங்கள் யாவுஞ் சன்மார்க்க மொன்-
 றையே குறிக்கொண்டு நின்றல் உண்மை. அவற்றின் நுட்பந்
 தேரூது மக்கள் சமயப் பெயர்களை மட்டுங்கொண்டு, சமய
 நெறி விடுத்துச் சமய வெறியர்களாய், உலகில் நிகழ்த்திய
 போர்கள் பல; இட்ட வழக்குகள் பல. இனி அச்சமயப்
 பெயர்கட்குப் பதிலாக அவைகளின் உள்ளுறையாக உள்ள
 சன்மார்க்கத்தை வழங்குவதே சால்பு. இனி உலகில்
 போருக்கும் பிளவுக்கும் பிரிவுக்குங் காரணமாயுள்ள துன்
 மார்க்கங்கள் பொன்றுவதே சிறப்பு. அவை பொன்றங்
 காலம் சேய்மையிலில்லை என்று. இறும்பூதுடன் இயம்பு;
 கிறேன். சன்மார்க்கம் ஒங்க; துன்மார்க்கம் சாய்க.

‘ கண்கொண்ட பூதல மெல்லாஞ் சன்மார்க்கங் கலந்துகொண்டே
 பண்கொண்ட பாடலிற் பாடிப் படித்துப் பரவுகின்றார்
 விண்கொண்ட சிற்சபை யொன்றே நிறைந்து விளங்குகின்ற
 தெண்கொண்ட மஹிழை மதமார்க்கம் யாவு மிறந்தனவே ’

எனவருஉஞ் சுவாமிகளின் ஆர்வமொழியைஉற்றுநோக்குக.
 யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள சத்தென்னுஞ் செம்
 பொருளுடன் இயற்கைவழித் தொடர்புகொண்டு வாழ்
 வோர், பிறவுயிரைத் தம்மைப்போலக் கருதும் ஒரு நிலை
 எய்தல் ஒருதலை. அவர்க்கு உலகு உயிர்களெல்லாம்
 ஆண்டவன் உடலுறுப்புக்களாகத் தோன்றும். பிற-

உயிர்கட்குத் தீங்கு செய்தல் தம்முயிர்க்குத் தீங்கு செய்தலாக முடிவது அவர்க்கு நன்கு தேரியும். இப் பெருநிலையே சன்மார்க்கநிலை என்பது. இஃது இயற்கையுடன் இயைந்து வாழ்வதுமாகும்.

இந்நிலை அடைதற்கு மக்கள் கடைப்பிடித் தொழுகத் தக்க அறத்துறைகள் பல உண்டு. அவற்றை ஈண்டு விரிக்கிற பெருகும். அவை யெல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படை அருளறம் ஒன்றே. அவ்வறவொழுக்கம் சன்மார்க்கத்தைக் கூட்டு வது உறுதி. எனவே சன்மார்க்கப் பேற்றிற்கு வேண்டற் பாலது அருள் என்க.

இராமலிங்க சுவாமிகளுஞ் சன்மார்க்கத்துக்கு அரு ளறத்தையே பெரிதும் அறிவுறுத்திச் சென்றார். அருளில்லாத இடத்தில் சன்மார்க்கமில்லை என்பது சுவாமிகளின் உள்ளக் கிடக்கை. சுவாமிகள் ' அருட்பெருஞ் சோதி தனிப்பெருங் கருணை ' என்று முழங்குமாறு மன்பதைக்கு அறிவுறுத்தினார்; அருட்பெருஞ் சோதி வழிபாட்டிற் கென்றே வடலூரில் ஒரு கோயில் கட்டினார். ஆண்டவனை ' அருட்பெருஞ் சோதி ஆண்டவன் ' என்று போற்றுவது சுவாமிகள் வழக்கம். தமது கருத்துக்களெல்லாம் ஒரே இடத்தில் பொதுள சுவாமிகள் அருளிய ஒரு தனி அகவற்கு ' அருட் பெருஞ் சோதி அகவல் ' என்னும் பெயர் சூட்டினார். சுவாமிகள் பாக்கள் முழுவதும் அருண்மணங் கமழ்ந்து கொண்டிருத்தல் வெள்ளிடைமலை.

' அருளலா தணுவும் அசைந்திடா ததனால்

அருணலம் பாவுகென் றறைந்தமெய்ச் சிவமே

அருளுறின் எல்லாம் ஆகும்ஈ துண்மை

அருளுற முயல்களன் றருளிய சிவமே

அருணெறி யொன்றே தெருணெறி மற்றெலாம்

இருணெறி எனஎனக் கியம்பிய சிவமே

அருள்பெறிற் றுரும்புமோர் ஐந்தொழில் புரியும்
 தெருளிது வெனவே செப்பிய சிவமே
 அருளறி வொன்றே அறிவுமற் றெல்லாம்
 மருளறி வென்றே வகுத்தமெய்ச் சிவமே
 அருட்சுகம் ஒன்றே அரும்பெறற் பெருஞ்சுகம்
 மருட்சுகம் பிறவென வகுத்தமெய்ச் சிவமே
 அருட்பே றதுவே அரும்பெறற் பெரும்பே
 நிருட்பே றறுக்கவென் றியம்பிய சிவமே
 அருட்டனி வல்லபம் அதுவே எலாஞ்செய்
 பொருட்டனிச் சித்தெனப் புகன்றமெய்ச் சிவமே.
 அருளறி யார்தமை அறியார் எம்மையும்
 பொருளறி யாரெனப் புகன்றமெய்ச் சிவமே
 அருணிலை யொன்றே அனைத்தும் பெறுநிலை
 பொருணிலை காண்கெனப் புகன்றமெய்ச் சிவமே.
 அருள்வடி வதுவே அழியாத் தனிவடி
 வருள்பெற முயலுகென் றருளிய சிவமே
 அருளே நம்மியல் அருளே நம்முரு
 அருளே நம்வடி வாமென்ற சிவமே
 அருளே நம்மடி அருளே நம்முடி
 அருளே நம்நடு வாமென்ற சிவமே
 அருளே நம்மறி வருளே நம்மனம்
 அருளே நங்குண மாமென்ற சிவமே
 அருளே நம்பதி அருளே நம்பதம்
 அருளே நம்மிடம் ஆமென்ற சிவமே
 அருளே நந்துணை அருளே நந்தொழில்
 அருளே நம்விருப் பாமென்ற சிவமே
 அருளே நம்பொருள் அருளே நம்மொளி
 அருளே நாமறி வாயென்ற சிவமே
 அருளே நங்குலம் அருளே நம்பினம்
 அருளே நாமறி வாயென்ற சிவமே.

அருளே நஞ்சுகம் அருளே நம்பெயர்
 அருளே நாமறி வாயென்ற சிவமே
 அருளொளி அடைந்தனை அருளமு துண்டனை
 அருண்மதி வாழ்கவென் றருளிய சிவமே
 அருணிலை பெற்றனை அருள்வடி வுற்றனை
 அருளர சியற்றுக்கென் றருளிய சிவமே
 உள்ளகத் தமர்ந்தென துயிரிற் கலந்தருள்
 வள்ளல்சிற் றம்பலம் வளர்சிவ பதியே
 நிகரிலா இன்ப நிலைநடு வைத்தெனைத்
 தகவொடு காக்குந் தனிச்சிவ பதியே
 சுத்தசன் மார்க்கச் சுகநிலை தனிலெனைச்
 சத்திய னாக்கிய தனிச்சிவ பதியே !

எனவருஉம் அருண்மொழிகளை நோக்குக.

சுவாமிகள் அருளிற் றேய்ந்து அருளுருவாய் வாழ்வு
 நடாத்தியதைக் குறித்துப் பின்னுங் கூறுவேன்.

ச. சங்கம்

இனிச் சுவாமிகள் கண்ட சங்கத்தைப்பற்றி இரண்டோர் உரை பகர்ந்து மேற் செல்கிறேன். ஒவ்வொன்றுஞ் சங்கத்தின்வழி வளர்வதே சிறப்பு. 'வாயாரத் தன்னடியே பாடுந் தொண்டர் இனத்தகத்தான்' என்றார் அப்பர். 'இணங்கத் தன்னடியார் கூட்டமும் வைத்து' என்றார் மாணிக்கவாசகரை. 'நான்குபேர் சேர்ந்து ஜெபஞ் செய்யும் இடத்தில் நானிருக்கிறேன்' என்றார் கிறிஸ்து. 'சங்காஞ் சரணங் கச்சாமி' என்று புத்தர் சங்கத்துக்கே வணக்கங் கூறியுள்ளார். நடராஜ வள்ளல் ஆனந்த நடம் புரிவது மன்றமே. திருமால் அறிதுயில் புரிவதும் அரங்கமே. வேறு பல அரசியல் வினைகளும், உலகியல் வினைகளும், மன்றங்களின் வாயிலாகவே நடைபெறுகின்றன. மக்கட்குச் சங்கத்தால்

பல நலன்களுண்டு. அவையிற்றின் விரிவு ஈண்டு வேண்டுவ தில்லை.

ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கத்தார் சேர்ந்துழைத்தற்குரிய சங்கத்தைப்பற்றியும், அதன் அமைப்பைப்பற்றியுந் தொடக்கத்தில் சிறிது விளக்கி யுள்ளேன். மீண்டும் அவைகளை ஈண்டுக் கூறவேண்டுவதில்லை.

ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கத்தார் யாவர்? அருள்-தயை-இரக்கம் - கருணையுடையார் அனைவரும் ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கத்தவரே யாவர். அவர் அனைவரும் ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தில் சேர்ந்தவரே யாவர். அவர் எந்நாட்டவ ராயினுமாக ; எம்மொழியின ராயினுமாக ; எவ்வகுப்பின ராயினுமாக ; எச்சமயத்தவ ராயினுமாக. ' அருளுடையா ரெல்லாருஞ் சமரச சன்மார்க்க மடைந்தவரே ' என்றும், ' தயையுடையா ரெல்லாருஞ் சமரச சன்மார்க்கஞ் சார்ந்தவரே ' என்றுஞ் சுவாமிகள் அருளிய மொழிகளைக் காண்க. இச் சன்மார்க்க சங்கம் உலக முழுதுங்கொண்ட ஒன்றாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. அதற்கு இயற்கை அன்னை திருவருள் சொரிந்து வருகிறாள். கோலைத்தொழில் மிடைந்துள்ள நாகேளிலுங் கொல்லா அறம் வளர்ந்து வருதலை உற்று நோக்குவோர்க்கு உண்மை புலனாகும். சமரச சன்மார்க்க சங்கம் ஒங்க ; ஒங்க. அருள்நெறி செழிக்க ; செழிக்க.

‘ பன்மார்க்க மெல்லாம் பசையற் றெழிந்தனவே
சன்மார்க்கம் ஒன்றே தழைத்ததுவே—சொன்மார்க்கத்
தெல்லா உலகும் இசைந்தனவே எம்பெருமான்
கொல்லா நெறியருளைக் கொண்டு ’

‘ துன்மார்க்க மெல்லாந் தொலைத்துவிட்டேன் சுத்தசீவ
சன்மார்க்க சங்கந் தலைப்பட்டேன்—என்மார்க்கம்
நன்மார்க்கம் என்றேவா னூட்டார் புகழ்கின்றார்
மன்மார்க்கத் தாலே மகிழ்ந்து ’

‘ மார்க்கமெலாம் ஒன்றாகும் மாநிலத்தீர் வாய்மையிது
 தூக்கமெலா நீக்கித் துணிந்துளத்தே—ஏக்கம்விட்டுச்
 சன்மார்க்க சங்கத்தைச் சார்ந்தீடுமின் சத்தியம்நீர்
 நன்மார்க்கஞ் சேர்வீரிந் நாள் ’

இதுகாறும், சுவாமிகள் உலகிற்கு அறிவுறுத்தியதென்னை
 என்பதைச் சுவாமிகள் கண்ட ‘ ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க
 சங்கம் ’ என்னும் பெயரையும், பொருளையுங் கொண்டு
 ஒருவாறு சுருங்கக் கூறினேன். இனி அவ்வறிவுறுத்தலை
 நடையில் கொணர்தற்குச் சுவாமிகள் கோரிய முறை
 என்னை என்பதுபற்றிச் சிறிது பேச விரும்புகிறேன்.

உ. முறை

சுவாமிகள் பாடிய பாக்களையும் எழுதிய உரைகளையும் நோக்குழிச் சுவாமிகள்கொண்ட முறைகள் இன்ன இன்ன என்று புலனாகின்றன. அம் முறைகளைப் பொதுசிறப்பென இருகூறிட்டுப் பேசலாம். ஈண்டுப் பெரிதுஞ் சிறப்பு முறைகள்மீதே நாட்டஞ் செலுத்தக் கருதியிருக்கிறேன். அச் சிறப்பு முறைகளுள்ளுஞ் சுவாமிகள் இளமையில் கொண்ட வழிபாட்டு முறைகளைத் தனியாக இறுதியில் எடுத்துக்காட்ட எண்ணுகிறேன். அவையல்வாத பிறவற்றையே ஈண்டுச் சுருங்கச் சொல்லப் புகுகிறேன்.

க. கடவுளிடத்துறுதி

அருட்பாவென்னுங் கருவிகொண்டு சுவாமிகள் வாழ்வை நோக்கினால், அவர் வாழ்வில் முதல்முதல் புலனாக தொன்று. அவ்வொன்றே அவர் வாழ்வைச் சிறப்புச் செய்தது. அவ்வொன்றே எல்லார் வாழ்வையும் மேன்மையுறச் செய்வது. அவ்வொன்றிலா வாழ்வு எத்தகையதாயினும், அது சவலையுற்றுச் சாம்பி அழுகிச் சாகும். அவ்வொன்று எது? கடவுளிடத்து உறுதி. அது வாழ்விற்குக் கொழுகொம்பு போன்றது. இராமலிங்க சுவாமிகள் அக்கொம்பரைத்தாம் வேறு அது வேறு என்று கருதாதவாறு உடும்பெனப் பற்றிக்கொண்டார். சுவாமிகளின் எண்ணஞ் சொல் செயல் எல்லாம் கடவுளிடத்தே படிந்து கிடந்தன. அவர் ஊன் உயிர் உடல் எல்லாம் அதனூடே உருவி நின்றன.

சுவாமிகள் கடவுளிடங் கொண்ட உறுதியை அருட்பா முழுதுங் காணலாம். அருட்பாவை ஒதியுணரும் ஒருவர் ஆண்டவனிடத்து உறுதிகொள்ளுதல் ஒருதலை.

- ‘ அப்பாநினை யன்றியெங்கும் அணைப்பா ரில்லையே
அந்தோநினை யன்றியெங்கும் அருள்வா ரில்லையே
எப்பாலவர்க்கு நினையன்றி இறைமை யில்லையே
எனக்குநினை மே லன்றியுலகில் இச்சை யில்லையே ’
- ‘ உன்னைமறக்கில் எந்தாயுயிரோன் னுடம்பில் வாழ்மோ
உன்பாலன்றிப் பிறர்பாலென்ற னுள்ளஞ் சூழ்மோ
என்னைக்கொடுக்க வாங்கிக்கொண்ட தென்ன கருதியோ
எந்தாய்நினைக் கொடுக்கவென்பா லின்றி வருதியோ ’
- ‘ இறைவாநினைக் களவிலேனும் யான்ம றப்பனே
எந்தாயுலகத் தவர்கள்போல்நான் இனியி றப்பனே
மறைவாசகமும் பொருளும்பயனும் மதிக்கு மதியிலே
வாய்க்கக்கருணை புரிந்துவைத்தாய் உயர்ந்த பதியிலே ’
- ‘ இறுகப்பிடித்துக் கொண்டேன்பதத்தை யினிநான் விடுவனே
எந்தாய்பாதம் பிடித்தகையால் வேறு தொடுவனே
குறுகப்பயந்து கூற்றுமோடிக் குலைந்து போயிற்றே
கோவேயுன்றன் அருட்சிற்சோதி என்ன தாயிற்றே ’
அன்பர்களே! இப்பாக்களின் உள்ளக்கிடக்கையைஓர்க்கு
அடிகள் ஆண்டவனிடத்துக் கொண்ட உறுதியைத் தேர்க்க.

‘ தந்தையுந் தாயுங் குருவும்தான் போற்றுஞ்
சாமியும் பூமியும் பொருளும்
சொந்தநல் வாழ்வும் நேயமும் துணையும்
சுற்றமும் ழந்நுநீ யென்றே
சிந்தையுந் நிக்கே யிருக்கின்றே னிதுநின்
திருவுளந் தெரிந்ததே யெந்தாய்
நிந்தைசெய் யுலகில் யானுளங் கலங்கல்
நீதியோ நின்னருட் கழகோ ’

‘ ஊன்பெறும் உயிரும் உணர்ச்சியும் அன்பும்
ஊக்கமும் உண்மையும் என்னைத்
தான்பெறு தாயுந் தந்தையுங் குருவும்
தனிப்பெருந் தெய்வமும் தவமும்

வான்பெறு பொருளும் வாழ்வுநற் றுணையும்
மக்களும் மனைவியும் உறவும்
நான்பெறு நண்பும் யாவுநீ என்றே
நம்பினேன் கைவிடே வெனையே '

‘ சோறு வேண்டினுந் துகிலணி முதலாம்
சுகங்கள் வேண்டினும் சுகமலாந் சுகமாம்
வேறு வேண்டினும் நினையடைந் தன்றி
மேவொ ணுதெனு மேலவர் உரைக்கே
மாறு வேண்டிலேன் வந்துநீற் கின்றேன்
வள்ளலே உன்றன் மனக்குறிப் பறியேன்
சாறு வேண்டிய பொழில்வட லரசே
சத்தி யச்சபைத் தனிப்பெரும் பதியே ’

எனவருஉம் பாக்களால் தமக்குரிய எல்லாம் இறைவனே
என்று சுவாமிகள் விளக்கியிருத்தல் காண்க.

சுவாமிகள் தேய்வம் தேய்வம் என்று ஒரு பெரும்
பதிகம் பாடியுள்ளார். அதன்கண் அன்புக் கடவுளை எவ்வெவ்
விதமாகத் தமிழில் சுவாமிகள் வடித்துக் காட்டுகிறார்.
இரண்டொரு பாக்கள் வருமாறு :—

‘ எல்லாஞ்செய் வல்லதெய்வம் எங்குநிறை தெய்வம்
என்னுயிரிற் கலந்தெனக்கே இன்பநல்குந் தெய்வம்
நல்லார்க்கு நல்லதெய்வம் நடுவான தெய்வம்
நற்சபையி லாடுகின்ற நடராசத் தெய்வம்
கல்லார்க்குங் கற்றவர்க்குங் களிப்பருளுந் தெய்வம்
காரணமாந் தெய்வமருட் பூரணமாந் தெய்வம்
செல்லாத நிலைகளெலாஞ் செல்லுகின்ற தெய்வம்
சிற்சபையில் விளங்குகின்ற தெய்வமதே தெய்வம் ’

‘ தாயாகித் தந்தையுமாய்த் தாங்குகின்ற தெய்வம்
தன்னைநிக ரில்லாத தனித்தலைமைத் தெய்வம்
வாயார வாழ்த்துகின்றோர் மனத்தமர்ந்த தெய்வம்
மலாடியென் சென்னியிசை வைத்தபெருந் தெய்வம்

காயாது கனியாகிக் கலந்தினிக்குந் தெய்வம்
 கருணைரிதித் தெய்வமுற்றங் காட்டுவிக்குந் தெய்வம்
 சேயாக எனைவளர்க்குந் தெய்வமகா தெய்வம்
 சிற்சபையில் விளங்குகின்ற தெய்வமதே தெய்வம் '

உ. இயற்கை வாழ்வு

இவ்வுறுதி யுடையார் இயற்கைக்கு மாறுபட்டு வாழ்வு நடாத்த ஒருப்படார். இயற்கை நெறியே செந்நெறியென்பது அவர்க்குச் செவ்வனே விளங்கும். நம் சுவாமிகள் இயற்கையோடியைந்து வாழ்வு நடாத்தி, அதன் உள்ளுறையாகிய இறைவனிடத்து அன்பு செலுத்தி வந்தார்.

சுவாமிகள் இயற்கையோடியைந்த வாழ்வு நடாத்தினார் என்பதற்குச் சான்றுகள் பலவுள. இயற்கை வாழ்வின் இன்றியமையாமையைச் சுவாமிகள் எழுதிய உரைப்பகுதிகளிற் காண்க.

சுவாமிகள் நீராடல், காற்றில் மூழ்கல், இளங்கதிரொளியில் படிதல் முதலியவற்றை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தார். அடிகள் நீராடிய ஓடை உங்களிற் பெரும்பான்மையோர்க்குத் தெரியும். நாளை அடியவர்கள் இங்கிருந்து அருட்பா ஒதிக்கொண்டு சுவாமிகள் அடைந்த ஞானசித்தபுரம் போகும் வழியில் அவ்வோடையில் மூழ்குவார்கள். கண்ணையுங் கருத்தையும் கவரும் அவ்வழிகிய ஓடையில் மூழ்குவதை ஒரு வழக்கமாகவும் அன்பர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் அடிக்கடி வெளியில் உலவுவார்களென்று கேள்வியுற் றிருக்கிறேன். அவ்வலவலில் காற்றில் மூழ்கலும் ஞாயிறோளியில் படிதலும் நிகழ்கின்றன. சுவாமிகள் கோடையில் குளிர் நிழலில் அமர்ந்து அந்நிழலை ஆண்டவன் வடிவெனக்கொண்டு மகிழ்ந்து மகிழ்ந்து

உருகுவாராம். சுருங்கக் கூறின் சுவாமிகள் ஆண்டவன் வடிவான இயற்கையோடியைந்து வாழ்வு நடாத்தினார் என்று கூறலாம்.

இராமலிங்க அடிகள், இயற்கையோ டியைந்த வாழ்வு நடாத்தி, அதன் வாயிலாக இறைவன் துணைபுரியும் அருட்டிறத்தை யுணர்ந்து, அவ்வுணர்வைப் பாட்டாகப் பாடிப் பாடி இன்புற்றார். இயற்கையில் இறைவன் பாட்டாகக் காட்சியளிப்பதைக் கண்ட அடிகள், அவ்வியற்கைப் பாட்டைத் தெள்ளிய தீந்தமிழ்ப் பாட்டுப் படமாக வரைந்து நமக்கு உதவியுள்ளார்.

‘கோடையிலே யினோப்பாற்றிக் கொள்ளும்வகை கிடைத்த
 துளிர்நடுவே தருநீழலே நீழல்கனிந்த களியே
 ஓடையிலே யூறுகின்ற தீஞ்சுவைத்தண் ணீரே
 உகந்ததண்ணீ ரிடைமலர்ந்த சுகந்தமண மலரே
 மேடையிலே வீசுகின்ற மேல்லியபூங் காற்றே
 மென்காற்றில் விளைசுகமே சுகத்தீலுறும் பயனே
 ஆடையிலே யெனைமணந்த மணவாளா பொதுவில்
 ஆடுகின்ற வரசேயென் னலங்கலணிந் தருளே’

இப்பாட்டில் இயற்கைக் கூறுகளை ஆண்டவனாகக் கண்டு கண்டு சுவாமிகளுற்ற மகிழ்ச்சியில் தமிழ் அன்பர்களே ! கருத்திருத்துங்கள் ; பாட்டுளத்துடன் அப் பாட்டில் தினையுங்கள் ; பாட்டு வடிவான இயற்கை இறையின் நிழலில் இருங்கள் ; தண்ணீரில் ஆடுங்கள் ; மலர் மணத்தை முகருங்கள் ; காற்றில் மூழ்குங்கள் ; அருளின்பத்தை நுகருங்கள் ; நுகர்ந்து மகிழ்வுறுங்கள். அம் மகிழ்ச்சியே உடலையும் உயிரையும் ஒம்பும் அமிழ்தம் அமிழ்தமென்க. அவ் வமிழ்தப் பெருக்கே சுவாமிகள் அருளிய அருட்பா. அத் தமிழ் விருந்துண்ண எழுங்கள் ; எழுங்கள்.

4 உண்ணவுண்ணத் தெவிட்டாதே தீத்தீத்தேன் னுடம்போ
 டியிருணர்வுங் கலந்துகலந் துள்ளகத்தும் புறத்துந்
 தண்ணியவண் ணம்பரவப் பொங்கிநிறைந் தாங்கே
 ததும்பியென்றன் மயமெல்லார் தன்மயமே யாக்கி
 எண்ணியஎன் எண்ணமெலா மெய்தவொளி வழங்கி
 இலங்குகின்ற பேரருளாம் இன்னமுதத் திரளே
 புண்ணியமே யென்பெரிய பொருளேயென் னரசே
 புன்மொழியென் றிகழாதே புனைந்துமகிழ்ந் தருளே '

4 காட்சியுறக் கண்களுக்குக் களிகீதும்வண்ண முளதாய்க்
 கையுமெய்யும் பரிசீக்கிச் சுகபரிசுத் ததுவாய்ச்
 சூழ்ச்சியுற நாசிக்துச் சுகந்தஞ்செய் துவதாய்த்
 துரயசேவிக் கினியதொரு சுகநாதத் ததுவாய்
 மாட்சியுற வாய்க்கினிய பெருஞ்சுவையீ துவதாய்
 மறைமுடிமேல் பழத்தெனக்கு வாய்த்தபெரும் பழமே
 ஆட்சியுற வருளொளியாற் றிருச்சிறறம் பலத்தே
 ஆடல்புரி யரசேயென் னலங்கலணிக் தருளே '

இயற்கை வாழ்விற்குரிய துறைகள் பலவுண்டு. அவை
 களை ஈண்டு விரிக்கிற பெருகும். சிலவற்றை மட்டும் ஈண்டுக்
 குறித்து மேற்செல்கிறேன்.

இயற்கை வாழ்விற்கு இன்றியமையாதனவற்றுள்
 உணவுமொன்று. 'உணவுக் கேற்ற குணம்' என்பது பழ
 மொழி. பொருந்தா உணவால் மனிதன் குணநல னிழந்து
 இயற்கைச் செந்நெறி விடுத்துப் பிறழ்ந்து வீழ்வதுமுண்டு.
 ஆகவே, உணவை ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்ள வேண்டுவது
 மக்கள் கடமை.

இராமலிங்க சுவாமிகள் பொருந்திய உணவேனுஞ் சைவ
 உணவு அருந்தி அருந்திச் சிவனொடு தொடர்புகொள்ளும் ஒரு
 நெறி நின்றார். சுவாமிகள் கீரையுணவே பெரிதும் உண்டு
 வந்தாரென்று சிலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். புலால்

உணவைச் சுவாமிகள் கடிந்து மறுத்து உரைத்ததைப்போல வேறு எவருங் கூறவில்லை என்றுஞ் சொல்லலாம்.

அவ்வுணவால் மக்கள் உடல்நல னிழந்து, உயிர்நல னிழந்து கேடுறுவதைச் சுவாமிகள் நன்குணர்ந்து, அதை மறுக்கலாஞர். அம் மறுப்புமொழிகள் பலபடக் கிடக்கின்றன. அவைகளுள் சில வருமாறு :—

' ஊழ்வகைக்குத் தக்கபடி மிருகம் பறவை முதலிய சீவர்களுக்கு அருளால் நியதியாகார மாத்திரமிருக்க மனிதர்களுக்கு மாத்திரம் ஊழ்நியதி யாகாரத்தோடு ஆகாமிய முயற்சி யாகாரமும் வேண்டுவது அவசியமென்றது எப்படி யெனில் :—மனிதர்கள் பிரார்த்தப்படி நியதியாகாரத்தைப் புசித்துப் பிரார்த்த அது பவத்தை நீக்கிக் கொள்வதற்கும், ஆகாமியத்தால் முயற்சி யாகாரத்தைப் புசித்துக் கரணேந்திரிய தேகத்தை வலுவுள்ளதாகச் செய்துகொண்டு சன்மார்க்க சாதனத்தை அநுசரித்துச் சித்தி முத்தி இன்பங்களைப்பெறுதற்கும் பிரார்த்த ஆகாரமும் ஆகாமிய முயற்சி ஆகாரமும் அவசியம் வேண்டுமென்றறிய வேண்டும். மிருகம், பட்சி, ஊர்வன, தாபரமென்கிற சீவதேகங்கள் தண்டனை நிமித்தம் வகித்த தேகங்களாதலால் பிரார்த்த ஆகாரம் கடவுள் விதித்த வண்ணம் அருட்சத்தியால் தடைபடாமல் கொடுக்கப்படுமாகலால் ஆகாமிய ஆகாரம் சம்பாதிக்க வேண்டாமென்றறிய வேண்டும்.

ஆனால் சீவகாருணியம் எல்லாச் சீவர்களுக்கும் பொதுவென்று முதலில் குறிக்கப்பட்ட தென்னையெனில்; சீவகாருணிய வெழுக்கத்தில் முக்கியமாக எல்லா மனிதர்களுக்கும் பொதுவில் பசியினால் வருந் துன்பத்தை நிவர்த்தி செய்து ஆகாரத்தினால் திருப்தியின்பத்தை உண்டுபண்ண வேண்டுமென்றும், பசியைப் போல் வேறுவகையினால் சீவகோல நோடுவதானால் அந்தச் சீவகோலையைத் தம்மாற் கூடிய வகையில் எவ்விதத்திலாயினும் தடைசெய்து உயிர் பெறுவத்துச் சந்தோஷிப்பிக்க வேண்டுமென்றும், பிணி பயம் முதலிய மற்ற ஏதுக்களால் சீவர்களுக்குத் துன்பம் நேரிடில், அத் துன்பங்கள் தங்களால் நீங்கத்தக்கவைக

ளாகில் நீக்கவேண்டுமென்றும், மிருகம் பறவை ஊர்வன தாவரம் முதலிய சீவர்களிடத்துப் பயத்தினால் வருந் துன்பத்தையும் கொலையினால் வரும் துன்பத்தையும் எவ்விதத்தும் நிவர்த்தி செய்யவேண்டுமென்றும், அவற்றுள் துட்ட சீவர்களிடத்தும் சிறிது பயத்தினால் வருந்துண்ப மாத்திரமே யல்லது கொலையினால் வரும் துன்பங்களைச் செய்யப்படா தென்றும், இவ்வகை முழுவதும் சீவகாருணியமே யாதலால் எல்லா வுயிர்களிடத்தும் சீவகாருண்யம் வேண்டுமென்று கடவுளால் ஆணை செய்ததென்றறிய வேண்டும்.

* மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்குச் சகாயமாகச் சம்பாதிக்கின்ற உயிர்களில் சில உயிர்கள் தாமச ஆகாரமாகிய மாமிச ஆகாரம் செய்வதனால் அவைகளுக்குப் பசிபாற்றுவிக்கும்போது அந்த ஆகாரத்தைக் கொடுத்து ஆற்றுவிக்கப்படாதோ வென்னில் ஒரு சீவனைக் கொன்று ஒரு சீவனுக்கு மாமிசத்தால் பசியாற்றுதல் சீவகாருணிய ஒழுக்கமே யல்ல வென்றும், கடவுள் சம்மதமும் அல்லவென்றும், இவைகளுக்கு முழு விரோதமென்றும் அறியவேண்டும். எல்லாச் சீவர்களுக்கும் இபற்கையுண்மை ஏகதேசங்களாகிக் கடவுளியற்கை விளக்கம் ஒன்றோடொன்று மாறுபடாதாகலாலும், கடவுளியற்கை விளக்கமுஞ் சீவவியற்கை விளக்கமும் அந்தந்தத் தேகங்களினும் விளங்குகின்றபடியாலும் ஒரு சீவனை வதைத்து அதனால் மற்றொரு சீவனுக்குப் பசியாற்றுதல் சீவகாருணிய வொழுக்கத்திற்கு முழு விரோதமென்றே அறியவேண்டும். புலி சிங்கம் முதலிய மிருகங்கள் மற்றொரு சீவனைக் கொன்று தின்று தாமசவாகாரத்தால் பசியாற்றித் திருப்தி யின்பத்தை யடைந்து சந்தோஷிக்கின்றன. அந்தச் சந்தோஷம் கடவுளியற்கை விளக்க ஏகதேசமும் சீவவியற்கை விளக்க நிறைவு மெனவுங் கொள்ளக்கூடாதோ வென்னில், கூடாது. தாமசவாகாரத்தால் பூரண சத்துவமாகிய கடவுளியற்கை விளக்க ஏகதேசமும் ஏகதேச சத்துவமாகிய ஆன்மவியற்கை விளக்கமும் விளங்கா. இருளால் ஒளி விளங்காதது போல். இதைத் தாமசவாகார மென்பது என்னவெனில்—

கடவுள் விளக்கம் வெளிப்படாதபடி ஆன்ம விளக்கத்தை மறைத்த இம்சை ஆகாரமாகலால் தாமசவாகார மாயிற்று. இந்த ஆகாரத்தால் திருப்தி யின்பமாகிய சந்தோஷ விளக்கம் எதனுடைய விளக்கம் எனில், அனாதி பசு காரண மாயா விளக்க மென்று அறிய வேண்டும்.

பசுவென்பது என்னை? ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்கிற மும்மல பந்தத்தால் ஒன்றுபட்டு அறிவிழந்த ஆன்மாவையே பசுவென்பது. அப்பசுவிற்கு விளக்கந் தோன்றுவது எப்படியென்னில்—சூரியனை மறைத்த மேகவண்ணத்திலுள்ள இருளினிடத்தும் சூரியப் பிரகாச விசேஷந் தோன்றுதலால் அவ் விருளும் விளக்கமாக வழங்குகின்றது. அதுபோல், அசுத்தமாயா கரணங்களுந் தாமச குணமும் இருள் வண்ணமுடையவாயினும் தம்மால் மறைக்கப்பட்ட பரசீவ விளக்க விசேஷத்தால் அசுத்த மாயா கரணமும் தாமச குணமும் விளக்கமாக வழங்குகின்றன. இதனால் தாமச வாகாரத்தில் வரும் விளக்கம் அசுத்த மாயா கரண விளக்கமே என்று அறியவேண்டும். ஆனால் மரம் புல் நெல் முதலான தாபரங்களும் உயிராகவே சொல்லப்படுகின்றனவே அவைகளை இம்சை செய்து ஆகாரமாகக் கொண்டால் அவை தாமசவாகார மல்லவோ, அதனால் வந்த சந்தோஷம் அசுத்த மனோகாண சந்தோஷ மல்லவோ என்னில்—மரம் புல் நெல் முதலான தாபரங்களும் உயிர்கள் தான். அவைகளை இம்சை செய்து ஆகாரம் கொண்டால் அது வகதேச தாமசவாகாரந்தான். அந்த ஆகாரத்தால் வந்த சந்தோஷம் அசுத்த கரண சந்தோஷந்தான். ஆனால் அப்படியல்ல. மரம் புல் நெல் முதலான சீவர்கள் பரிசுமென்கிற ஓறிறிவையுடைய சீவர்களாதலாலும், அவ் வுடம்பில் சீவ விளக்கம் ஒருசார் விளங்குதலாலும், அவ்வுயிர்கள் தோன்றும் வித்துக்களும் மற்ற வித்துக்களோடேபோல் சடமாதலாலும் அவ்வித்துக்களை நாமே விதைத்து உயிர்விளைவு செய்யக் கூடுமாதலாலும், அவ்வுயிர்களை வேறு செய்யாமல் அவ்வுயிர்களினிடத்து உயிரில்லாமல் உயிர் தோன்றுதற்கிடமான சடங்களாகத் தோன்றிய வித்துக்களையும் காய்களையும் கனிகளையும்

பூக்களையும் கிழங்குகளையும் தழைகளையும் ஆகாரங்களாகக் கொள்வதேயன்றி, அவ்வுயிருள்ள முதல்களை ஆகாரமாகக் கொள்ளாதபடியாலும், அவைகளில் வித்து, காய், கனி முதலானவை கொள்ளும்போது சுக்கிலம் நகம் ரோமம் முதலியவைகளை வாங்கும்போது இம்சை உண்டாகாமையால் இம்சை உண்டாகாதபடியாலும் தாபர வர்க்கங்களுக்கு மன முதலான அந்தக்கரணங்கள் விருத்தியில்லாதபடியாலும் அஃது உயிர்க்கொலையும்ல்ல ; துன்பம் உண்டுபண்ணுவதுமல்ல ; அசனல் அது சீவகாருணிய விரோதமாகாது ; அந்த ஆகாரத்தால் வந்த சந்தோஷம் சீவ விளக்க சகிதமான கடவுள் விளக்கமேயாகுமென்றறியவேண்டும்.

மர முதலிய தாபரங்களில் தோன்றிய வித்துக்களை இனி உயிரோறுதற்கிடமாகிய சடங்களென்பது எப்படியென்னில்—வித்துக்களில் சீவனிருந்தால் நிலத்தில் விதையா முன்னமே விளையவேண்டும் ; நிலத்தில் விதைத்த காலத்துஞ் சில வித்துக்கள் விளையாமலே இருக்கின்றன ; அன்றியும் வித்தென்பது காரணம் ; இந்தக் காரணம் உடம்பு தோன்றுதற்கே என்று சிறு பிள்ளைகளாலும் அறியப்படும். அன்றி உயிர் நித்தியம், உடம்பு அநித்தியம், நித்தியமான உயிர் காரணம் வேண்டாது; அநித்தியமாகிய உடம்பே காரணம் வேண்டும். ஆகவில் வித்துக்களைச் சடமென்றறியவேண்டும். ஆனால் வித்துக்களினிடத்து ஆன்மாக்கள் ஏறுவது எப்படி என்னில்—நிலத்திற் கலந்த வித்திற்கு நீர் விடில் அந்த நீரின் வழியாகக் கடவுள் அருள் நியதியின்படி ஆன்மாக்கள் அணுத் தேகத்தோடு கூடி நிலத்திற் சென்று அந்நிலத்தின் பக்குவ சக்தியோடு கலந்து வித்துக்களினிடமாகச் செல்கின்றனவென்று அறியவேண்டும். முளைகளையே பிடுங்கப் படாதென்று சிலர் சொல்லுகின்றார்கள். வித்து, காய், இலை முதலியவைகளைப் புசிக்கலாமென்று சொல்வது எப்படி என்னில்—வித்து நிலத்திற் படிந்ததின் நீர்வழியாக ஆன்மாவானது சென்று பக்குவ சக்தியிற் கலந்து வித்திலேறி முளைத்தபடியால் முளையானது வித்து காய் முதலியவைகளைப்போலச்

சடமல்ல. ஆதலால் முனைகளைப் பிடுங்கக்கூடாதென்பது உண்மையென்று அறியவேண்டும்.

வித்து, காய், களி முதலியவற்றில் உயிர்க்கொலை இல்லாவிடினும் நகம், ரோமம், சுக்கிலம் முதலியவற்றிலிருக்கிற அசுத்தமாவதில்லையோவென்னில்—தத்துவ விருத்தியும் தாது விருத்தியும் இல்லாதபடியால் அசுத்தமுமில்லை. ஆதலில் மரம், புல், நெல் முதலியவைகளின் வித்து காய் களி தழை முதலியவற்றைப் புசிப்பது சீவகாருணிய விரோதமல்லவேன்று அறியவேண்டும். மாமிச ஆகாரம் புவி முதலாகிய துட்ட மிருகங்களுக்கு நியதியாகாரமல்லவோ என்றறியவேண்டில், அது அவ்வுயிர்களுக்குச் சிருட்டி நியதி ஆகாரமல்ல. பரம்பர வழக்கத்தாற் பெற்ற ஆகாரமாம் என்றறியவேண்டும். ஆகலில் அதை நிவர்த்தி செய்வத்துச் சத்துவ ஆகாரங்களைப் புசிப்பிக்கச் செய்யவுங்கூடும்; ஒரு சீவமுடையவன் கிரகத்தில் வழங்குகின்ற பூனைக்கும் நாய்க்கும் வேறிடங்களிற் போய் அசுத்த ஆகாரங் கொள்ளாமல் காவல் செய்து அடிநாள் தொடங்கிச் சுத்தவாகார வழக்கமே செய்வ்கின்றான். அவைகள் அவைகளைப் புசித்து உயிர்வழங்கி வருகின்றன. அப்படியே புவி சிங்க முதலிய துட்டவர்க்கங்களையும் மேல் நின்று சுத்த ஆகாரத்தில் பழக்குவாரில்லாமையினால் அசுத்தாகாரங்களைப் பழக்கத்தாற் புசிக்கின்றன என்றறியலாம். ஆகலில் ஒரு சீவனைக்கொன்று மற்றொரு சீவனுக்குப் பசியாற்று வித்தல் கடவுளருளுக்குச் சம்மதமுமல்ல; சீவகாருணிய வெழுக்கமுமல்லவென்று சத்தியமாக அறியவேண்டும்'

' மருவாணைப் பெண்ணாக்கி ஒருகணத்திற்
கண்விழித்து வயங்கு மப்பெண்
,உருவாணை உருவாக்கி இறந்தவரை
எழுப்புகின்ற வறுவ னேனுங்
கருவாணை உறவிரங்கா துயிருடம்பைக்
கடித்துண்ணுங் கருத்த னேலெங்
குருவாணை எமதுசிவக் கொழுந்தாணை
ஞானியெனக் கூறொ ணாதே '

◁ கோலேபுரிவார் தவிரமற்றை எல்லாநு நினைது
 தலத்தாரே நீயெனது குலத்துமுதன் மகனே
 மலைவறவே சுத்தசிவ சமரச்சன் மார்க்கம்
 வளரவளர்ந் திருக்கவென வாழ்த்தியவென் குருவே
 நிலைவிழைவார் தமைக்காக்கு நித்தியனே எல்லா
 நிலையும்விளங் குறவருளில் நிறுத்தியசிற் குணனே
 புலையறியாப் பெருந்தவர்கள் போற்றமணிப் பொதுவில்
 புனிதநடத் தரசேயென் புகலுமணிந் தருளே '

◁ உயிர்க்கோலையும் புலைப்புசிப்பும் உடையவர்க ளெல்லாம்
 உறவினத்தார் அல்லாவீ புறவினத்தார் அவர்க்குப்
 பயிர்ப்புறுமோர் பசிதவிர்த்தன் மாத்திரமே புரிக
 பரிந்துமற்றைப் பண்புரையேல் நண்புதவேல் இங்கே
 நயப்பறுசன் மார்க்கமவர் அடையளவும் இதுதான்
 நம்மாணை என்றெனக்கு நவின்றவருள் இறையே
 மயர்ப்பறுமெய்த் தவர்போற்றப் பொதுவில்நடம் புரியும்
 மாநடத்தென் னரசேயென் மாலையணிந் தருளே '

ந. முறையீடு

மனிதன் கடவுளிடத்து உறுதிகொண்டு, இயற்கைச் செந்
 நெறி நின்ற, வாழ்வு நடாத்திவரும் வேளையில், தொடக்கத்
 தில், முன்னை ஊழாலோ, வேறு சில குறைபாடுகளாலோ
 வழக்கி வீழினும் வீழ்வன். வீழ்தல் இயல்பு. வீழ்ந்துபடும்
 மகன் என்செயல் வேண்டும்? அவ்வீழ்ச்சி குறித்து
 வருந்துதல் வேண்டும்; ஆண்டவனை நோக்கி முறையிடல்
 வேண்டும். வருந்தாமலும், முறையிடாமலும் வீழ்ந்து
 வீழ்ந்து செல்லும் ஒருவன் இயற்கை இறை வாழ்வினின்
 றும் விலகிவிடுகிறான். அதனால் அவன் பிறவிப்பேற்றை
 இழந்தவனாகிறான். தவறி வீழும் ஒருவன், முதலாவது அக்
 தவறுதல் குறித்து உளம் நொந்து வருந்துதல் வேண்டும்.
 அவ்வருத்தம் மீண்டுந் தவறுதல் உருத முறையில் ஆண்டவன்

துணையைக் குறிக்கொண்டு நிகழ்வதா யிருத்தல் வேண்டும். உண்மையாகக் கசிந்து கசிந்துருகும் உளத்தில் திருவருள் பதிதல் உறுதி.

ஆண்டவன் எற்றுக்கு இருக்கிறான்? மகன் வழக்கி வீழ்ந்து அலமந்து வருந்தும்போது துணைபுரியவே ஆண்டவன் இருக்கிறான். ஊழின்மீது பழி சுமத்துவோர் கடவுளிடத்து உறுதி இல்லாதாரென்க. ஆண்டவனருளால் எல்லா வினைகளையும் வெல்லலாம். வேண்டற்பாலது ஆண்டவனிடத்து உறுதி; உறுதி.

‘நானென் செய்யுள்வினை தானென் செயுமெனை நாடிவந்த
கோளென் செயுங்கொடுங் கூற்றென் செயுங்கும ரேசரிரு
தானுஞ் சிலம்புஞ் சதங்கையுந் தண்டையுஞ் சண்முகமுந்
தோளுங் கடம்பு மெனக்குமுன் னேவந்து தோன்றிடினே’

என்றார் அருணகிரிநாதர்.

அவ்வுறுதியில் நிலைத்து நின்று, தொடக்கத்தில் நிகழும் பிழைபாடுகளை அஞ்சாது முறையிட்டு, அழுது அழுது, குற்றங் களைந்து களைந்து சென்றால், நாளுக்கு நாள் குறைபாடு ஒழிந்து, ஆண்டவன் அருள்நிறை கூடும். அந்நிறையில் மூழ்கும் நிலை கூடிய பின்னை மகன் எப்பிழையும் நிகழ்தான். அவன் செயல் சிவன் செயலாகிறது. தொடக்கத்தில் சிறிது முயன்றே தீரல் வேண்டும். ஆகவே, இயற்கை வாழ்விற்கு முறையீடும் வேண்டற்பாலது.

ஆண்டவன் அடியார் ஒவ்வொருவருங் குறைபாடுகளை முறையிட்டு முறையிட்டே பின்னைப் பெருநிலை எய்தினார். குறைபாடுகளை முறையிட அஞ்சுகிறவன் பாவமென்னும் பேயின் புதல்வனாவான். அவன் ஆண்டவன்பிள்ளை ஆகான்.

இராமலிங்க சுவாமிகளின் முறையீடுகளை என் உரையால் எங்ஙனம் முறையிட வல்லேன்? முறையீடும் அழுகையும் அல்லவோ இராமலிங்க சுவாமிகட்குப் பிறவியும்

பேறளித்தன? இராமலிங்க சுவாமிகள் ஆண்டவனை நோக்கி முறையிட்ட முறையீடு - அழுத அழுகை - என்னே ! என்னே ! ' அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே ' என்னும் மணிவாசகத்தின் நுட்பத்தை இராமலிங்க சுவாமிகள் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் உணர்ந்து, அதை வாழ்வில் கொணர்ந்தார். அவரது அழுகை அவரது மாசைக் கழுவி அவரை ஆண்டவன் பிள்ளையாக்கிற்று.

சகோதரிகளே ! சகோதரர்களே ! சூறைகளை முறையிடுங்கள் ; அழுங்கள். ஆண்டவன் பிள்ளைகளாகலாம். முறையீட்டின் நுட்பமும், அழுகையின் திறமும் எனக்கு இளமையில் விளங்கா தொழிந்தன. இலக்கணங்களைக் கட்டியழுதேன் ; இலக்கியங்களைக் கட்டியழுதேன் ; தர்க்கத்தில் புரண்டேன் ; தத்துவத்தில் புரண்டேன் ; வாதத்தில் வீழ்ந்தேன். ஆண்டவனை நோக்கி முறையிடக் கற்றேனில்லை. அழிக் கற்றேனில்லை. முறையீட்டை முனிந்தேன் ; அழுகையை வெறுத்தேன் ; பாலியானேன்.

முறையீட்டின் நுட்பமும், அழுகையின் திறமும் ஒரு போது எனக்குத் திடீரெனப் புலனாயின. இதற்குப் பெருங் துணைவர்களாக நின்ற என் நண்பர்கள் டி.ஜே. இரத்தினம், எக்பர்ட் இரத்தினம். இவர்கட்குப் பெருங் கடப்பாடுடையேன். முறையீட்டின் நுட்பமும், அழுகையின் திறமும் விளங்கிய பின்னரே திருவாசகத்தின் மாண்பும், அதைப் போற்றிய இராமலிங்க சுவாமிகளின் மாண்பும் ஒருவாறு எனக்கு விளங்கின. இப்பொழுது முறையீட்டில் முனைந்து நிற்கிறேன். ஆனால் இன்னும் அழுகை பெருகவில்லை. இஃது என்பாலுள்ள சூறைபாடு ! என் செய்வேன் ! இந் நிலையிலுள்ள சிறியேற்குக் கிறிஸ்துவின் வாக்கும், நால்வர் மொழியும், ஆழ்வார் உரையும் எவ்வாறு துணைசெய்து வருகின்றன என்பதை யான் அறிவேன். அருணகிரியாரும்

தாயுமானாரும் என் ஆவிக்குப் பெருந் துணைசெய்து வருகிறார். இப்பெரியோர் அழகையெல்லாம் பின்னாலில் தேங்கிய இடம் இராமலிங்க சுவாமிகள் அருட்பாவாகும். முறையீட்டில் அஞ்சாமையையும், அழகையில் வேட்கையையும் அருட்பா எழுப்புகிறது. முறையீடும் அழகையுமே வேண்டும்; அவ்வன்பே வேண்டும். சுவாமிகள் முறையீடோ மலையென நிற்கிறது; அழகையோ கடலெனக் காட்சியளிக்கிறது. அம் மலையையும் கடலையும் அருட்பாவில் பாருங்கள்; பாருங்கள். ஈண்டுச் சிலவற்றை மட்டும் அகழ்ந்தெடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

' குலத்திடையுங் கொடியனொரு குடித்தனத்துங் கொடியேன்
குறிகளிலுங் கொடியனன்றிக் குணங்களிலுங் கொடியேன்
மலத்திடையே புழுத்தசிறு புழுக்களிலுங் கடையேன்
வன்மனத்துப் பெரும்பாவி வஞ்சநெஞ்சப் புலையேன்
நலத்திடையோ ரணுவளவும் நண்ணுகிலேன் பொல்லா
நாய்க்குநகை தோன்றின்றேன் பேய்க்குமிக விழிந்தேன்
நிலத்திடைநான் ஏன்பிறந்தேன் நின்கருத்தை அறியேன்
நிர்க்குணனே நடராஜ நிபுணமணி விளக்கே '

' தொழுதெலாம் வல்ல கடவுளே யெனநிற்
று தித்திலேன் தாய்மையொன் றறியேன்
கழுதெலாம் அனையேன் இழுதெலாம் உணவிற்
கலந்துணக் கருதிய கருத்தேன்
பழுதெலாம் புரிந்து பொழுதெலாங் கழித்த
பாவிடேன் தீமைகள் சிறிதும்
எழுதலாம் படித்தன் றெனமிக வுடையேன்
என்னினுங் காத்தரு ளெனையே '

' சீரிடம் பெறுமோர் திருச்சிற்றம் பலத்தே
திகழ்தனித் தந்தையே நிற்பாற்
சேரிடம் அறிந்தே சேர்ந்தனன் கருணை
செய்தருள் செய்திடத் தாழ்க்கில்

யாரிடம் புகுவேன் யார்துணை என்பேன்
 யார்க்கெடுத்தென்குறை இசைப்பேன்
 போரிட முடியா தினித்தய ரொடுநான்
 பொறுக்கலேன் அருள்கடுப் போதே '

4 போததான் விரைந்து போகின்ற தருணி
 புரிந்திடத் தாழ்த்தியேல் ஐயோ
 யாததான் புரிவேன் யாரிடம் புகுவேன்
 யார்க்கெடுத்தென்குறை இசைப்பேன்
 கீதுதான் புரிந்தேன் எனினுநீ யதனைத்
 தீருவுளத் தடைத்தீடு வாயேல்
 ஈதுதான் தந்தை மாபினுக் கழனோ
 என்னுயிர்த் தந்தைநீ யலையோ '

4 தந்தைநீ யலையோ தனையனா னலனோ
 தமிழனேன் தளர்ந்துளங் கலங்கி
 எந்தையே குருவே இறைவனே முறையோ
 என்றுநீநீ நேலிடு கின்றேன்
 சிந்தையே யறியார் போன்றிருந் தனையேற்
 சிறியனேன் என்செய்கேன் ஐயோ
 சந்தையே புகுந்த நாயினிற் கடையேன்
 தளர்ச்சியைத் தவிர்ப்பவர் யாரே '

4 யாரினுங் கடையேன் யாரினுஞ் சிறியேன்
 என்பிழை பொறுப்பவர் யாரே
 பாரினும் பெரிதாம் பொறுமையேய் நீயே
 பாவியேன் பிழைபொறுத் திலையேல்
 ஊரினும் புகுத வொண்ணுமோ பாவி
 உடம்பைவைந் துலாவவும் படுமோ
 சேரினும் எனைத்தான் சேர்த்திடார் பொதுவாம்
 தெய்வத்துக் கடாதவ னென்றே '

4 அடாதகா ரியங்கள் சேய்தனன் எனினும்
 அப்பநீ அடியனேன் தன்னை
 விடாதவா றறிந்தே களித்திருக் கின்றேன்
 விடுதியோ விட்டிடு வாயேல்

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்

உடாதவெற் றரைநேர்ந் துயங்குடேன் ஐயோ
உன்னருள் அடையநான் இங்கே
படாதபா டெல்லாம் பட்டனன் அந்தப்
பாடெலாம் நீயறி யாயோ '

' பத்தி யஞ்சிறி துற்றிலேன் உன்பால்
பத்தி ஒன்றிலேன் பாமநீன் கருணை
மத்தி யம்பெற வந்துநிற் கின்றேன்
வள்ளலே உன்றன் மனக்குறிப் பறியேன்
எத்தி யஞ்சலை எனவரு ளாயேல்
ஏழை யேன்உயிர் இழப்பனான் னானை
சத்தி யம்புகன் றேன்வட லரசே
சத்தி யச்சபைத் தனிப்பெரும் பதியே '

' படித்தனன் உலகப் படிப்பெலாம் மெய்நூல்
படித்தவர் தங்களைப் பார்த்து
நொடித்தனன் கடிந்து நோக்கினேன் காம
நோக்கினேன் பொய்யர்தம் உறவு
பிடித்தனன் உலகிற் பேதையர் மயங்கப்
பெரியரிற் பெரியர்போற் பேசு
நடித்தனன் எனினும் நின்னடித் துணையே
நம்பினேன் கைவிடே லெனையே '

' படமுடியா தினித்துயரம் படமுடியா தரசே
பட்டதெலாம் போதுமிந்தப் பயந்தீர்த்திப் பொழுதென்
உடலுயிரா தியவெல்லாம் நீயெடுத்துக் கொண்டு
உடலுயிரா தியவெல்லாம் உவந்தெனக்கே அளிப்பாய்,
வடலுறுசிற் றம்பலத்தே வாழ்வாயென் கண்ணுண்
மணியேஎன் குருமணியே மாணிக்க மணியே
நடனசிகா மணியேஎன் நவமணியே ஞான
நன்மணியே பொன்மணியே நடராஜ மணியே '

‘படமாட்டேன் துயர்சிறிதும் படமாட்டேன் இனிநான்
 பயப்படவு மாட்டேன்உன் பதத்துணையே பிடித்தேன்
 விடமாட்டேன் ஏமாந்து விடமாட்டேன் கண்டீர்
 மெய்மையிது நும்மாணை விளம்பினன்தும் அடியேன்
 கெடமாட்டேன் பிறர்மொழிகள் கேட்டிடவு மாட்டேன்
 கிளரொளியம் பலத்தாடல் வளரொளியும் மல்லால்
 நடமாட்டேன் என்னுளத்தே நான்சாக மாட்டேன்
 நல்லதிரு வருளாலே நானறாளு னேனே ’

‘குற்றம் புரிதலெனக் கியல்பே குணமாகி கொள்ள லுனக்கியல்பே
 சிற்றம் பலவா இனிச்சிறியேன் செப்பு முகமன் யாதுளது
 தெற்றென் றடியேன் சிந்தைதனைத் தெளிவித் தச்சந் துயர்தீர்த்தே
 இற்றைப் பொழுதே அருட்சோதி ஈக தருணம் இதுவாமே ’

ச. அருளொழக்கம்

இம் முறையீட்டானும், அழுகையானும் ‘நான்’ என்னும் முனைப்பு வீழ்ந்துபடும். முனைப்பு வீழ்ச்சியான் மனமாசுகலும். மனமாசு அகல அகல ஆண்டவன் அருள் பதிந்து கொண்டே போகும். முறையீடும் அழுகையும் முனைப்பைச் செகுத்து, மாசைக்கழவி, அருளைக் கூட்டல் கருதற்பாலது.

இயற்கை வாழ்வின் முடிந்த நிலை அருளொழக்கப் பேறே யாகும். அருளொழுகும் இடத்தில் பிற தீமை ஒழுகுங்கொல்? அருளொழுகும் இடத்தில் எல்லா நலன்களும் இருத்தல் இயல்பு. ஆங்குத் தீமைக்குத் துச்சிலும் இல்லை என்க.

இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளொழக்கத்தில் தலை சிறந்து விளங்கியது உலகறிந்த தொன்று. அவர் கொண்ட இயற்கை வாழ்வு அவருக்கு அந்நிலையைக் கூட்டிற்று. இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளையே நினைந்து நினைந்து, அருண்மயமாய், அருள்நெறி நின்று அருளறத்தையே ஒம்பினார். இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளின் தன்மையை நன்கு உணர்ந்து, அவ்வருளாயினார் என்பது அவரெழுதிய ‘ஜீவ

காருண்ய ஒழுக்கம் 'முதலிய கட்டுரைகளாலும், வேறு பல பாக்களாலும் நனி விளங்கும்.

இராமலிங்க சுவாமிகளின் சமயம் என்ன என்று எவரே னுங் கேட்டின், அவர்க்குச் 'சுவாமிகள் சமயம் ஜீவகாருண்ய சமயம் அல்லது அருணேறி' என்று கூறலாம். சத்தெனுஞ் செம் பொருளைக் கூட்டவல்லது அருள் ஒன்றே. சத்தெனுஞ் செம் பொருளை உணர்த்தக் கூடிய 'மார்க்கம்' இயற்கை என்று மேலே கூறியுள்ளேன். அவ்வியற்கைவழி வாழ்வு நடாத்தின், அஃது அருளைக் கூட்டுகிறது. ஆகவே, சத்தை உணர்த்தி, அதனுடன் உயிரைச் சேர்க்கவல்லது அருள்நெறி என்பதை அன்பர்கள் உணர்வார்களாக.

உலகில் தோன்றிய பெரியாரெல்லாரும் அருள்நெறியையே அறிவுறுத்திச் சென்றனர். உலகிலுள்ள எல்லாச் சமயங்களும் அருள்நெறியையே அறிவுறுத்துகின்றன. 'நல்லாற்றான் நாடி அருளாள்க பல்லாற்றல் - தேரினும் அஃதே துணை' என்றார் வள்ளுவனாரும். ஆகவே, உயிர் நலத்துக்குரிய பொதுநெறி அருணேறியே என்க. அதைக் கூட்டும் ஒன்றே சமரச சன்மார்க்கம் என்பது.

இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளின் திறத்தையும், நலத்தையும் தமது வாழ்வில் நன்குணர்ந்து, அருணேறி ஒம்பு வதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமா யிருந்தார். இராமலிங்கர் என்னும் பெயருக்கு ஜீவகாருண்யமூர்த்தி என்று பொருள் கோள்ளலாம். அவர் சமயம் 'ஜீவகாருண்யம்' என்று மீண்டும் அறைகூவுகிறேன்.

சுவாமிகள் இரக்க நிலையை அளந்துகூற யான் அருகனோ? சுவாமிகளின் இரக்கநிலை அளந்து கூறற்பால தன்று. அவரது இரக்கம் எல்லை கடந்தும் ஓடியிருக்கிறது. 'இரக்கமே அவர் உயிர்; இரக்கமே அவர் உடல்; இரக்கமே அவர்' என்று கூறல் மிகையாகாது.

சுவாமிகளின் இரக்கநிலையை,

‘வருழயீர் இரக்கம் பற்றியே உலக
வழக்கிலென் மனஞ்சென்ற தோறும்
வேருவிநீன் னடிக்கே விண்ணப்பித் தீருந்தேன்
விண்ணப்பஞ் செய்கின்றேன் என்றும்
உருவவென் உயிர்தான் உயிரிரக் கந்தான்
ஒன்றதே இரண்டிலே இரக்கம்
ஒருவிலென் உயிரும் ஒருவும்என் னுள்ளத்
தொருவனே நிற்பதத் தானே’

‘தலைவர்க ளெல்லாந் தனித்தனி வணங்குந்
தலைவனே இன்றும்என் னுளமும்
மலைவிலென் னறியும் நாணும்இவ் வுலக
வழக்கிலே உயிரிரக் கத்தால்
இலகுகின் றனம்நா னென்செய்வேன் இரக்கம்
என்னுயிர் என்னவே நிலையே
நிலைபெறும் இரக்கம் நீங்கில்என் உயிரும்
நீங்குநீன் தீருவுளம் அறியும்’

‘ஆதலால் இரக்கம் பற்றினான் உலகில்
ஆடலே யின்றியோர் விடயக்
காதலால் ஆடல் கருதிலென் விடயக்
கருத்தெனக் கில்லையென் றிடவிப்
போதலாற் சிறிய போதுமுண் டதுநின்
புந்தியில் அறிந்தது தானே
ஈதலால் வேறோர் தீதென திடத்தே
இல்லைநான் இசைப்பெதன் னினக்கே’

‘என்னையும் இரக்கந் தன்னையும் ஒன்று
இருக்கவே இசைவித்திவ் வுலகில்
மன்னிவாழ் வுறவே வருவித்த கருணை
வள்ளல்நீ நினக்கிது விடயம்

பன்னலென் அடியேன் ஆயினும் பிள்ளைப்
பாங்கினால் உரைக்கின்றேன் எந்தாய்
இன்னவா நெனநீ சொன்னவா நியற்றூ
திருந்ததோ ரிறையுமிங் கிலையே '

‘ சீர்த்தசிற் சபையென் னப்பனே எனது
தெய்வமே என்பெருஞ் சிறப்பே
ஆர்த்தவீவ் வுலகில் அம்மையர் துணைவர்
அடுத்தவர் உறவினர் நேயர்
வேர்த்தமற் றயலார் பசியினும் பிணியால்
மெய்யுளம் வேதும்பிய வேதுப்பைப்
பார்த்தபோ தெல்லாம் பயந்தேன துள்ளம்
பதைத்ததுன் உளமறி யாதோ '

‘ அன்னையே அப்பா திருச்சிற்றம் பலத்தென்
ஐயனே இவ்வுல கதிலே
பொன்னையே யுடையார் வறியவர் மடவார்
புகலுமா டவரிவர் கருக்குள்
தன்னையே அறியாப் பிணியினால் ஆவி
தளர்கின்றிர் தருணம் தேனவே
சொன்னபேர் தெல்லாம் பயந்துகான் அடைந்த
சோபத்தை நீயறி யாதோ '

‘ காவியல் கருணை வடிவனே தலைமைக்
கடவுளே சிற்சபை தனிலே
மேவிய ஒளியே இவ்வுல கதிலூர்
வீதியா திகளிலே மனிதர்
ஆவிபோ னதுகொண் டுறவினர் அழகு
அழகுநால் கேட்டபோ தெல்லாம்
பாவியேன் உள்ளம் பகீரண நடுங்கிப்
பதைத்ததுன் உளமறி யாதோ '

‘ மறைமுடி வயங்கும் ஒருதனித் தலைமை
வள்ளலே உலகர சாள்வோர்
உறையுறு வாள்கொண் டொருவரை ஒருவர்
உயிரறசி செய்தனர் எனவே

தறையுறச் சிறியேன் கேட்டபோ தெல்லாந்
தளர்ந்துள நடுங்கின் றயர்ந்தேன்
நிறையுமீவ் வுலகிற் கொலையெனில் எந்தாய்
என்னுள நடுங்குவ தியல்பே '

‘ பல்லிகள் பலவா யிடத்துமுச் சியினும்
பகருநேர் முதற்பல வாயினும்
சொல்லிய தோறும் பிறித்துயர் கேட்கச்
சொல்கின்ற வோவெனச் சூழ்ந்தே
மெல்லிய மனநொந் தீனாதீதனை எந்தாய்
கூகைவெங் குரல்செயுந் தோறும்
வல்லியக் குரல்கேட் டயர்பசுப் போல
வருந்தினேன் எந்தைநீ யறிவாய் '

‘ காக்கைகள் கூவக் கலங்கினேன் பருந்தின்
கடுங்குரல் கேட்டுளங் குலைந்தேன்
தாக்கிய ஆந்தை குரல்செயப் பயந்தேன்
சாக்தரஹ் பறவையாஹ் றளர்ந்தேன்
வீக்கிய வேறு கொடுஞ்சகு னஞ்செய்
வீக்களால் மயங்கினேன் விடத்தில்
ஊக்கிய பாம்பைக் கண்டபோ துள்ளம்
ஒடுங்கினேன் ஒடுங்கினேன் எந்தாய் '

‘ வாடிய பயிரைக் கண்டபோ தெல்லாம்
வாடினேன் பசியினால் இளைத்தே
வீடுதொ றிரந்தும் பசியறு தயர்ந்த
வேற்றரைக் கண்டுளம் பதைத்தேன்
நீடிய பிணியால் வருந்துகின் றேரென்
நேருறக் கண்டுளந் துடித்தேன்
ஈடினிமா னிகளாய் ஏழைக ளாய்நெஞ்
சினாதீதவர் தமைக்கண்டே இளைத்தேன் '

‘ நலிதரு சிறிய தெய்வமென் றையோ
நாட்டிலே பலபெயர் நாட்டிப்
பலிதர ஆடு பன்றிதக் குடங்கள்
பலிக்கடா முதலிய உயிரைப்

பொலிவுறக் கொண்டே போகவுங் கண்டே
 புந்தீநொந் துளநடுக் துற்றேன்
 கலியுறு சிறிய தெய்வவேங் கோயில்
 கண்டகா லத்தீலும் பயந்தேன் '

' துண்ணெனக் கொடியோர் பிறவுயிர் கொல்லத்
 தோடங்கிய போதெலாம் பயந்தேன்
 கண்ணினால் ஐயோ பிறவுயிர் பதைக்கக்
 கண்டகா லத்தீலும் பதைத்தேன்
 மண்ணினில் வலையுந் தூண்டிலுங் கண்ணி
 வகைகளுங் கண்டபோ தெல்லாம்
 எண்ணியென் உள்ளம் நடுங்கிய நடுக்கம்
 எந்தைநின் திருவருள் அறியும் '

' நடுநிலை யில்லாக் கூட்டத்தைக் கருணை
 நண்ணிடார் தமையரை நாளுங்
 கேடுநிலை நினைக்குஞ் சிற்றதி காரக்
 கேடரைப் பெய்யலாந் கிளத்தாப்
 படுநிலை யவரைப் பார்த்தபோ தெல்லாம்
 பயந்தனன் சுத்தசன் மார்க்கம்
 விடுநிலை உலக நடைமெலாங் கண்டே
 வெருவினேன் வெருவினேன் எந்தாய் '

' புலைத்தொழிலே புரிகின்றீர் புண்ணியத்தைக்
 கருங்கடலிற் போக விட்டீர்
 கொலைத்தொழிலிற் கொடியிர்நீர் சேத்தாரைக்
 சுடுகின்ற கோடுமை நோக்கிக்
 கலைத்தொழிலிற் பெரியருளங் கலங்கினரைக்
 கலக்கமெலாங் கடவுள் நீக்கித்
 தலைத்தொழில்செய் சன்மார்க்கந் தலையெடுக்கப்
 புரிசுவதித் தருணந் தானே '

' கட்டோடே கனத்தோடே வாழ்கின்றோம் என்பீர்
 கண்ணோடே கருத்தோடே கருத்தனைக் கருதீர்
 பட்டோடே பணியோடே திரிகின்றீர் தெருவில்
 பசியோடே வந்தாரைப் பார்க்கவும் நேரீர்

கொட்டோடே முழக்கோடே கோலங்காண் கின்றீர்
 குணத்தோடே குறிப்போடே குறிப்பதைக் குறியீர்
 எட்டோடே இரண்டுசேர்த் தெண்ணவும் அறியீர்
 எத்துணை கொள்கின்றீர் பித்துல கீரே '

' வட்டிமேல் வட்டிகொள் மார்க்கத்தில் நின்றீர்
 வட்டியை வளர்க்கின்ற மார்க்கத்தை அறியீர்
 பெட்டிமேல் பெட்டிவைத் தாங்கின்றீர் வயிற்றுப்
 பெட்டியை நிரப்பிக்கொண் டொட்டியுள் ளிருந்தீர்
 பட்டினி கிடப்பாரைப் பார்க்கவும் நேரீர்
 பழங்கஞ்சி யாயினும் வழங்கவும் நினையீர்
 எட்டிபோல் வாழ்கின்றீர் கொட்டிபோற் கிளைத்தீர்
 எத்துணை கொள்கின்றீர் பித்துல கீரே '

எனவருஉம் அருட்பாட்டுகளால் உணர்க.

இரக்கமே நிலவும் நெஞ்சில் பொருமை பகைமை
 முதலிய தீய இயல்புகளின் நீழலும் நிலவல் அரிது. இரக்க
 முடைய நெஞ்சினர்க்குப் பகைவரே யிரார். நெஞ்சிற் பகைமை
 யுடையார்க்கே பகைவரிருப்பர். ' அருள்சேர்ந்த நெஞ்சி
 னார்க் கில்லை இருள்சேர்ந்த - இன்னு உலகம் புகல் ' என்றார்
 வள்ளுவனார். அருள்பூத்த நெஞ்சினர்க்குப் பகைவரின்மை
 யால், அவர் எவ்வுயிரையும் தம்முயிர்போல் கருதி நலஞ்
 செய்யப் புகுகிறார். அந்நலம் புரிதலையே அவர் அருட்பெருங்
 கடவுட்டொண்டாகக் கருதுவர். எவ்வுயிரையும் பொது
 வெண்க் கொள்வோர் உள்ளம், பொய் பொருமை பகைமை
 முதலியவற்றை அறியாத தொன்றாகலான், அதுவே
 ஆண்டவன் நடம் புரியும் பெருஞ் சபையாகும். இப் பெரு
 நிலையை இராமலிங்க சுவாமிகள் எய்தினார். அதற்குக் காரண
 மாக நின்றது அவர்தம் அருள்பூத்த நெஞ்சம் என்பதை நாம்
 மறத்தலாகாது.

- * எவ்வுயிரும் பொதுவெனக்கண் டிரங்கியுப கரிக்கின்றார்
யாவர் அந்தச்
செவ்வியர்தஞ் செயலனைத்துந் தீருவருளின் செயலெனவே
தேரிந்தேன் இங்கே
கவ்வையிலாத் திருநெறியத் திருவாளர் தமக்கேவல்
களிப்பாற் செய்ய
ஒவ்வியதென் கருத்தவர்தீர் ஒதிடவென் வாய்மிகவும்,
ஊர்வ தாலோ '
- * 'எத்துணையும் பேதமுறா தெவ்வுயிருந் தம்முயிர்போல்
எண்ணி யுள்ளே
ஒத்தரிமை புடையவராய் உவக்கின்றார் யாவரவர்
உளந்தான் சுத்த
சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும் இடமெனநான்
தேரிந்தேன் அந்த
வித்தகர்தம் அடிக்கேவல் புரிந்திடவென் சிந்தைமிக
விழைந்த தாலோ. '
- * 'கருணையொன்றே வடிவாகி எவ்வுயிருந் தம்முயிர்போற்
கண்டு ஞானத்
தெருணெறியிற் சுத்தசிவ சன்மார்க்கப் பெருந்தி
செலுத்தா நின்ற
பொருணெறிசற் குணசாந்தப் புண்ணியர்தந் தீருவாயாற்
புகன்ற வார்த்தை
அருணெறிவே தாகமத்தின் அடிமுடிசொல் வார்த்தைகளென்
றறைவ ராலோ '
- * 'உயிரொலா மொருநீ தீருநடம் புரியும்
ஒருநீருப் பொதுவேன அறிந்தேன்
செயிரொலாந் தவிர்ந்தேன் திருவெலாம் அடைந்தேன்
சித்தெலாம் வல்லதொன் றறிந்தேன்

மயிரெலாம் புளகித் துளமெலாங் கணிந்து
மலர்ந்தனன் சுத்தசன் மார்க்கப்
பயிரெலாந் தழைக்கப் பதியெலாங் களிக்கப்
பாடுகின் றேன்பொதுப் பாட்டே '

நேயர்களே ! இப் பாக்களின் உள்ளக்கிடக்கையை
ஓர்க. இன்னுஞ் சுவாயிகள் ஆண்டவனை நோக்கிச் செய்
பும் வேண்டுகலையும் பாருங்கள்.

‘ அப்பாநான் வேண்டுகேட் டருள்புரிதல் வேண்டும்
ஆருயிர்கட் கெல்லாநான் அன்புசெயல் வேண்டும்
எப்பாரும் எப்பதமும் எங்கணுநான் சென்றே
எந்தைநின் தருட்புகழை இயம்பியிடல் வேண்டும்
செப்பாத மேனிலேமேற் சுத்தசிவ மார்க்கம்
திகழ்ந்தோங்க அருட்சோதி செலுத்தியிடல் வேண்டும்
தப்பேது நான்சேயினும் நீபொறுத்தல் வேண்டும்
தலைவநீனைப் பிரியாத நிலையையும்வேண் டுவனே ’

அருளாநான் வேண்டுகேட் டருள்புரிதல் வேண்டும்
அணுத்துணையுஞ் சினங்காமம் அடையாமை வேண்டும்
மருளாய உலகமெலாம் மருணீங்கி ஞான
மன்றிடத்தே வள்ளலுனை வாழ்த்தியிடல் வேண்டும்
இருளாமை யுறல்வேண்டும் எனையடுத்தார் சுகம்வாய்ந்
திடல்வேண்டும் எவ்வுயிரும் இன்படைதல் வேண்டும்
பொருளாமோ திருவடிவி லுடையாயும் நானும்
புணர்ந்துகலந் தொன்றுகிப் பொருந்துதல்வேண் டுவனே ’

‘ கருணையே வடிவாய்ப் பிறர்களுக் கடுத்த
கடுத்துயர் அச்சமா திகளைத்
தருணநின் னருளால் தவிர்த்தவர்க் கின்பந்
தரவும்வனீ புலகோலை இரண்டும்

ஒருவிய நெறியில் உலகேலா நடக்க
 உளுற்றவும் அம்பலந் தனிலே
 மருவிய புகழை வழுத்தவும் நினை
 வாழ்த்தவும் இச்சைகாண் எந்தாய் '

‘ மண்ணுல கதிலே உயிர்கள்தாம் வருந்தும்
 வருத்தத்தை ஒருசிறி தெனிணும்
 கண்ணுறப் பார்த்தும் செவியுறக் கேட்டும்
 கணழம்நான் சுகித்தீட மாட்டேன்
 எண்ணுறும் எனக்கே நின்னருள் வலத்தால்
 இசைத்தபோ திசைத்தபோ தெல்லாம்
 நண்ணுமவ் வருத்தந் தவிர்க்கநல் வாந்தான்
 நல்துதல் எனக்கிச்சை எந்தாய் '

இவ் வேண்டுதலால் சுவாமிகள் உயிர்களிடத்துக் கொண்
 டுள்ள அன்பும், அருணெறியில் அவர்க்குள்ள வேட்கையும்,
 அவரது பயன்கருதாத உள்ளமும், பிறவும் புலதைல் காண்க.

சுவாமிகள் கடவுளிடத்து உறுதிகொண்டு, இயற்கை
 யோடியைந்து வாழ்ந்து, அருள்பெற்று, உயிர்கட்கு அன்பு
 செய்தலே கடவுளுக்கு அன்பு செய்தல் என்னும் அரு
 ணெறியில் நின்று, உயிர்கட்குத் தொண்டு செய்யும்
 முறையைக் கொண்டமையான், அவரடைந்த பேறு யாது
 என்பதை இனி ஆராய்வோம்.

ந. பேறு

மகன் ஆண்டவன் திருவருளில் காதல்கொண்டு, கசிந்து கசிந்து உருகி, அழுது அழுது குறைபாடுகளை முறையிட்டு, வேண்டுகல் செய்யச் செய்ய, ஆண்டவன் திருவருள் ஞாயிற் றென எழுந்து, இருள் கடிதல் ஒருதலை. திருவருட் பேற்றிற்கு வேண்டற்பாலது குறைகளை முறையிட்டுக் கசிந்து கசிந்து உருகும் அழகை அழகை என்று மேலே ஒல்லும்வகை வலி யுறுத்தி யிருக்கிறேன். அவ் வழகைநீர், நெஞ்சினைத் தூய்மைப்படுத்தும். இதனை அநுபவத்திற் காணலாம்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் குறைகளை முறையிட்டார்; கசிந்து கசிந்து உருகினார்; அழுதார்; மனமாசைக் கழுவினார்; ஆண்டவன் அருள் பெற்றார்; இன்புற்றார்; இறுதியில் பெறற்கரிய பெரும்பேற்றெய்தினார். இப்பேற்றிற்கு அடிப் படை எது? அவர் ஆண்டவனிடத்துக் கொண்ட உறுதியே யாகும்.

க. உறுதி நிலை

உறுதியைக் குலைக்கவல்ல தொல்லைகள் இடையிடையே நிகழ்வதும் உண்டு. அத்தொல்லைகள் பெத்த நிலையில்தான் மல்ல, சீவன் முத்த நிலையிலும் புகுந்து துன்புறுத்தி மகனைத் தங்கள் வயப்படுத்த முயலும். அவ்வேளைகளில் அன்பன் மிக எச்சரிக்கையா யிருத்தல் வேண்டும். சோதனைகட்கு இரையாகாது மகன் தன்னைக் காக்கப் புகுவதே அறிவுடைமை. இடையிடையே விழ நேரினும் மீண்டும் எழுந்து இறைவனடியைப் பற்றிக்கொள்ளல் வேண்டும்.

முழுத் திருவருள் படியும்வரை இடையிடையே முனைப் பெழுந்து தாக்கித் தாக்கி அடியவனது முயற்சிக்குக் கேடு சூழும். அத் தாக்குதலால் நிகழுங் குறைபாடுகளை ஆண்டவனிடத்து முறையிட்டு, முனைப்பின் ஆற்றலைச் சாய்க்க அடியவன் முயலல்வேண்டும். ஆண்டவனிடத்து உறுதிகொண்டு,

குறைபாடுகளை முறையிட்டுத் தன்னை ஆண்டவனிடம் ஒப்பு
விக்கும் மகன் திருவருட்பேறு எய்துதல் ஒருதலை. இதற்கு
இராமலிங்க சுவாமிகளின் வாழ்வு பேரிலக்கியமாக நிற்கிறது.

- ‘ தனிப்பெருந் தலைவரே தாயவ ரேயென்
தந்தைய ரேபெருந் தயவுடை யவரே
பணிப்பறுத் தெனையாண்ட பரம்பர ரேயெம்
பார்வதி புரளுனப் பதிசிதம் பரரே
இனிச்சிறு பொழுதேனுந் தாழ்த்திடல் வேண்டா
இறையவ ரேஉமை இங்குகண் டல்லால்
அந்தீதீய உலகினைப் பார்க்கவும் மாட்டேன்
அருட்பெருஞ் சோதியீ ராணையும் மீதே ’
- ‘ சத்தியஞ் சத்தியம் அருட்பெருஞ் சோதித்
தந்தைய ரேயெனைத் தாங்குகின் றீரே
உத்தம மாகுதந் திருச்சமு கத்தென்
உடல்பொருள் ஆவியை உவப்புடன் அளித்தேன்
இத்தகை உலகிடை அவைக்குமென் றனக்கும்
எதுஞ்சு தந்திர மில்லையிங் கினிரீர்
எத்தகை யாயினுஞ் சேய்துகொள் கிற்பீர்
எனைப்பள்ளி எழுப்பிமெய் யின்பந்தந் தீரே ’
- ‘ காய்ந்திடு மனத்தாள் போன்றனள் சிறிதும்
கனிவிலாள் காமமா திகளாம்
பாய்ந்திடு வேடப் பயல்களால் எனக்குப்
பயம்புரி வித்தனள் பலகால்
தேய்ந்திடு மதியென் றெண்ணினாள் துறையாத்
தீருமதி எனநீனைத் தறியாள்
சாய்ந்தவிச் செவிலி கையிலே என்னைத்
தந்தது சாலுமென் றாயே ’
- ‘ கலையெலாம் புகலுங் கதியெலாங் கதியிற்
காண்கின்ற காட்சிக ளெல்லாம்
நிலையெலா நிலையி னேர்ந்தனு பவஞ்செய்
நிறைவெலாம் விளங்கிடப் பொதுவின்

மலைவிலாச் சோதி அருட்பெருஞ் சேங்கோல்
வாய்மையால் நடத்துமோர் தனிமைத்
தலைவனே எனது தந்தையே நினது
தனையனான் தளருத லழகோ'

‘செய்வகையென் னெனத்திகைத்தேன் திகையெலென் றெருநான்
திருமேனி காட்டியெனைத் தெளிவித்தாய் நீயே
பொய்வகையன். நிதுநினது புந்தியறிந் ததுவே

பொன்னடியே துணையெனநான் என்னுயிர்வைத் திருந்தேன்
எய்வகையென் நம்பெருமான் அருள்புரிவான் என்றே
எந்தைவர வெதீர்பார்த்தே இன்னுமிருக் கின்றேன்
ஐவகையில் வுயிர்த்துயரம் இனிப்பொறுக்க மாட்டேன்
அருட்சோதிப் பெரும்பொருளை அளித்தளிசுப் பொழுதே’

‘உன்னைமறந் திடுவனோ மறப்பறியேன் மறந்தால்
உயிர்விடுவேன் கணந்தரியேன் உன்னுணை இதுநீ
என்னைமறந் திடுவாயோ மறந்திடுவா யெனில்யான்
என்னசெய்வேன் எங்குறுவேன் எவர்க்குரைப்பேன் எந்தாய்
அன்னையினுந் தயவுடையாய் நீமறந்தா யெனினும்
அகிலமெலா மளித்திடுநீன் அருள்மறவா தென்றே
இன்னுமிகக் களித்திங்கே இருக்கின்றேன் மறவேல்
இதுதருணம் அருட்சோதி எனக்குவிரைந் தருளே’

‘தெருவிடத்தே விளையாடித் திரிந்தவெனை வலிந்தே
சிவமலை அணிந்தனையச் சிறுவயதில் இந்த
உருவிடத்தே நினக்கிருந்த ஆசையெலாம் இந்நான்
ஓடியதோ புதியவொரு வருவுவிழைந் ததுவோ
கருவிடத்தீல் எனக்காகத்த காவலனே உனது
கால்பிடித்தேன் விடுவேனோ கைப்பிடியன் றதுதான்
வெருவிடத்தேன் னுயிர்ப்பிடிக்கான் உயிரகன்று லன்றி
விடமாட்டேன் விடமாட்டேன் விடமாட்டே னானே’

இப் பாக்களால் சுவாமிகளின் உறுதிநிலை புலனாதல்
காண்க.

உ. திருவருள் நிலை

முனைப்புடன் போராடிப் போராடி அதனைச் செயலறச் செய்ததும் ஒருபெரும் மாறுதல் அன்பன்பாலுறும். 'யான்' என்னும் நினைவே அற்றுப்போகும். 'யான்' என்னும் அவ் விடத்தில் திருவருள் குடிபுகும். திருவருள் புகுந்ததும், மகன் செயல்களெல்லாம் அத் திருவருளின் செயல்களாகும். 'அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது' என்னும் பேருரைக்குத் திருவருட் செல்வன் பொருளாவன். ஆண்டவன் ஆட்டத் தான் ஆடுவதை அவன் உணர்வன். தனக்கென ஒன் றின்மையை அவன் செயலில் விளங்கப்பெறுவன். முனைப் புள்ள வரை இவ்வுணர்வு பிறத்தல் அரிது. ஆண்டவன் தன்னை இயக்குவதை உணராது, தானே இயங்குவதாகக் கருதி, ஆணவத்தின் சேயாகக் கிடக்கும் ஒருவன், உண்மை தெளிந்து முனைப்பைச் செகுத்துத் திருவருட்பேறு எய்திய பின்னை, ஆண்டவன் தன்னை இயக்கத் தான் இயங்குவதை உணர்ந்து, ஆண்டவன் சேயாகிறான். 'ஆணவத்தோடத்துவித மானபடி மெஞ்ஞான - தாணுவினோ டத்துவிதஞ் சாருநான் எந் நாளோ' எனவருஉந் தாயுமானார். திருவாக்கை நோக்குக.

இராமலிங்க சுவாமிகள், தாம் முனைப்பை விழ்த்தி, ஆண்டவன் அருள்பெற்றுத் தற்சுதந்திர மிழந்து, ஆண்டவன் வயப்பட்டு நின்றதைப் பலவிடங்களில் பாடியுள்ளார். அப் பாக்களில் சில வருமாறு:—

'என்னலோர் துரும்புமசைத் தேடுக்கழடி யாதே
எல்லாஞ்செய் வல்லவனென் றெல்லாரும் புகலும்
நின்னாலிவ் வுலகிடைநான் வாழ்கின்றேன் அராசே
நின்னருள்பெற் றழியாத நிலையைடைந் திடவென்
தன்னாலோர் சுதந்திராழ மீலலைகண்டாய் நினது
சகலசுதந் திரத்தையென்பாற் றயவுசெயல் வேண்டும்
பின்னாலென் றிடிச்சிறிதுந் தரித்திருக்க மாட்டேன்
பேராணை யுரைத்தேனென் பேராசை யிதுவே'

‘ இப்பாரி லுடலாவி பொருளுமுன்பாற் கொடுத்தேமற்
 ரெனக்கென் றிங்கே
 எப்பாலுஞ் சுதந்திரமோர் இறையும்லை அருட்சோதி
 இயற்கை என்னுந்
 துப்பாய உடலாதி தருவாயோ இன்னுமெனைச்
 சோதிப் பாயோ
 அப்பாரின் திருவுளத்தை அறியேனீவ் வடியேனூல்
 ஆவ தென்னே ’

‘ பாட்டுவித்தாற் பாடுகின்றேன் பணிவித்தாற் பணிகின்றேன்
 பதியே நின்னைக்
 கூட்டுவித்தாற் கூடுகின்றேன் குழைவித்தாற் குழைகின்றேன்
 குறித்த ஆணை
 ஊட்டுவித்தால் உண்கின்றேன் உறங்குவித்தால் உறங்குகின்
 உறங்கா தென்றும் [தேன்
 ஆட்டுவித்தால் ஆடுகின்றேன் அந்தோடுச் சிறியேனூல்
 ஆவ தென்னே ’

‘ உடுப்பவனும் உண்பவனும் நானேயென் னவுநாணம்.
 உதுவ தெந்தாய்
 தடுப்பவனுந் தடைதீர்த்துக் கொடுப்பவனும் பிறப்பிறப்புத்
 தன்னை நீக்கி
 எடுப்பவனுந் காப்பவனும் இன்பவநு பவவுருவாய்
 என்னு ளோங்கி
 அடுப்பவனு நீயென்றால் அந்தோடுச் சிறியேனூல்
 ஆவ தென்னே ’

மகன் தற்சுதந்திர மிழந்து, ‘ எல்லாம் ஆண்டவன்
 செயல்’ என்று ஆண்டவன் வயப்பட்டு நிற்கும்வரை பலதிற
 மாயாப் போராட்டங்கள் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும். அவன்
 முற்றும் ஆண்டவன் வயப்பட்ட பின்னரே போராட்டங்கள்
 தொழையும். அந்நிலையில் அவனை மாயா மனம் என் செய்யும் ?

ஆணவம் என்செய்யும் ? பிற என் செய்யும் ? அவைகள் தலை காட்டவும் இடம் பெறுதல் இல்லையென்க.

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவருளால் விழுங்கப்பெற்று ஆண்டவன் பிள்ளையானதும், மன முதலிய பேய்களெல்லாம் தத்தம் அரசிழந்து நாணி ஓடி ஒளித்தன. அவைகளை முன்னிலைப் படுத்திச் சுவாமிகள் பேசிய பேச்சுக்கள் ஆண்டவன் திருவருள்மீது வேட்கையை எழுப்புகின்றன. அவ் வீரமொழிகளை யான் பன்முறை படித்துப் படித்து, ஆண்டவன் திருவருள்நிலை குறித்து இறுமாப் பெய்துவதுண்டு. அவ் விறுமாப்பு நமக்கு வேண்டும். 'இறுமாந் திருப்பன்கொலோ ஈசன் பல்கணத் தெண்ணப் பட்டுச் - சிறுமான் ஏந்திய சேவடிக்கீழ்ச் சென்று அங்கு இறுமாந் திருப்பன்கொலோ' எனவருஉம் அப்பர் இறுமாப்பு மொழிகளைக் கண்டு இறுமாப்புக் கோள்ளுங்கள். மக்களாகப் பிறந்த நாம் திருவருளில் 'நாமார்க்குங் குடியல்லோம்' என்று இறுமாந்து நின்றல்வேண்டும் ; நிற்கப் பயிலல்வேண்டும். மக்களாகப் பிறந்து மனத்திற்கா அடிமையாகி மாள்வது? ஆணவத்திற்கா அடிமையாகி அழிவது? மக்களாகப் பிறந்தவர்கள் ஆண்டவனுக்கே அடிமைப்பட்டுத் திருவருட்பேறெய்த விரைந்து நின்றல் வேண்டும். அன்பர்களே ! இராமலிங்க சுவாமிகள் வாழ்வை நோக்குங்கள். அவர்கள் வாழ்வு ஆண்டவன் அருளையே குறிக்கொண்டு இயங்கியதை உணருங்கள்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் முயன்று முயன்று, பல்கால் உழைத்து உழைத்து, ஆண்டவன் அருள் பெற்றார்; ஆண்டவன்பிள்ளை யானார். அடிகள் ஆண்டவன் பிள்ளையான பின்னர் மனமும், அகங்காரமும், பிறவும் தத்தம் ஆற்றலிழந்து அடங்கி ஒடுங்கி ஒழிந்தன. அவைகளைச் சுவாமிகள் முன்னிலைப்படுத்தி ஏசி ஏசிப் பாடிய பாக்களை - அன்பர்களே ! படித்துப் பாருங்கள். மனமும், அகங்காரமும், அவைகளின்

இனமும் நம்மை என்னென்ன செய்கின்றன? அவைகள்
சுவாமிகளிடம் என்செய்கின்றன? எத்துணையோ நாள்
அரசு செலுத்திய மனமாதியன, சுவாமிகளின்முன் வலி
யிழுந்து செயலின்றிக் கிடக்கின்றன. பாவம்! பாவம்!
அவைகளின் நிலை இரங்கத்தக்கதா யிருக்கிறது.

‘ மனமெனுமோர் பேய்க்குரங்கு மடைப்பயலே நீதான்
மற்றவர்போ லெனைநினைந்து மருட்டாதே கண்டாய்.
இன்முறவென் சொல்வழியே இருத்தியெனிற் சுகமாய்
இருந்திடீ என்சொல்வழி ஏற்றிலையா னாலோ
தினையளவுன் அதிகாரஞ் செல்லவொட்டேன் உலகம்
சிரிக்கவுனை அடக்கிடுவேன் தீருவநுளாய் கணத்தே
நனவிலெனை அறியாயோ யாரெனவிங் கிருந்தாய்
ஞானசபைத் தலைவனுக்கு நல்லபிள்ளை நானே ’

‘ அகங்கார மெனும்பொல்லா அடவாதிப் பயலே
அடுக்கடுக்கா எடுக்கின்றாய் அடுத்துமுடுக் கின்றாய்
செகங்காணத் தலைகாலுந் தெரியாமல் அலைந்து
திரிகின்றாய் நின்செபந்தான் சிறிதுநட வாத
இகங்காண அடங்குகரீ அடங்காயேற் கணத்தே
இருந்தவிடந் தெரியாதே எரிந்தீட்சீசெய் தீடுவேன்
சுகங்காண என்றனை அறியாயோ நானறான்
சுத்தசிவ சன்மார்க்கம் பெற்றபிள்ளை நானே ’

‘ கோபமெனும் புலைப்பயலே காமவலைப் பயலே
கொடுமோகக் கடைப்பயலே குறும்புமதப் பயலே
தாபவுலோ பப்பயலே மாற்சரியப் பயலே
தயவுடனிங் கிசைக்கின்றேன் தாழ்த்திருக்கா தீர்காண்
தீபமெலாங் கடந்திருள்சேர் நிலஞ்சாரப் போவீர்
சிறிதுபொழு திருந்தாலும் தீண்ணமிங்கே அழிவீர்
சாபமுற முன்னமறிந் தோடுமினே என்னைத்
தானறியீர் தனித்தலைவன் தலைப்பிள்ளை நானே ’

எனவருடம் பாக்களை ஒதியுணர்ந்து ஆண்டவன் திருவருளில் காதல் கொள்ளுங்கள்.

மனவொடுக்கமும், ஆணவ நீக்கமும், பிற தத்துவங்களின் அழிவும் பெற்ற அருளாளர் எண்ணும் எண்ணங்களும், பேசும் பேச்சுக்களும் யாருடையன? அகவ ஆண்டவனுடையன என்று சொல்லலும் வேண்டுமோ? ஆண்டவன் உடைமையெல்லாம் அவர்களுடைய யாகின்றன என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்.

‘நானுரைக்கும் வாரீத்தையெலாம் நாயகந்தன் வாரீத்தை

நம்புமினே நமரங்காள் நற்றருணம் இதுவே

வானுரைத்த மணிமன்றில் நடம்புரியெய் பெருமான்

வரவெ திர்கொண்டவனருளால் வரங்களெலாம் பெறவே தேனுரைக்கும் உளயினிக்க எழுகின்றேன் நீவீர்

தெரிந்தடைந்தென் னுடனெழுமின் சித்திபெற லாகும் எனுரைத்தேன் இரக்கத்தால் எடுத்துரைத்தேன் கண்டீர்

யானடையுஞ் சுகத்தினைநீர் தானடைதல் குறித்தே’

‘எல்லா உலகமும் என்வசு மாயின

எல்லா வுயிர்களும் என்னுயி ராயின.

எல்லா ஞானமும் என்ஞான மாயின

எல்லா வித்தையும் என்வித்தை யாயின

எல்லாப் போகமும் என்போக மாயின

எல்லா இன்பமும் என்னின்ப மாயின

எல்லாம் வல்லசிற் றம்பலத் தென்னப்பர்

எல்லாம் நல்கியென் னுள்ளத்துள் ளாரே’

என்றார் சுவாமிகளும்.

தத்துவங்களெல்லாம் ஒடுங்கப்பெற்று, ஆண்டவன் அருளில் திளைத்துக் கிடப்போர்க்கு உலகியல் வேற்றுமைகளும், சாதீமத வேற்றுமைகளும், மற்ற வெறிகளும் தோன்றவே மாட்டா. அவர்க்கு எல்லாம் ஒன்றாகவே தோன்றும்.

அப் பெருநிலையே சமரச சன்மார்க்க மென்பது. சமரச சன்மார்க்கத்தைப்பற்றி முன்னரும் பேசியுள்ளேன். ஈண்டுச் சுவாமிகள் மொழிகளிற் சிலவற்றை மட்டும் பொறித்துச் செல்கிறேன்.

‘ கிழக்குவெருத் ததுகருணை அருட்சோதி உதயம்
கிடைத்ததென துளக்கமலங் கிளர்ந்ததென தகத்தே
சுழக்குவெருத் ததுநாதீ யாசீசிரமா சாரம்
சமயமதா சாரமெனசீ சண்டையிட்ட கலக
வழக்குவெருத் ததுபலவாம் பொய்நூல்கற் றவர்தம்
மனம்வெருத்து வாய்வெருத்து வாயுறவா தித்த
முழக்குவெருத் ததுசிவமே பொருளெனுஞ்சன் மார்க்க-
முழுநெறியிற் பரநாத முரசமுழங் கியதே ’

‘ ஆதியும் நடுவும் அந்தமும் இல்லா
அருட்பெருஞ் சோதிஎன் னுளத்தே
நீதியிற் கலந்து நிறைந்தது நானும்
நீத்திய னுயினேன் உலகீர்
சாதியும் மதழும் சமயழும் தவிர்க்தே
சுத்திய சுத்தசனீ மார்க்க
வீதியில் உமைத்தான் நிறுவுவல் உண்மை
விளம்பினேன் வம்மினே விரைந்தே ’

‘ தேய்வங்கள் பலபல சிந்தைசெய் வாருஞ்
சேர்கதி பலபல செப்புகின் றாரும்
பொய்வந்த கலைபல புகன்றிடு வாரும்
பொய்சீசம யாதியை மெச்சுகின் றாரும்
மெய்வந்த திருவருள் விளக்கமொன் றில்லார்
மேல்விளை அறிகிலர் வீண்கழிக் கின்றார்
எய்வந்த தன்பொழித் தவர்க்கறி வருள்வீர்
எனைப்பள்ளி எழுப்பிமெய் யின்பந்தந் தீரே ’

‘ வெறிக்குஞ் சமயக் குழியில்விழ விரைந்தேன் றன்னை விழாதவகை-
மறிக்கும் ஒருபேர் அறிவளித்த வள்ளற் கொடியே மனக்கொடியைச்

செறிக்கும் பெரியர் உளத்தோங்குந் தெய்வக் கொடியே சிவஞானம்
குறிக்குங் கொடியே ஆனந்தக் கொடியே அடியேற் கருளுகவே'

‘சதுமறை ஜகம சாத்திர மெல்லாநீ

சந்தைப் படிப்புநீ சொந்தப் படிப்போ

விதுநெறி சுத்தசன் மார்க்கத்திற் சாகா

வித்தையைக் கற்றனன் உத்தரம் எனுமோர்

பொதுவளர் திசைநோக்கி வந்தனன் என்றும்

பொன்றாமே வேண்டிடில் என்றோழி நீதான்

அதுவிது வென்றாமல் ஆடேடி பந்து

அருட்பெருஞ் சோதிகண் டாடேடி பந்து’

‘சாதிசம யங்களிலே வீதிபல வகுத்த

சாத்திரக்குப் பைகளெல்லாம் பாத்திரமன் மெனவே

ஆதியிலென் னுளத்திருந்தே அறிவித்த படியே

அன்பாலின் றுண்மைநில அறிவிக்க அறிந்தேன்

ஓதியுணர்ந் தோர்புகழுஞ் சமரசசன் மார்க்கம்

உற்றேன்சிற் சபைகாணப் பெற்றேன்மெய்ப் பொருளாஞ்

சோதிருடத் தாசைஎன்றன் உயிர்க்குயிராம் பதியைச்

சுத்தசிவ நிறைவையுள்ளே பெற்றமகிழ்ந் தேனே’

சமரச சன்மார்க்க நிலையெய்தி, கடவுள் காட்சி பெற்ற

அடியாரை விடுத்து, அழக்காறு, அவா, வெகுளி முதலியன

விலகியொழிதலான், அவற்றின் பயனாய துன்பமென்னும்

நச்சு எரிந்துகொண் டிருந்த விடத்தில் இன்பத்தேன் பிலிற்

றும். நாளடைவில் அத்தேன் பெருக்கெடுத் தோடும். அப்

பெருக்கில் அன்பர் தோய்வர் ; ஆடுவர் ; பாடுவர். ‘ஆடு

வதம் பாடுவதம் ஆனந்த மாககின்னைத் - தேடுவது நின்னடி

யார் செய்கை பராபரமே’ என்றார் தாயுமான சுவாமிகளும்.

அவ்வானந்த நிலையை-அதன் மேலீட்டை-அதன் களிப்பை-

யான் எம்மொழியால் விளக்க வல்லேன்? சுவாமிகள்

மொழிகொண்டு அவ் வானந்தத் தேனை ஈண்டுச் சிறிது

பொழிகிறேன். அதனில் மூழ்குங்கள் ; அதனைப் பருகிப்

பருகிக் களிப்புறுங்கள் ; ஆடுங்கள் ; பாடுங்கள். ஆனந்தம்!
ஆனந்தம் !!

‘ கடல்கடந்தேன் கரையடைந்தேன் கண்டுகொண்டேன் கோயில்
கதவுதிறந் திடப்பெற்றேன் காட்சியெலாங் கண்டேன்
அடர்கடந்த நீருவழிநீண்டருளொளியால் அனைத்தும்
அறிந்துதெளிந் தறிவுருவாய் அநியாமை அடைந்தேன்
உடல்குளிர்ந்தேன் உயிர்கிளர்ந்தேன் உள்ளமெலாந் தழைத்தேன்
உள்ளபடி உள்ளபொருள் உள்ளவனாய் நிறைந்தேன்
இடர்தவிக்குஞ் சித்தியெலாம் என்வசமோங் கினவே
இத்தனையும் பொதுநடஞ்செய் இறைவனருட் செயலே ’

‘ தன்னைவிடத் தலைமையொரு தகவினுயிங் கியலாத்
தனித்தலைமைப் பெரும்பதியே தருணதயா நிதியே
பொன்னடியென் சிரத்திருக்கப் புரிந்தபரம் பொருளே
புத்தழதம் எனக்களித்த புண்ணியனே நீதான்
என்னைவிட மாட்டாய்நான் உன்னைவிட மாட்டேன்
இருவருமொன் றுகியிங்கே இருக்கின்றோம் இதுதான்
நின்னருளே அறிந்ததெளிந் செயுஞ்செய்கை அனைத்தும்
நின்செயலோ என்செயலோ நிகழ்த்திடுக நீயே ’

‘ பண்ணிய பூசை நிறைந்தது சிற்றம் பலநடங்கண்
டெண்ணிய எண்ணம் பலித்தன மெய்யின்ப மெய்தியதோர்
தண்ணிய லாநழ துண்டனன் கண்டனன் சாயியைநான்
நண்ணிய புண்ணியம் என்னுரைக் கேணிந்த நானிலத்தே ’

‘ தூக்கமுந் துயரும் அச்சமும் இடருந்
தொலைந்தன தொலைந்தன வெனைவிட்
டேக்கமும் வினையும் மாயையும் இருளும்
இரிந்தன ஒழிந்தன முழுதும்
ஆக்கமும் அருளும் அறிவுமெய் யன்பும்
அழிவுறு வுடம்புமெய் இன்ப
ஊக்கமும் எனையே உற்றன உலகீர்
உண்மையில் வாசகம் உணர்மின் ’

- ‘ காட்டைக் கடந்தேன் நாட்டை அடைந்தேன்
கவலை தவிர்ந்தேன் உவகை மிகுந்தேன்
வீட்டைப் புகுந்தேன் தேட்டழ துண்டேன்
வேதாக மத்தின் விளைவெலாம் பெற்றேன்
ஆட்டைப் புரிந்தே அம்பலத் தோங்கும்
ஐயர் திருவடிக் கானந்த மாகப்
பாட்டைப் படித்தேன் படிக்கின்றேன் மேலும்
படிப்பேன் எனக்குப் படிப்பித்த வாரே ’
- ‘ கள்ளத்தை யற்ற உள்ளத்தைப் பெற்றேன்
கன்றிக் கனிந்தே மன்றிற் புகுந்தேன்
தெள்ளத் தெளிந்த வெள்ளத்தை யுண்டேன்
செய்வகை கற்றேன் உய்வகை யுற்றேன்
அள்ளக் குறையா வள்ளற் டொருளை
அம்பலச் சோதியை எம்பெரு வாழ்வை
பள்ளிக்குட் பாடிப் படிக்கின்றேன் மேலும்
படிப்பேன் எனக்குப் படிப்பித்த வாரே ’
- ‘ பன்னிரண் டாண்டு தொடங்கி யிறறைப் பகலின் வரையுமே
படியிற் பட்ட பாட்டை நினைக்கின் மலையுங் கரையுமே
துணியா தந்தப் பாடு முழுதுந் சுகம தாயிற்றே
துறையே நின்மெய் யருளிங் கெனக்குச் சொந்த மாயிற்றே ’
- ‘ ஈரா ராண்டு தொடங்கி யிறறைப் பகலின் வரையுமே
எளியேன் பட்ட பாட்டை நினைக்கில் இரும்புங் கரையுமே
ஏரா யந்தப் பாடு முழுதும் இன்ப மாயிற்றே
இறைவா நின்மெய் யருளிங் கெனக்குச் சொந்த மாயிற்றே ’
- ‘ காமக் கடலைக் கடந்து வெகுளிக் கடலை நீந்தினேன்
கடிய மயக்கக் கடலைத் தாண்டி அடியை ஏந்தினேன்
சேமப் பொதுவில் நடங்கண் டெனது சிறுமை நீக்கினேன்
சிற்றம் பலத்து நடங்கண் டுவந்து மிகவு மோங்கினேன் ’

‘ எண்ணூர் தோறும் எண்ணூர் தோறும் என்னுள் இனிக்துதே
 இறைவ நின்னைப் பாட நாவில் அழகுச் சனிக்துதே
 கண்ணுங் கருத்து நின்பா லன்றிப் பிறர்பாற் செல்லுமோ
 கண்டேன் உன்னை இனிமேல் என்னை மாயை வெல்லுமேள்’

‘ ஈன மறுத்துமேயித் ஞான விளக்கென்

இதயந்தீ லேற்றினர் வாரீர்

உதயச் சுடரினர் வாரீர் ’

‘ சிவமே பொருளென்று தேற்றி—என்னைச்
 சிவவெளிக் கேறுஞ் சிகரத்தி லேற்றிச்
 சீவமாக்கிக் கொண்டது பாரீர்—திருச்
 சிற்றம் பலத்தே திருநடச் சோதி ’

‘ பொய்யை ஒழித்துப் புறப்பட்டேன் மன்றும்
 ஐயரைக் கண்டேனடி—அக்கச்சி
 ஐயரைக் கண்டேனடி ’

‘ நாத முடியானென் றூதூது சங்கே
 ஞான சபையானென் றூதூது சங்கே
 பாத மளித்தானென் றூதூது சங்கே
 பதித்தது பூசைவென் றூதூது சங்கே ’

‘ ஆனந்த நாதனென் றூதூது சங்கே
 அருளுடை அப்பனென் றூதூது சங்கே
 தானந்த மில்லானென் றூதூது சங்கே
 தத்துவச் சோதியென் றூதூது சங்கே ’

‘ பொய்விட் டகன்றேனென் றூதூது சங்கே
 புண்ணிய னானென் றூதூது சங்கே
 மெய்தொட்டு நின்றேனென் றூதூது சங்கே
 மேல்வெளி கண்டேனென் றூதூது சங்கே’.

‘ கொடிகட்டிக் கொண்டோமென்று சின்னம்பிடி
 கூத்தாடு கின்றோமென்று சின்னம்பிடி
 அடிமுடியைக் கண்டோமென்று சின்னம்பிடி
 அருளழகு முண்டோமென்று சின்னம்பிடி ’

- ‘ பொய்யர்க் கரிதா மருந்து—என்னைப்
புறத்து மகத்தும் புணர்ந்த மருந்து
கையிற் கிடைத்த மருந்து—சிவ
காம கொடியைக் கலந்த மருந்து ’
- ‘ ஆரணத் தோங்கு மருந்து—அருள்
ஆகம மாகி அண் ணிக்கு மருந்து
காரணங் காட்டு மருந்து—எல்லாங்
கண்டமருந் தென்னுட் கொண்ட மருந்து ’
- ‘ காலையில் நான்கண்ட சோதி—எல்லாக்
காட்சியும் நான்காணக் காட்டிய சோதி
நூலமும் வானுமாஞ் சோதி—என்னுள்
நானுகித் தானுகி நண்ணிய சோதி ’
- ‘ சுத்த சிவமயச் சோதி—என்னைச்
சோதி மணிமுடி சூட்டிய சோதி
சத்திய மாம்பெருஞ் சோதி—நானே
தானுகி யாளத் தயவுசெய் சோதி ’

சிற்சபையும் பொற்சபையும் சொந்தமென தாச்சு
தேவர்களும் மூவர்களும் பேசுவதென் பேச்சு
இச்சமய வாழ்விலெனக் கென்னையினி யேச்சு
என்பிறப்புத் துன்பமெலா மின்றேடே போச்சு ’

சிற்பொதுவும் பொற்பொதுவும் நானறிய லாச்சு
சித்தர்களும் முத்தர்களும் பேசுவதென் பேச்சு
இப்பெரிய இவ்வுலகில் என்னையினி யேச்சு
என்பிறவித் துன்பமெலாம் இன்றேடே போச்சு ’

ஈ. சாகாநிலை

ஆனந்தத் தேனை - அமிழ்தை - உண்ணும் அருளாளன்
சாகாநிலை அடைவன். மக்கள் வாழ்வின் இறுதிப்பேறு
சாகாநிலையே யாகும். அப்பேறெய்துமட்டும் மக்கள் பிறந்
தும் இறந்தும் உழன்றுகொண்டே யிருப்பார்கள். என்றதல்

ஒருபோது, மக்கட்பிறவி தாங்கிய ஒவ்வொருவரும் அந்நிலையடைந்தே தீர்வேண்டும்.

சாகாநிலையெனும் முடிந்த நிலையை உயிர்கள் அடைதற் பொருட்டே, எல்லாம் வல்ல இறைவன் அவைகட்குப் புல்பூடு மரம் செடி கொடி புழு மீன் புள் விலங்கு முதலிய உடல்களைத் தந்து தந்து, படிப்படியாக அறிவை விளங்கச் செய்து, இறுதியில் பசுத்தறிவு விளங்குதற்குரிய மக்கள் உடலைத் தருகிறான். அவ்வுடலில் ஆராவது அறிவை விளக்க வல்ல கருவி கரணங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஆண்டவன் கருணையால் அளித்த அப்பிறவியைச் சாகாநிலைப் பேற்றிற்குப் பயன்படுத்தலே அறிவுடைமை. அப்பிறவியை வேறு வழியில் பாழ்படுத்துவது அறியாமை.

மக்கட்பிறவியின் விழுப்பமுணர்ந்த ஆன்றோர் பலரும் அரும்பாடுபட்டு அப்பிறவியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். சாகாநிலையெனும் பெறற்கரிய பேற்றிற்கே ஆன்றோர் பிறவியைப் பயன்படுத்தியது வெள்ளிடைமலை. அவர் சாகாநிலைக்குரிய வழி கண்டு, அவ்வழியை உலகிற்கும் அறிவுறுத்தினர். அவ்வழி எல்லார்க்குந் திறக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சாகாநிலை என்பது என்னை? மீண்டும் பிறவாத ஒரு நிலையென்க. இறவாதார் எவரோ அவரே மீண்டும் பிறவாதாராவர். ஆகவே, இறவா நிலையடைய உழைப்பதே, மீண்டும் பிறவாமைக்குக் கால்கொள்வதென்பது உன்னத்தக்கது.

ஈண்டோர் ஐயம் இயல்பாக எழும். 'பிறந்தவர் அனைவரும் இறந்தே போதலைக் காண்கிறோம். எல்லாரும் இறந்துபடுதலால், இறவாநிலை என்பதற்குப் பொருள் என்னையோ தெரியவில்லை' என்று சிலர் ஐயுறலாம். இப்பருவுடல் மறைமைமட்டுங் கொண்டு இறவாநிலைமீது ஐயங்கொள்ளாத லாகாது. ஏறக்குறைய எல்லார்க்கும் இப்பருவுடல் வீழ்ந்துபடுவது இயல்பு. மிகச் சிலர் இப்பருவுடலைச்

சேழுஞ்சோதிப் பிழம்பாக்கிக் கொள்வர். அவர்க்கும் பழைய உடல் தோற்றம் மறைவுறுதலுண்டு.

நல்லான் ஒருவன் உயிரும் பிரிகிறது; தீயான் ஒருவன் உயிரும் பிரிகிறது. இருவர் பருஉடலங்களும் மறைகின்றன. இவ்விருவரும் ஒரு நிலையினரா என்பது கருதற்பாலது. நல்லானது நுண்ணுடல் மீண்டும் இவ்வுலகு நோக்காது; அதாவது பிறவாது. தீயானது நுண்ணுடல் மீண்டும் இவ்வுலகு நோக்கும்; அதாவது பிறக்கும். இவ்விருவரும் முன்னவன் அடைந்த நிலை இறவாமை; அதாவது மீண்டும் பிறவாமை. இவ்வேற்றுமையை உணராது, வெறும் பருவுடல் மறைவைமட்டுங் கொண்டு இறவாமைக்குப் பொருள் கூறல் பொருத்தமாகாது. ஆதலால், சாகாநிலை என்பதற்கு மீண்டும் பிறவாநிலை யெனக் கொள்க. 'இக்காய நீக்கி இனியொரு காயத்திற் - புக்குப் பிறவாமற் போம்வழி தேடுமின்' எனவருஉந் திருமுலர் திருவாக்கின் பொருளை ஆராய்ந்து உண்மை தெளிக.

பிறப்பென்பது இரண்டுவகை. ஒன்று வினைக்கீடாகப் பிறப்பது; மற்றொன்று உலகநலன் கருதி உடல் தாங்குவது. திருநானசம்பந்தர் போன்றவர் உலகநலன் கருதி உடல் தாங்கினவர். வினைக்கீடாகப் பிறப்பது துன்பந்தருவது. வினைக்கீடாகப் பிறந்திறந் துழல்வதை அறிஞர் விரும்புவதில்லை. 'பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான் யானுமுண்ணைப் பரவுவனே' என்றும், 'மரணம் பிறப்பென்னும் இரண்டின் மயக்கறுத்த - கருணைக் கடலுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி' என்றும் மாணிக்கவாசகனார் அருளியிருத்தலைக் காண்க.

பிறப்பிறப்புத் துன்பத்துக்கும், அவையில்லா இன்பத்துக்குங் காரணமாயிருப்பன அவரவர் எண்ணும் எண்ணங்களே யாகும். தீய எண்ணங்களும், தன்னல எண்ணங்களும் மீண்டும் பிறத்தற்கு வித்தாகின்றன. நல்லெண்ணங்களும், மற்றவர்நலன் கருதலும் பிறவி வேரை அறுத்தெறிவன.

ஆகவே, மக்கள் நல்லெண்ணங்களை யே நினைக்கக் கடமைப் படுவார்களாக. இதுபற்றியே திருவள்ளுவனாரும், 'நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்லவற்றை - அன்றே மறப்பது நன்று' என்று கூறிப் போந்தார். நன்றல்லவற்றை அன்றே மறக்கும் பயிற்சி மக்கட்குப் பெரும்பேறளிக்கும். இப்பயிற்சியில் நடக்கப் பயிலாது மூக்கைப் பிடித்துக் காட்டுக்கோடுவது பிறப்பிறப்பை வெல்லுந் துறை நண்ணுவதாகாது.

தீமையை நினைக்க நினைக்கத் தீய எண்ணங்கள் பெருகிக் கொண்டே போகும்; நன்மையை நினைக்க நினைக்க நல்லெண்ணங்கள் பெருகிக் கொண்டே போகும். தீமையை விலக்கி நன்மையை நினைப்பதற்கு வழி யாது? நன்மைக்கு அறிகுறியாக ஏதாயினும் ஒன்றை இடையறுது நினைத்தல் வேண்டும். அதுவே தியான யோகம் எனவும்கூடும். தியான யோகத்தைப் பற்றி யோகாந்தத்தில் சிலவுரை பகர்ந்துள்ளேன்.

நன்மைக்கு அறிகுறியாக எதைக் கொள்வது? அழக்காறு அவா வெகுள்! முதலியன இல்லாத ஒன்றையே நன்மைக்கு அறிகுறியாகக் கோடல் வேண்டும். அவ்வொன்றைக் கடவுள் என்று உலகம் போற்றுகிறது. 'நன்றுடையானைத் தீயதில்லாளை' என்றார் ஞானசம்பந்தப்பெருமான். அந் நன்றுடைக் கடவுளை உன்ன உன்ன அப்பொருளாதல் இயல்பு. உயிரின் இயல்பு சார்ந்ததன் வண்ணமாத லன்றோ?

பிறவிக்கு வித்தாயிருப்பன அழக்காறு முதலிய தீமைகள். அவையில்லா ஒன்றற்குப் பிறப்புமில்லை; இறப்புமில்லை. பிறப்பிறப்பில்லா ஒன்றுடன் ஒன்ற ஒன்றப் பிறப்பிறப்புத் துன்பம் தானே ஒழியும். அவ்வொன்றலே தியான யோகமென்பது.

சாகா நிலையைப்பற்றிப் பலதிறக் கருத்து வேற்றுமைக ளுண்டு. அக் கடையை ஈண்டுப் பரப்ப விரும்புகின்றே னில்லை. சுருங்கிய முறையில் சில கூற விரும்புகிறேன்.

சாகாநிலை யென்னும் ஒரு நிலையுண்டு என்பது எனது ஆராய்ச்சியில் விளங்கிய உண்மைகளுள் ஒன்று. அது குறித்து எனக்கு எவ்வித ஐயமாதல், திரிபாதல், மயக்கமாதல் இல்லை. அந்நிலையில் எனக்கு உறுதியுண்டு. நமது நாட்டு ஆன்றோர் ஒருமுகமாக அறிவுறுத்திய அப் பெருநிலை இப் பொழுது மேல்நாட்டறிஞர் பலராலும் உறுதி செய்யப்பட்டு வருகிறது. ஸர் ஆல்வர் லாட்ஜ் முதலிய பேரறிஞர் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மைகள் பல எனது ஐயந் திரிபு மயக்கங்களைப் போக்கின. சாகாநிலையைப்பற்றி இதுபோழ்து எனக்கு எவ்வித ஐயப்பாடுமில்லை. அந்நிலைபெற முயலவேண்டுவது எனது கடமை. இப்பிறவிலேயே அந்நிலை எய்துதல் வேண்டுமென்பது எனது வேண்டவா. ஆண்டவன் அருளையும், அவன் அருள்பெற்ற அடியார் துணையையும் நாடி நிற்கிறேன்.

சாகாநிலை யென்னும் பெருநிலை ஒன்று உண்டு. அது குறித்து எவரும் ஐயுறவேண்டுவதில்லை. ஐயுறுது உறுதி கொண்டு அந்நிலையெய்த உழைக்க விரைந்து எழுங்கள்! எழுங்கள்!!

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! கண்ணுக்குப் புலனாகும் இவ்வுடல் மறைந்ததும் நமது வாழ்வும் முடிந்துவிட்டதெனக் கருதாதேயுங்கள். நமக்கு மேலுந் தோடாந்த வாழ்வு உண்டு. நமக்கு முத்திற உடலங்களிருக்கின்றன. அவை பருமை நுண்மை முதல் உடலங்கள் (தூல சூக்கும காரண சரீரங்கள்). கண்ணுக்குப் புலனாகும் பருவுடலைப்பற்றி எவரும் ஐயங் கொள்வதில்லை. நுண்ணுடலைப்பற்றிச் சிலர் ஐயுறலாம்.

நுண்ணுடல் உண்மையைப் பற்றிப் பேராராய்ச்சி நிகழ்த்த வேண்டுவதில்லை. நம்மிடத்திருந்து எண்ணங்கள் பிறக்கின்றனவா? இல்லையா? அவ்வெண்ணங்கள் யாண்டிருந்து பிறக்கின்றன? உன்னிப் பாருங்கள். எண்ணங்கள் பிறக்குமிடம் மனம் என்று சொல்லலும் வேண்டுமோ?

அம் மனத்தினின்றும் பிறக்கும் எண்ணங்களின் பரிணாமமே நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள பொருள்கள் யாவும். ஒருவன் ஓரழகிய கட்டிடத்தைக் கட்டுதற்கு முன்னர் அதை முதலாவது எண்ணத்தில் அவன் உருப்படுத்திக்கொள்கிறான். அவ்வெண்ண வடிவமே பின்னால் கண்ணுக்குப் புலனாகும் ஒரு நிலையமாகிறது. நுண்மை எண்ணங்களே பின்னைப் பருமை வடிவங்களாகின்றன. இக் காரணங்கொண்டே எண்ணத்துக்கும் வடிவம் நிறம் முதலியன உண்டு என்று மேல்நாட்டறிஞர் ஆராய்ச்சியிற் கண்டனர்.

பருவுடல் மண்ணுக்கோ நெருப்புக்கோ இரையானாலும், அதற்கு மூலமாகவுள்ள நுண்ணுடலுக்கு அழிவு நேர்வதில்லை. உயிர் அந் நுண்ணுடலுடன் மேற்செல்கிறது. ஆகவே, பருவுடல் மறைந்த பின்னரும் வாழ்வு உண்டு என்பது உணரற்பாற்று.

அந்நுண்ணுடல் பெரிதும் எண்ணங்களின் இயல்பைப் பொறுத்தமைவது. தீய எண்ணங்களை எண்ணி எண்ணி ஒருவன் சாகிறான்; மற்றொருவன் நல்லெண்ணங்களை எண்ணி எண்ணி மறைகிறான். இவ்விருவரும் ஒருநிலையையா எய்துவர்? தீய எண்ணங்களை எண்ணிய ஒருவன் மீண்டும் பருவுடல் தாங்குவன் என்றும், நல்லெண்ணங்களை எண்ணிய ஒருவன் மீண்டும் அவ்வுடல் தாங்கான் என்றும் மேலே சொல்லியதை உங்கட்கு நினைவூட்டுகிறேன். தீய எண்ணங்கள் பிரகிருதியின் பாற்பட்டன. நல்ல எண்ணங்கள் அப்பாற்பட்டனவல்ல.

ஒரு கல்லை எறிந்தால் மீண்டும் அது மண்ணை நாடி விழுவதைக் காண்கிறோம். காரணம் என்னை? மண் மண்ணை நாடல் இயல்பு. எழுநாவிட்டெரியும் நெருப்புப்பந்தைத் தலைகீழாகச் சாய்த்துப் பிடித்தாலும், எழுநா வானேக்கிடி. நிற்கும். காரணம், வானத்துள்ள கோள்கள் நெருப்புமயமாயிருப்பதே யாகும். இனம் இனத்தை ஈர்க்கும்.

மண்ணைய தீய எண்ணங்கள் மகளை மண்ணில்
 வருவடல் தாங்கச் செய்கின்றன ; மற்ற நல்லெண்ணங்கள்
 மகளை மேனோக்கச் செய்கின்றன. நுண்ணுடலுக்கு
 மேற்பட்ட காரண உடலைப்பற்றி ஆராயவேண்டுவதில்லை.
 அதன் நிலை நுண்ணுடலின் நிலையைப் பொறுத்து நிற்கும்.
 நுண்ணுடலை நல்லெண்ணங்களால் பண்படுத்திக்கொள்ள
 வேண்டுவது நமது கடமை. நுண்ணுடலைக் கடந்த ஒரு
 நிலை (அதாவது காரண உடல்நிலை) பேச்சுக் கெட்டாத
 ஒன்று. அதைப்பற்றிய பேச்சே வேண்டா. அது பேச்சற்ற
 அநுபூதி நிலை.

பருவடலுடன் வாழும் நாம் என் செய்தல்வேண்டும் ?
 நல்லெண்ணங்களால் நுண்ணுடலைப் பண்படுத்தி மீண்டும்
 சிறவாமை என்னும் சாகாநிலையேய்த வேட்கைகொண்டு
 உழைத்தல் வேண்டும். அதற்கு நன்றுடைக் கடவுளை
 நினைந்து நினைந்துருகப் பயிலல்வேண்டும்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் இறுதிப் பேராகிய சாகாநிலை
 யைக் குறிக்கொண்டே வாழ்வு நடாத்தினார். அவர் தூய
 நல்லெண்ணங்களால் நுண்ணுடலைச் செம்மை செய்தனர்.
 எவ்வயிரையுந் தம்முயிர்போல் கருதும் அருணேறியில் சுவாமி
 கள் உறைந்து நின்றதை 'முறை' என்னுந் தலைப்பில் எடுத்துக்
 காட்டி யிருக்கிறேன். அதை நினைவூட்டிக்கொள்ளுங்கள்.
 எவ்வயிரையுந் தம்முயிர்போல் கருதும் ஒருவர் நெஞ்சில் தீய
 நினைவு எங்ஙனம் இடம்பெறும் ? அந்நெஞ்சமன்றோ ஆண்
 உவன் கோயில் ? ஆண்டவன் கோயில்கொள்ளத்தக்க
 நெஞ்சினைச் சுவாமிகள், ஆண்டவனை நினைந்து நினைந்து,
 கசிந்து கசிந்து, உருகி உருகிப் பெற்றனர். அப் பேற்றால்
 சுவாமிகள் ஆனந்தத்தில் தோய்ந்து, ஆனந்த மயமாய்,
 ஆனந்த வடிவினராயினர். ஆனந்த வடிவம் சாகுநிலையைக்
 கூட்டுங்கொல் ? ஒருபோதுங் கூட்டாது. சுவாமிகள்

ஆனந்தத்தில் தினைத்துச் சாகாநிலை பெற்றனர். அப் பெரு நிலையைச் சுவாமிகள் விழைந்ததும், அதற்கெனப் பாடுபட்டதும், இறுதியில் அதைப் பெற்றதும் சுவாமிகள் அருட்பாவில் பல இடங்களில் மிளிர்கின்றன.

சுவாமிகள் உரைநடையிலுள்ள சாகாநிலையைப் பற்றிய சூறிப்புக்கள் சில வருமாறு :—

‘இத்தேகத்தை நீத்திய தேகமாக்கி எக்காலத்து மழியாத பேரின்ப சித்திப் பெருவாழ்வைப் பெற்று வாழ்தல், எதனும் பெறுதல் கூடுமென்று அறியத் தொடங்கிய தருணத்து ‘வேறு எந்த வழியாலும் பெறுதல் கூடாது. எல்லாழடைய கடவுளது திருவருட் சுதந்திரமொன்றுலே பெறுதல் கூடும்’ என்று தேவரீர் திருவருளால் அறிவிக்க உள்ளபடி யறிந்தேன். பின்னர்த் திருவருட் சுதந்திரம் நமக்கு எந்த வழிடாற் கிடைக்குமென்று அறியத் தொடங்கிய தருணத்து ‘எனது யானென்னும் தேக சுதந்திரம், போக சுதந்திரம், ஜீவ சுதந்திரம் என்னு மூவகைச் சுதந்திரங்களும் நீங்கியவிடத்தே கிடைக்கும்’ என்று தேவரீர் திருவருளால் அறிவிக்க உள்ளபடி அறிந்தேன். ஆகவில் எனது சுதந்திரமாகக்கொண்டிருந்த தேக சுதந்திரத்தையும், போக சுதந்திரத்தையும், ஜீவ சுதந்திரத்தையும் தேவரீர் திருவருட்கே சர்வ சுதந்திரமாகக் கொடுத்துவிட்டேன். கொடுத்த தருணத்தே இத்தேகமும், ஜீவனும், போகப் பொருள்களும் சர்வ சுதந்திர ராகிய கடவுள் பெருங்கருணையாற் கொடுக்கப்பெற்றனவன்றி, நமது சுதந்திரத்தாற் பெற்றனவல்லவென்னும் உண்மையை அருளாலறிவிக்கவும் அறிந்துகொண்டேன். இனி இத்தேகத்தினிடத்தும், ஜீவனிடத்தும், போகப் பொருள்களிடத்தும் தேவரீர் திருவருள் சாட்சியாக எனக்கு எவ்விதத்தும் யாதோர் சுதந்திரத் தோற்றமும் தோற்றமாட்டாது. தேவரீர் திருவருட் சுதந்திரத்தை என்னிடத்தே வைத்தருளி, யரணம், பிணி, ழப்பு, பயம், துன்பம் முதலிய அவத்கைக ளெல்லாவற்றையுந் தவிர்த்து இத்தேகத்தையே நீத்திய தேகமாக்கி, எக்காலத்தும் அழியாத

பேரின்ப சீர்தீர்ப் பெருவாழ்வில் என்னை வாழ்வித்தல்யேண்டும். இத்தேகத்தைப் பெற்ற எல்லாச் சீவர்களுக்கும் எனக்கறிவித்த வண்ணமே அறிவித்து, அவாவர்களையும் உரிமையுடையவர்களாக்கி, வாழ்வித்தல் வேண்டும்.

‘ எல்லா உயிர்களையும் பொதுமையினோக்கி எல்லா உயிர்களும் இன்பமடைதல்வேண்டுமென்னுங் கருணை நன்முயற்சியைப் பெறுவித்துச், சுத்த சன்மார்க்கத் தனிநெறி ஒன்றையே பற்றுவித்து, எக்காலத்தும் நாசமடையாத சுத்ததேகம், பிரணவ தேகம், ஞான தேகம் என்னுஞ் சாகாகீ கலந்நுபவ தேகங்களும், தங்குதந்தீரத்தால் தத்துவங்களெல்லாவாயும் நடத்துகின்ற தனிப்பெரு வல்லபமும், கடவுளொருவரே என்றறிகின்ற உண்மை ஞானம், கரும சித்தி, யோக சித்தி, ஞான சித்தி முதலிய எல்லாச் சித்திகளும் பெறுகின்ற அருட்பேறும், பெற்று வாழ்கின்ற பேரின்பப் பெருவாழ்வில் என்னை அடைவிப்பதற்குத் திருவுளங்கொண்டு அருட்பெருஞ் சோதியராகி நான் எவ்விதத்தும் அறிதற்கரிய உண்மைப் பேரறிவை அறிவித்தும், நான் எவ்விதத்தும் காண்பதற்கரிய உண்மைப் பெருங் காட்சிகளைக் காட்டுவித்தும், நான் எவ்விதத்தும் செய்தற்கரிய உண்மைப் பெருஞ் செயல்களைச் செய்வித்தும், நான் எவ்விதத்தும் அடைதற்கரிய உண்மைப் பெரு நன்மைகளை அடைவித்தும், நான் எவ்விதத்தும் அநுபவித்தற்கரிய உண்மைப் பேரநுபவங்களை அநுபவிப்பித்தும், எனது அகத்தினும் புறத்தினும் இடைவிடாது காத்தருளி, எனது உள்ளகத்திருந்து உயிரிற் கலந்து பெருந்தயவரல் திருடெஞ் செய்தருளுகின்றீர். இங்ஙனஞ் செய்தருளுகின்ற தேவரீரது திருவருட் பெருங்கருணைத் திறத்தை என்னென்று கருதி என்னென்று துகிப்பேன் ’

‘ அவ்வாறு விளங்குகின்ற ஒருவரேயாகிய கடவுளை, இவ்வுலகினிடத்தே ஜீவர்கள் அறிந்து அன்புசெய்து அருளையடைந்து, அழிவில்லாத சீர்தீயசுக பூணப் பெருவாழ்வைப் பெற்று வாழாமல், பலவேறு கற்பனைகளாற் பலவேறு சமயங்களிலும், பலவேறு மதங்களிலும், பலவேறு மார்க்கங்களிலும்,

பலவேறு லக்ஷியங்களைக்கொண்டு நெடுங்காலமும் பிறந்து பிறந்து அவத்தை வசத்தர்களாகிச் சிற்றறிவுமின்றி விரைந்து விரைந்து பலவேறு ஆபத்துக்களினால் துன்பத்தில் அழுந்தி இறந்திறந்து வீண்போகின்றார்கள்.

இனி இச்சீவர்கள் விரைந்து விரைந்து இறந்து இறந்து வீண்போகாமல், உண்மையறிவு, உண்மையன்பு, உண்மையிரக்கம் முதலிய சுபகுணங்களைப் பெற்று, நற்செய்கையுடைய ராய் எல்லாச் சமயங்களுக்கும், எல்லா மதங்களுக்கும், எல்லா மார்க்கங்களுக்கும் உண்மைப் பொதுநெறியாகி விளங்குஞ் சுத்த சன்மார்க்கத்தைப் பெற்றுப், பெருஞ் சுதந்தையும் பெருங்களிப்பையும் அடைந்து வாழும்பொருட்டு மேற் குறித்த உண்மைக் கடவுள், தாமே திருவுளங்கொண்டு சுத்தசன்மார்க்கத்தின் முக்கிய லக்ஷியமாகிய உண்மை விளக்கஞ் செய்கின்ற ஓர் ஞான சபையை இங்கே தமது திருவருட் சம்மதத்தா வியற்றுவித்து, 'இக்காலந் தொடங்கி அளவு குறிக்கப்படாத நெடுங்காலம், அளவு குறிக்கப்படாத அற்புத சித்திகளெல்லாம் விளங்க, யாமே அமர்ந்து விளையாடுகின்றும்' என்னுந் திருஞ் குறிப்பை வெளிப்படுத்தி, அருட்பெருஞ் சோதியராய் வீற்றிருக்கின்றார்.'

சுவாமிகளின் பா நடையிலுள்ள சில குறிப்புக்களை நோக்குவோம் :

- 'என்னையும் பணிகொண் டிறவா வரமளித் தன்னையி லுவந்த அருட்பெருஞ் சோதி'
- 'இறவா வரமளித் தென்னேமே லேற்றிய அறவாழி யாந்தனி அருட்பெருஞ் சோதி'
- 'சாவா நிலையிது தந்தனம் உனக்கே ஆவா எனவருள் அருட்பெருஞ் சோதி'
- 'உடலுறு பிணியால் உயிருடல் கெடாவகை அடலுறக் காத்தருள் அருட்பெருஞ் சோதி'

- ‘ மரணப் பெரும்பிணி வாரா வகைமிகு
கரணப் பெருந்திறல் காட்டிய மருந்தே
நரைதிரை மூப்பவை நண்ணு வகைதரு
முறைதரு பெருஞ்சீ ருடையநன் மருந்தே ’
- ‘ சாகாக் கல்வியின் தரமெலாம் உணர்த்திச்
சாகா வரத்தையுந் தந்துமேன் மேலும்
அன்பையும் விளைவித் தருட்பே ரொளியால்
“இன்பையும் கிறைவித் தென்னையும் நின்னையும்
ஒருரு வாக்கியான் உன்னிய படியெலாஞ்
சீருறச் செய்துயிர்த் திறம்பெற அழியா
அருளமு தளித்தனை அருணிலை ஏற்றினை
அருளறி வளித்தனை அருட்பெருஞ் சோதி ’
- ‘ நரைமரண மூப்பறியா நல்லவுடம் பினரே
நந்துலத்தார் எனவறியீர் நானிலத்தீர் நீவிர்
வரையிலயர் குலமென்றுந் தாழ்ந்தகுல மென்றும்
வகுக்கின்றீர் இருகுலமும் மாண்டிடக்காண் கின்றீர்
புரையுறுறுங் குலங்களெலாம் புழுக்குலமென் றறிந்தே
புத்தமுத முண்டோங்கும் புனிதகுலம் பெறவே
உரைபெறுமென் றனித்தந்தை வருகின்ற தருணம்
உற்றதிவண் உற்றிடுவீர் உண்மையுரைத் தேனே ’
- ‘ சாகாத கல்வித் தரமறிதல் வேண்டுமென்றும்
வேகாத காலுணர்தல் வேண்டுமுடன்—சாகாத்
தலையறிதல் சீவண்டுந் தனியருளால் உண்மை
நிலையடைதல் வேண்டும் நிலத்து ’
- ‘ நினைந்துநினைந் துணர்ந்துணர்ந்து நெகிழ்ந்துநெகிழ்ந் தன்பே
நிறைந்துநிறைந் தாற்றெழுங்கண் ணீரதன லுடம்பு
நனைந்துநனைந் தருளமுதே நன்னிதியே ஞான
நடத்தாசே என்னுரிமை நாயகனே என்று

வனைந்துவனைத் தேத்துதுநாம் வம்மினுல கியலீர்
 மரணமீலாப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்தீடலாங் கண்டீர்
 புனைந்துரையேன் பொய்புகலேன் சத்தியஞ்சொல் கின்றேன்
 பொற்சபையிற் சிற்சபையிற் புகுந்தருண மிதுவே

‘ இறந்தவரை எடுத்திடும்போ தரற்றுகின்றீர் உலகீர்
 இறவாத பெருவாநீர் ஏனடைய மாட்டீர்
 மறந்திருந்தீர் பிணிமூப்பிற் சம்மதமோ நுமக்கு
 மறந்துமிதை நினைக்கினல்லோர் மனநடுங்குங் கண்டீர்
 சிறந்தீடுசன் மார்க்கமொன்றே பிணிழப்பு மரணம்
 சேராமற் றவிர்த்தீடுங்காண் தெரிந்துவம்மின் இங்கே
 பிறந்தபிறப் பிதிற்றானே நீத்தீயமெய் வாழ்வு
 பெற்றிடலாய் பேரின்பம் உற்றிடலாம் விரைந்தே ’

‘ ஆடுகின்ற சேவடிக்கே ஆளானேன் மாளாத யாக்மை பெற்றேன்
 கூடுகின்ற சன்மார்க்க சங்கத்தே நடுவிருந்து குலாவு கின்றேன்
 பாடுகின்றேன் எந்தைபிரான் பதப்புகழை அன்பினொழும்பாடிப்பாடி
 நீடுகின்றேன் இன்பக்கூத் தாடுகின்றேன் எண்ணமெலா நிரம்பி
 [னேனே

‘ காற்றாலே புவியாலே ககனமத னாலே
 கனலாலே புனலாலே கதிராதி யாலே
 கூற்றாலே பிணியாலே கொலைக்கருவி யாலே
 கோளாலே பிறவியற்றுங் கொடுஞ்செயல்க ளாலே
 வேற்றாலே எஞ்ஞான்றும் அழியாதே விளங்கும்
 மெய்யளிக்க வேண்டுமென்றேன் விரைந்தளித்தான் என்க்கே
 ஏற்றாலே இழிவெனநீர் நினையாதீர் உலகீர்
 எந்தையருட் பெருஞ்சோதி இறைவனைச்சார் வரே ’

‘ உடைய நாயகன் பிள்ளைநா னுகிலவ்
 வுலகமும் ஒருங்கின்பம்
 அடைய நானருட் சோதிபெற் றழிவிலா
 யாக்மைகொண் டுலகெலாம்

மிடைய அற்புதப் பெருஞ்செயல் நாடொறும்
 விளைத்தெங்கும் விளையாடத்
 தடைய தற்றநற் றருணமித் தருணமாத்
 தழைக்கவித் தனியேற்கே '

- ‘ சாதல் பிறத்த லெண்ணு மவத்தை தவிர்கீதுக் காலையே
 தனித்துன் னருளி னமுதம் புகட்டிக் கொடுத்தாய் மேலையே
 ஓத லுணர்த லுவத்த லெனக்கு நின்பொற் பாதமே
 உலக் விடயக் காட்டிற் செல்லா தெனது போதமே ’
- ‘ சாகாகீ கல்வி எனக்குப் பயிற்றித் தந்த சோதியே
 தன்னோர் முடியொன் றெனது முடியிற் றரித்த சோதியே
 ஏகாக் காப்பொற் பீடத் தென்னை ஏற்று சோதியே
 எல்லாம் வல்ல சித்தி யாட்சி ஈந்த சோதியே ’
- ‘ சிற்சபையும் பொற்சபையுஞ் சொந்தமென தாச்சு
 தேவர்களும் மூவர்களும் பேசுவதென் பேச்சு
 இச்சமைய வாழ்விலெனக் கென்னையினி யேச்சு
 என்பிறப்புத் துன்பமெலாம் இன்றேடே போச்சு ’
- ‘ ஐயாருட் சோதியா சாட்சியென தாச்சு
 ஆரணமும் ஆகமமும் பேசுவதென் பேச்சு
 எய்யுலக வாழ்விலெனக் கென்னையினி யேச்சு
 என்பிறவித் துன்பமெலாம் இன்றேடே போச்சு ’

ச. இளமை முயற்சி

இராமலிங்க சுவாமிகள் பெற்ற இப்பேற்றை எல்லாரும் பெறலாம். அதற்கு எத்தகைக் கட்டுமில்லை; காவலுமில்லை. அக்கதவு எல்லார்க்குந் திறக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆன்றோர் பலரும் தாம் பெற்ற பேற்றை மற்றவரும் பெறுதல்வேண்டும் என்னும் வேட்கை மேலீட்டானே, தம் அனுபவங்களை வெளியிட்டுச் சென்றனர்.

‘ மனிதர்கா ளிங்கே வம்மொன்று சொல்லுகேன்
கனிதந் தாற்கனி உண்ணவும் வல்லிரே
புனிதன் பொங்கழ லீச னெனுங்கள்
இனிது சாலவு மேசற் றவர்கட்கே ’

— அப்பர்

‘ நான் பெற்ற வின்பம் பெறுகவீவ் வையகம்
வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்குவன்
ஊன்பற்றி நின்ற வுணர்வுறு மந்திரந்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படுந் தானே ’

— திருமூலர்

‘காக முறவு கலந்துண்ணக் கண்டீர் அகண்டா காரசிவ
போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்
வக வெளியாய்க் கிடக்குதையோ இன்புற் றிடநாம் இனிபெடுத்த
தேகம் விழுமுள் புசிப்பதற்குச் சேர வாரும் சேகத்தீரே’ — தாயுமானார்

இராமலிங்க சுவாமிகளும்,

‘ வாது பேசிய மனிதர் காளொரு
வார்த்தை கேண்மின்கள் வந்தறும்
போது போவதன் முன்ன ரேயநுட்
போதுவி லேநடம் போற்றுவிர்
தீது பேசினீ ரென்றி டாதுமைத்
திருவு ளங்கொளுங் காண்மினே
சூது பேசிலே னன்மை சொல்கின்றேன்
சுற்ற மென்பது பற்றியே ’

என்று பாடியிருத்தலை நோக்குக.

சாகா நிலையைப்பற்றிப் பேசுவது எளிது ; எழுதுவது எளிது. அப் பேச்சாலும் எழுத்தாலும் அப் பெருநிலை கூடுங்கொல் ?

‘ சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல் ’

என்றார் வள்ளுவனார்.

இறவா நிலைக்குரிய வழி யாது என்று கண்டு, அவ்வழி நின்றொழுக உறுதிகொள்வதே அறிவுடைமை.

இராமலிங்க அடிகள் எம்முறைகளைக் கடைப்பிடித் தொழுகின்றென்பது மேலே எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் அடிகள் இளமையில்கொண்ட முறைகளை இறுதியில் குறிப்பிட்டுப் பேசுவதாக யான் சொற்றது உங்கள் நினைவிலிருக்கும். அம்முறைகளிற் சிறந்த சிலவற்றை ஈண்டுச் சிறிது விரித்துக் கூற விரும்புகிறேன். அம்முறைகள் மீது கருத்துச் செலுத்தி, அவற்றை நடையில் கொணர உறுதிகொள்வோமாக.

‘ அடிகளின் இளமை முயற்சியை ஈண்டுச் சிறப்பாகக் குறித்துப் பேசுவது எற்றுக்கு ’ என்று சிலர் கருதலாம். அடிகள் அடைந்த நிலையை நினைந்து, வெறும் பேச்சுப் பேசுவதிலும், அடிகள் அவ்வடைவிற்குக் கொண்ட முறைகளை உணர்ந்து அவைகளைச் செயலிற் கொணரப் புகுவதே சிறப்பாகும். ஆகவே, அடிகளின் இளமை முயற்சியை ஈண்டுச் சிறப்பாக எடுத்துக்கொண்டேன். நமக்கு வேண்டற்பாலது அதுவே. அதுவே நம்மைக் கரையேற்றும்.

ஒருவனது பின்னை வாழ்வு பெரிதும் அவனது இளமை வாழ்வைப் பொறுத்து நிற்கிறது. ஒருவனது பின்னை வாழ்வைச் செம்மை செய்வது அவனது இளமை வாழ்வே யாகும். ‘ தொட்டிற் பழக்கம் சுகாடு மட்டும் ’, ‘ வினையும்

பயிர் முனையிலே தெரியும்', ' இளமையிற் கல் ' எனவருஉம் பழமொழிகளைப் பார்க்க. அடிகள் இளமையில் என்செய்தார்?

' ஆண்டவன் அருள்பெற்றுப் பிறப்பிறப்புத் துன்பத்தை ஒழித்தல் வேண்டும் ' என்னும் வேட்கை அடிகள் உள்ளத்தில் முருகி மூண்டெழுந்தது. அவ் வேட்கையை நிறைவேற்ற அடிகள் நிகழ்த்தியதென்னை? அன்பர்களே! அச்செயலைக் கருதுங்கள்; அச்செயலை நிகழ்த்த உறுதிகொள்ளுங்கள். அச்செயல் நமக்குச் சாகாநிலை அளிக்கும். ஐயம் வேண்டாம்; மயக்கம் வேண்டாம்.

அடிகள் வரலாற்றையும், அவர் அருளிய மொழிகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவர் ஒரு குருவை, ஒரு நூலை, ஒரு வழிபடு கடவுளைக் கொண்டார் என்பது நன்கு புலனாகிறது. அடிகள் கொண்ட குரு யார்? நூல் யாது? வழிபடு கடவுள் எவர்? குரு திருஞானசம்பந்தர்; நூல் திருவாசகம்; வழிபடு கடவுள் முருகப்பெருமான். இம் மூன்றும் அடிகள் வாழ்வைத் தூய்மைப்படுத்தி, அவர்க்குப் பெறுதற்கரிய பேற்றையும் அளித்தன.

க. குரு

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்தரை ஞானகுருவாகக் கொண்டவர். நமது நாட்டிற்குன்றிய இராமலிங்க சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்தரைக் குருவாகக் கொண்டது பெரிதுங் கருதற்பாலது. இராமலிங்க சுவாமிகள் மட்டும் திருஞானசம்பந்தரைக் குருவாகக் கொண்டாரில்லை. திருஞானமென்னுங் கடவுள்ஞானத்தில் சம்பந்தங்கொள்ள விழைவோர் அனைவரும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானாரைக் குருவாகக் கொண்டே தீர்தல் வேண்டும். இந்நூட்டும் விளங்கப்பெறுவோர் இறவாநிலையெனும் இறை இன்பத்தை உணர்வளவிலாதல் குறிக்கொண்டு நிற்பர். அவ்வுணர்வொடு பொருந்திய செயல் அரும்பின், மேலாம்நிலை பெய்தல் ஒருதலை.

நம்பியாண்டார் நம்பி, கண்ணுடை வள்ளலார், சிவஞான வள்ளலார் முதலிய பெரியோர் ஞானசம்பந்தரைக் குருவாகக் கொண்டதை ஈண்டு விரித்துரைக்க வேண்டுவதில்லை. அவர்கள் அருளிய நூல்களைப் பார்க்க.

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசச் செல்வராகிய 'தாயுமான சுவாமிகள்,

‘ வெம்பந்தர் தீர்த்துலகாள் வேந்தன் திருஞான
சம்பந்தனையருளாற் சாருநர னெந்நாளோ ’

என்று ஞானசம்பந்தப் பெருமானைப் போற்றியிருத்தலைக் காண்க.

திருஞானசம்பந்தர் காலத்திருந்த நாயன்மார் அவரைப் போற்றியதையும், அவர் காலத்துக்குப் பின்னைத் தோன்றிய ஆதிசங்கரர் முதலிய அறிஞர் பலரும் அவரை (ஞானசம்பந்தரை)ச் சிறப்பித்ததையும் ஈண்டு ஓர்க. ஞானசம்பந்தர் மாண்பு ஞான சம்பந்தமுடைய நல்லோர்க்கே தெரியும்.

‘மற்ற நாட்டு அன்பர்க்கு ஞானவேட்கை எழும்போது, அவர் எவரைக் குருவாகக் கொண்டு வேட்கை தணியப் பெறுகிறார்’ என்னும் ஐயம் பலர்க்குப் பிறக்கலாம். அவர்களும் ஞானசம்பந்தரே குருவாக நின்று கடவுளைக் காட்டுகிறார். ஆனால் பெயர் வேறு. அப்பெயரை நீக்கிப் பொருளைப் பார்த்தால் திருஞானசம்பந்தரைக் காணலாம். தமிழ் நாட்டில் ஞானசம்பந்தப் பெருமானாகத் தோன்றிய ஒருவரே, மற்ற நாடுகளில் வெவ்வேறு பெயருடையராய், ஆங்காங்கே ஞான வேட்கையினர்க்கு அருள் சுரந்து வருகிறார் என்று சுருங்கச் சொல்கிறேன்:

‘ இஃதென்ன புதுமை ’ என்று பலர் வியப்புறுவர். பருவுடல் அழிவுடன் வாழ்வு முடிகிறது ’ என்று ஆராய்ச்சியை நிறுத்தி, அதற்கு மேல் ஆராயாது வாழ்வோர்க்கு

ஞானசம்பந்தர் நிலை புதுமையாகவே தோன்றும் ; மற்ற வர்க்கு அது புதுமையாகத் தோன்றுவதில்லை.

மனிதன் புலனறிவுகொண்டு நிகழ்த்தும் ஆராய்ச்சியால் முடிந்த உண்மை இஃதென நிறுவிக் காட்டல் இயலாது. அவனுக்கு இன்று ஒன்று முடிந்த உண்மையாகத் தோன்றும் ; நாளை அதுவே திரிபாகத் தோன்றும். இம்மனிதன் ஆராய்ச்சியிற் புலனாகாத நுண்மைகள் எத்துணையோ இருக்கின்றன. மாறும் இயல்புடைய போய்யறிவிற்கு விளங்காத நுட்பங்கள் பலப் பல உண்டு. அவை மனிதன் பருவுடல் உணர்விற்குச் சில வேளைகளில் வெறும் பாழெனவுந் தோன்றும். அவ்வுணர்வளவில் நின்று ஒருவன் தனக்கு விளங்காத பொருள்களைப் பொய்பெனும் முடிவிற்கு வருகல் அறிவுடைமை யாகாது.

பருவுடல் அறிவு ஆராய்ச்சிக்கு எட்டாத பொருள்களை உணர்தற்கு மன உணர்வைப் பெருக்க முயலல்வேண்டும். அவ்வுணர்வைப் பெருக்கப் பெருக்க மனக்கண் திறக்கும். பருவுடலுக்குக் கண்களிருப்பதுபோல நுண்ணுடலாகிய அகத்துக்குங் கண்களிருக்கின்றன. அக்கண்கள் திறக்கப் பெறுவோர் எல்லாவற்றையும் பார்ப்பர். அவரே பார்ப்பனர் என்னும் பெயரால் பண்டை நாளில் வழங்கப்பட்டுவந்தனர். மக்களாகப் பிறந்த அனைவர்க்கும் பார்ப்பனராகும் உரிமையுண்டு. பின்னாளில் 'பார்ப்பனர்' என்னுஞ் சொல் பிறப்பை ஒட்டி ஓர் இனத்தார்க்கு வழங்கப்பட்டது. பண்டை நூல்களில் வருஉம் 'பார்ப்பனர்' என்னுஞ் சொல் ஓர் இனத்தைக் குறிப்பதன்று. இதுபற்றிய விரிவு ஈண்டு வேண்டுவதில்லை.

பருவுடற் புலனறிவிற்கு விளங்காத நுட்பங்களெல்லாம் அகக்கண்ணுக்குச் செவ்வனே விளங்கும். அங்கே ஐயந் திரிபு மயக்கங்களெல்லாம் அழிந்துபடும்.

'முகத்தீற் கண்கொண்டு பிரர்க்கின்ற ழடர்கள்
அகத்தீற் கண்கொண்டு பார்ப்பதே ஆனந்தம்'

என்றார் திருமூலர்.

‘ஆணிப்பொன் னம்பலத்தே கண்ட காட்சிகள்

அற்புதக் காட்சியடி—அம்மா

அற்புதக் காட்சியடி’

என்று இராமலிங்க சுவாமிகள் பாடியிருத்தலையும் பார்க்க.

அகநோக்கிற்கு யோகக் காட்சி அல்லது மானதக்காட்சி (Clairvoyance) என்று பெயர். அக்காட்சி பெறுதற்குரிய வழிகள் பல காணப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் தலையாயது அழகிய ஒன்றில் உளத்தை ஒன்றச் செய்வது. ஒன்றில் உளத்தை ஒன்றச் செய்யும் பயிற்சி முதிர முதிர, மாறி நின்று மயக்கும் புலன்கள் அடங்கி, மனவுணர் வெழுச்சிக்கு இடந் தருகின்றன. இதற்கெனவே உருவ வழிபாடு அமைக்கப்பட்டது. அஃது இந்நாளில் விக்ரிக ஆராதனையாக மாறிவிட்டது. இந்நாளிலும் யோகக் காட்சி யாளர் சிலர் ஆங்காங்கே வதிகிறார்.

யோகக் காட்சியால் திருஞானசம்பந்தரை நோக்கு. வேர்க்குத் திருஞானசம்பந்தர் காட்சியளித்தல் ஒருதலை. அவசியம் நேரும்போது அவர் பருவுடல் தாங்கியும் வருவர். திருஞானசம்பந்தரைப்பற்றிய சில நூட்பங்கள் நூல்கள் வாயிலாக உணரத்தக்கனவா யிருக்கின்றன ; பல நூட்பங்கள் யோகக் காட்சியால் உணரத்தக்கனவா யிருக்கின்றன.

அடியேன் திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றைப் படித்தேன் ; அவர் அருளிய தேவாரத்தை ஒதினேன் ; அவர் உருவத்தையும் வழிபட்டேன். திருஞான சம்பந்தர் நினைவு தோன்றும்போதெல்லாம் என்னை அறியாமலே எனக்கு ஒருவித நெகிழ்வு தோன்றுவது வழக்கம். எனது வாழ்வில் திருஞான சம்பந்தரைப் பற்றிப் புரிந்த ஆராய்ச்சிக்கோர் அளவில்லை. அவரது நிலை பருவுடல் அறிவு ஆராய்ச்சியையுங்கடந்து நின்றலை உணர்வளவில் தெளியலானேன். தமிழ்நாட்டில் இருள் சூழ்ந்துள்ள இவ்வேளையில் யோகக்காட்சிப்

யிற்சியில் கைபோய சிலரை நண்பராகப் பெறும் பேறு எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஞானசம்பந்தர் பருவுடல் தாங்கிப் பாடிய தேவாரத்தில் எல்லா நூட்பங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. அவை அவரவர் அறிவாற்றலுக் கேற்றவாறு விளங்கா நிற்கும்.

தமிழ்நாட்டில் ஒருபோது திருஞானசம்பந்தர் என்னும் பெயரால் தோன்றிய பெரியார், முன்னரும் பலமுறை பல பெயர்கோடு இவ்வுலகில் தோன்றியவர். அவர் பெருமையை அளந்து கூறுதற்கு யான் அருகனல்லேன்.

ஆண்டவன் எல்லாவற்றையுங் கடந்தும், எல்லாவற்றிலும் நீக்கமறக் கலந்தும் அறிவாய் ஒளிர்வன். அவனை கினைத்தலும் இயலாது. அப்பேரறிவை உணர்வதெப்படி? அதை உணர்தற்கு வேண்டற்பாலது அமைதி. 'திரையற்ற நீர் போல் சிந்தை தெளிவார்க்குப்புரையற் றிருப்பன் புரிசடை ரோனே' எனவருஉந் திருமந்திரத்தை உன்னுக. அவ்வமைதி நிலை யுணர்த்தும் ஒரு பெருவடிவம் பருமையுலகு கடந்த நுண்மையுலகில் வீற்றிருக்கிறது. அவ்வடிவுடைய மூர்த்தியின் சூறிப்புணர்ந்து உலகை நடாத்திவரும் பெருமை வாய்ந்தவர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் என்றும் அழியா அழகொழுகும் இளைஞராக விளங்குகிறார்.

மேற்குறிப்பிட்ட அமைதி வடிவும், இவ்விளமைவடிவும் பொருளில் வேறல்ல. இரண்டும் ஒன்றே. மக்கள் வழிபாட்டுக்கெனத் திகழ்வது இவ்வழகு வடிவம்.

ஆண்டவன் வாக்கு மனங் கடந்து நிற்கும் நிலை, அவன் அமைதி வடிவாய் அமர்ந்துள்ள நிலை, அவன் உயிர்கள் தன்னை வழிபடுதற்கெனக்கொண்ட இளமை நிலை முதலியவற்றின் ஒருமைப்பாடு, ஷடாந்த சன்மார்க்க நூட்பம் அநுபவத்தில் கைவரப்பெற்ற பெரியோரின் அகக்கண்ணுக்குச் செவ்விதற் புலனாகும். உருவத்தை மட்டும் கினைக்க

வல்ல மனவுணர்வுடன் கீழ்ப்படியிலுள்ளவர், அந்நிலைகளைக் குறித்து இடர்ப்பட வேண்டுவதில்லை. முழுமுதற்பொருளை நிர்க்குணம் அல்லது சொரூபமென்றும், சகுணம் அல்லது தடஸ்தமென்றும் ஆன்றோர் கூறிப் போந்ததை ஆய ஆய உண்மை விளங்கும்.

கீழ்ப்படியிலுள்ளவர்க்கு வேண்டற்பாலது வழிபாடு. அவ்வழிபாட்டுக்கு ஒருருவம் வேண்டும். அவ்வுருவமே மேற்குறிப்பிட்ட இளமை அழகு வடிவம். அவ்வழகை அவரவர் மனத்துக்கினிய முறையில் எப்பெயராலும் வழிபடலாம். அவ்விளமை அழகை உருவிற்கொண்டு வழிபட வழிபட, அதன் திருவருளால் பேசவொண்ணப் பெருநிலை கூடும்.

‘ செம்மான் மகளைத் திருநீர் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்
கும்மா விருசோல் லறவேன் றலுமே
அம்மா பொருளோன் றுமறிந் தீலனே ’

என வருடம் அநுபூதி மொழியைக் காண்க.

இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளிய ‘மகாதேவமாலை’யிலும் இந்நுட்பம் விளங்குகிறது. ‘யோகாந்தம்’ என்னுந்தலைப்பின் கீழ்ச் சில பாக்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை உற்றுநோக்குமாறு அன்பர்களை வேண்டுகிறேன்.

இளமையும் அழகும் பொலியுங் கடவுளின் திருவருள் பெற்று, அவராய் விளங்குவோர் சிலர் இருக்கிறார். அவர்க்குத் தலைவர் ஒருவரிருக்கிறார். அத்தலைவரை இளமைத் தெய்வமென்றும் அன்பர் அன்பால் கூறுவதுமுண்டு. அத்தலைவர் வாயிலாகவே ஆண்டவன் திருவருள் பெறுதல் வேண்டும். விரிவு சித்த ஞானமறைகளிற் காண்க.

அப் பெரியார் சிலவேளைகளில் பருவுடல் தாங்கியும் உலகை ஒம்புவார். அவர் சில முனிவரர் வாயிலாக உணர்த்

திய உண்மைநெறிக்கு ஒருபோது இடர் நேர்ந்தது. அவர் அப்பொழுது இடபதேவராகத் தோன்றி அருள்நெறி யுணர்த்தினர்; பின்னர் அந்நெறி பாழ்பட்டபோது புத்தராகப் போந்து அறம் வளர்த்தனர்; பின்னே கிறிஸ்துவாகப் பிறந்து அன்பை விளக்கினர்; மற்றவராகத் தோன்றி ஆண்டவன் உண்மையை நிறுவினர். அவரே தமிழ்நாட்டில் திருஞான சம்பந்தராகத் தோன்றிக் கடவுளைக் காட்டினர். 'சமணப் பௌத்தங்களை அழித்த ஒருவரை இடபதேவரென்றும் புத்தரென்றும் சொல்லுவதெப்படி' என்று சிலர் வினவலாம். திருஞானசம்பந்தர் சமணப் பௌத்த அறங்களை அழிக்கப் போந்தவரல்லர் என்பதை, 'தமிழ் நூல்களில் பௌத்தம்' என்னும் நூலின் முன்னுரையில் விளக்கிக் கூறியுள்ளேன். உண்மை காண்டல் வேண்டும் என்னும் நோக்குடன் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தை ஆராய்ந்தாலும், அவர் சமணப் பௌத்த அறங்களை அழிக்கப் போந்தவரல்லர் என்பது இனிது புலனாகும். தமிழ்நாட்டில் அந்நாளில் சமணம் பௌத்தம் என்னும் பெயரால் மறவிருள் சூழலாயிற்று. அதைக் கடியவே ஞானசம்பந்தர் போந்தனர்.

ஞானசம்பந்தர் என்றும் இருப்பவர். யோகக் காட்சியால் அவரைக் காணலாம். அவர் உலகில் கடவுளைக் காட்டியதைப்போலத் தம்மை அடைவோர்க்குக் கடவுளை என்றுங் காட்டியவண்ண மிருக்கிறார். அவர் வாயிலாகவே கடவுளைக் காண்டல்வேண்டும்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் முன்னை ஊழ்த்திறத்தால் இளமையிலேயே, ஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் குருவாக் கொள்ளும் பேறுபெற்றார். அப்பேற்றான் இராமலிங்க சுவாமிகள் அடையத்தக்கதை அடைந்தார். தாம் ஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் குருவாக் கொண்டதையும், அதனால் விளைந்த நலன்களையும் சுவாமிகள் உலகிற்கு அறிவுறுத்தி

யுள்ளதை, ஞானத்தில் நாட்ட முடையார் உற்று நோக்கி
உண்மை தெளிவாராக.

‘ உயிரனு பவமுற் றிடிவத னிடத்தே
ஒங்கருள் அனுபவ முறுமச்
செயிரினல் அனுப வத்திலே சுத்த
சிவவனு பவமுறும் என்றய்
பயிலுமு வாண்டிற் சிவைதரு ஞானப்
பான்மகிழ்ந் துண்டுமெய்ந் நெறியாம்
பயிர்தழைந் துறவைத் தருளிய ஞானசம்
பந்தனென் றேங்குசுந் துருவே ’

‘ தத்துவ நிலைகள் தனித்தனி ஏறித்
தனிப்பர நாதமாந் தலத்தே
ஒத்ததன் மயமா கின்னைநீ யின்றி
உற்றிடல் உயிரனு பவமென்
றித்துணை வேளியின் என்னைஎன் னிடத்தே
இருந்தவா றளித்தனை யன்றே
சித்தநற் காழி ஞானசம் பந்த
செல்வமே எனதுசுந் துருவே ’

‘ முன்புறு நிலையும் பின்புறு நிலையும்
முன்னினின் றுளமயக் குறுங்கால்
அன்புறு நிலையாற் றிருநெறித் தமிழ்கொண்
டையநீத் தருளிய அரசே
என்புபெண் ணுருவோ டின்னுயி ரதுகொண்
டெழுந்திடப் புரிந்துல கெல்லாம்
இன்புறப் புரிந்த மறைத்தனிக் கொழுந்தே
என்னுயிர்க் குயிரெனுங் துருவே ’

‘ வருபகற் கற்பம் பலமுயன் றுலும்
வரலருந் திறனெலாம் எனக்கே
ஒருபகற் போழ்தில் உறவளித் தனைநின்
உறுபெருங் கருணையென் னுரைப்பேன்

பெருமண நல்லூர்த் திருமணங் காணப்
பெற்றவர் தமையெலா ஞான
உருவடைந் தோங்கக் கருணைசெய் தளித்த
உயர்தனிக் கவுணிய மணியே'

“சீரார் சண்பைக் கவுணியர்தம் தெய்வ மரபிற் நிகழ்விளக்கே
தெவிட்டா துளத்தில் தித்திக்குந் தேனே அழியாச் செல்வமே
காரார் மிடற்றுப் பவளமலைக் கண்ணின் முளைத்த கற்பகமே
கரும்பே கனியே என்னிரண்டு கண்ணை கண்ணிற் கருமணியே
ஏரார் பருவ மூன்றிலுமை இனிய முலைப்பால் எடுத்தாட்டும்
இன்பக் குதலை மொழிக்கிருந்தே என்ன நயிருக் கொருதுணையே
பேரார் ஞான சம்பந்தப் பெருமா னேநின் திருப்புகழைப்
பேசுகின்றோர் மேன்மேலும் பெருஞ்செல் வத்திற் பிறங்குவரே’

இப் பாக்கள் சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தரை நால்வருள்
அமைத்துப் பாடிய பதிகங்களில் உள்ளன. சுவாமிகள்
ஞானசம்பந்தர்க்கென ஒரு தனிப் பாட்டும் ஒதியுள்ளார்.

அன்பர்களே! அவ்வன்புப் பாட்டைப் பாருங்கள்; இராம
லிங்க சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தப் பெருமானிடங் கொண்
டுள்ள அன்பை உணருங்கள். சுவாமிகள் ஞானசம்பந்த
வள்ளலை எவ்வெம்மொழியால் போற்றுகிறார்; புகழ்கிறார்.
ஞானசம்பந்தரால் சுவாமிகள் அடைந்த ஈலன் சுவாமிகட்
கன்றோ தெரியும்? சுவாமிகள் அந்நலன் குறித்துத் தமது
அடக்கவொணு ஆர்வத்தை வெளியிடுகிறார்.

‘ உலகியலின் உறுமயலின் அடைவுபெறும் எனதிதயம்

ஒளிபெற விளங்கு சுடரே

உதயநிறை மதியமுத உணவுபெற நிலவுசிவ

யோகநிலை அருளு மலையே

உனதுசெயல் எனதுசெயல் உனதுடைமை எனதுடைமை

உணரென உணர்த்து நிறைவே

உளவெனவும் இவ்வெனவும் உரைஉபய வசனமற

ஒருமொழியை உதவு நிதியே

ஒன்றுடன் இரண்டென விதண்டையிடு மிண்டரொடும்
ஒன்றலற நின்ற நிலையே

உன்னலற உன்னுநிலை இன்னதென என்னுடைய
உள்ளுணர உள்ளு மதியே

உன்னிலையும் என்னிலையும் அன்னிய மிலைச்சிறிதும்
உற்றறிதி என்ற ஒன்றே

உண்மைநெறி அண்மைதனில் உண்டுளமொ ருங்கிலென
ஒதுமெய்ப் போத நெறியே

அலகின்மறை மொழியுமொரு பொருளின்முடி பெனவென
தகந்தெளிய அருள்செய் தெருளே

ஐம்பூதம் ஆதிநீ அல்லையத் தத்துவ
அதீதவறி வென்ற நன்றே

ஆறத்து வானெறி அகன்றநிலை யாதஃது
அதீதநிலை என்ற பொருளே

ஆணைஎம தானைஎமை அன்றியொன் றின்றென
அறிந்திடுதி என்ற முதலே

அன்பினிலை யேசுவம்அ மர்ந்தநிலை எனவெனக்
கறிவித்த சுத்த அறிவே

அத்துவித நெறிதுவித நெறிநின்ற பின்னல
தடைந்திடா தென்ற இறையே

ஆனந்தம் அதுசச்சி தானந்த மேயிஃது
அறிந்தடைதி என்ற நலமே

அட்டசித் திகளுநின தேவல்செயு நீயவை
அவாவியிடல் என்ற ஒளியே

இலகுபரி பூரணவி லாசமல திலையண்டம்
எங்கணுமெ னச்சொல் பதியே

இரவுபகல் அற்றவிடம் அதுசகல கேவலம்
இரண்டினடு என்ற பரமே

இச்சைமன மாயைநீ கண்டவை யெலாம்வெளி
இருந்தகாண் என்ற தவமே

யான்பிறர் எனும்பேத நடைவிடுத் தொருமையின்
இருத்தியென உரைசெய் அரபே

என்களைக் கண்களையே கண்ணோ ளிருக்கண்
 இலங்குமணி யேயே னுயிரோ
 என்னுயிர்த் துணையே யென்றிவே யென்றிலு
 டிருந்தசீவ மேயே னன்பே
 எந்தெய்வ மேளனது தந்தையே எனையின்
 நெடுத்ததா யேயே னுறவே
 என்செல்வ மேளனது வாழ்வேஎன் இன்பமே
 என்னருட் தருவடி வமே

கலகமன முடையஎன் பிழைபொறுத் தாட்கொண்ட
 கருணையங் கடலழ தமே
 கரீழ்தனி லன்றுசுரர் முனிவர்சித் தரீகள்யோகர்
 கருதுசம யாதி பர்களுங்
 கைதுவித் தருதநின் நேத்தழ வாண்டிற்
 களித்துமெய்ப் போதம் உண்டு
 கனிமதுர மொழிதசெம் பதிகச் செழுஞ்சொன்மழை
 கண்ணுதல் பவள மலையிலீ
 கண்டுபொழி அருண்முகிற் சம்பந்த வள்ளலாம்
 கடவுளே ஒத்தூ ரினிற்
 கவினுற விளங்குநற் பணிகள்சிவ புண்ணியக்
 கதியுல கறிந் துய்யவே
 கரையற்ற மகிழ்வினொடு செய்தருள் புரிந்திடுங்
 காட்சியே சிவஞானி யாம்
 கருதவரும் ஒருதிருப் பெயர்கொண்மணி யேளமைக்
 காப்பதன் கடனென் றுமே

இப்பாட்டில் ஞானசம்பந்தர் தமக்கு அறிவுறுத்திய உண்மைப் பொருள்களைச் சுவாமிகள் நிரலே கிளந்து கூறியிருத்தலைக் கூர்ந்து நோக்குக; நோக்கி ஞானசம்பந்தர் நிலையை உணர்ந்து, அவரைக் குருவாக் கொள்க; கொண்டு பார்க்க; உண்மை புலனாகும்.

சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தப் பெருமானை நோக்கிப் பாடிய பாக்களைப் பொருளுணர்ந்து ஓத ஓத, அப்பெருமான் வாயிலாகப் பேறு பெறுதல் வேண்டும் என்னும் வேட்கை நன்மக்கட்கு எழாமற் போகாது.

திருஞானசம்பந்தரைப் பெறுவதெப்படி? அதுகுறித்து ஈண்டு விரிவுரை வேண்டுவதில்லை. திருஞானசம்பந்தரைப் பெற்ற இராமலிங்க சுவாமிகள் ஒரு வழிகாட்டியுள்ளார். அவ்வழி நிற்போர் ஞானசம்பந்தரை அடையலாம். அவ்வழி யாது?

‘சைவந் தழைக்கத் தழைத்தாண்டி—ஞான
சம்பந்தப் பேர்கொண் டழைத்தாண்டி
பொய்வந்த உள்ளத்தீய் போகாண்டி—அந்தப்
புண்ணியன் பொன்னடி போற்றுங்கடி.’

இப்பாடலில் வழி விளங்குகிறது. பொய்யைக் கடிந்து மெய்யில் நிற்பவர் உள்ளத்தில் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் எழுந்தருள்வர். அம் மெய்வழி நிற்க; நிற்க.

கடவுள் காட்சிக்கு ஞானசம்பந்தரைக் குருவாக் கொள்ளும் வழக்கம் முன்னாளிலிருந்தது. நாளடைவில் மக்கள் கருத்து வெவ்வேறுவழியில் திரிந்து உழன்றது. இராமலிங்க சுவாமிகள் வழிகோலியுள்ளார். தமிழ்மக்களே! இராமலிங்க சுவாமிகள் பெற்ற பேற்றை உணருங்கள்; அப்பேற்றிற்கு முதல்வராக இருந்தவர் யாவர் என்பதை உன்னுங்கள். கடவுளைப்பற்றிய கவலை நமக்கு வேண்டா; கடவுளைக் காட்டிய கடவுளைப்பெற முதலில் முயலுங்கள். பின்னே எல்லாம் பெறலாம். இராமலிங்க சுவாமிகள் கூறுமாறு திரு ஞானசம்பந்தரே நம் தந்தை, குரு, தேய்வம், எல்லாம், எல்லாம். அவரை மறவாதேயுங்கள். அவர் கடவுளைக் காட்டியவண்ண மிருக்கிறார். அவர் திருவடிபைப் பற்றுங்கள்; பற்றுங்கள்.

உ. நூல்

இனி இராமலிங்க சுவாமிகள் உயிரெனப் போற்றிய ஒரு நூல்மீது கருத்துச் செலுத்துவோம். அவ் வொருநூல் திருவாசகம் என்று முன்னர்ச் சொல்லப்பட்டது. சுவாமிகள் திருவாசகத்தை ஒதி ஒதி உருசுவாராம்; உருகி உருகிச் செயலற்றுக் கிடப்பாராம். வழிநடைப்போழ்தும் யாண்டிருந்தேனும் திருவாசக ஒலி செவிக்கெட்டுமேல், சுவாமிகள் செயலற்று நிற்பாராம்; அவர் கண்களினின்றும் இன்பநீர் பொழியுமாம். சுவாமிகட்குத் திருவாசகத்தின்மாட்டிருந்த அன்புக்கு ஓர் அளவில்லை. சுவாமிகளின் நெஞ்சை உருக்கும் அன்பு அழலெனத் திருவாசகம் அவருக்குத் துணை புரிந்தது என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்.

திருவாசகத்தை எத்துணையோ பேர் ஒதுகிறார். அவரெல்லாரும் நெக்கு நெக்குருகி நிற்கிறாரா? இல்லையே. இராமலிங்க சுவாமிகளுக்கு அந்நெகிழ்ச்சியுறுவானேன்? இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவாசகத்தை எம்முறையில் ஒதினர் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளின், அவ்வுண்மை புலனாகும். இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவாசகத்தின் எழுத்தை எண்ணி எண்ணி ஒதினரில்லை. சுவாமிகள் திருவாசகத்துடன் கலந்தார். அவர் திருவாசகமாநார் என்றுங் கூறலாம். அக்கலப்பு என் செய்யாது? அஃது இருப்புநெஞ்சையும் உருக்கும்; நீராக்கும்; அந்நீரைக் கண்வழிப் பெருக்கெடுத்து ஓடச்செய்யும்.

‘வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்சலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந்தென்
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உடட்டாம லினிப்பதுவே’

என்று திருவாசகத்தைத் தாம் பாடிய முறையைச் சுவாமிகள் குறிப்பிடுதல் காண்க.

இன்னும் திருவாசக மாண்பைச் சுவாமிகள்,

‘ வருமொழிசெய் மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தில்
ஒருமொழியே என்னையும்என் னுடையனையும் ஒன்றுவித்துத்
தருமொழியாம் என்னிலினிச் சாதகமேன் சஞ்சலமேன்
குருமொழியை விரும்பியயல் கூடுவதேன் கூறுதியோ ’

‘ வாட்டமிலா மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தைக்
கேட்டபொழு தங்கிருந்த கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்
வேட்டமுறம் பொல்லா விலங்குகளும் மெய்ஞ்ஞான
நாட்டமுறம் என்னிலிங்கு நானடைதல் வியப்பன்றே ’

என்று ஒதியிருத்தலை நோக்குக. இப் பாக்களை நோக்குழிச்
சுவாமிகள் திருவாசகத்துடன் எவ்வாறு கலந்து அன்புரு
வாரூர் என்பது நனி விளங்கும்.

சுவாமிகட்குத் திருவாசகத்தில் தணியாக் காதல் தோன்
றியதற்குப் பல காரணங்களுண்டு. அவைகளுள் திருவண்டப்
பகுதியில் ஒளிரும் ஒரு நுட்பத்தைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிட
லாம். அந்நுட்பம் சுவாமிகட்குப் புலனாயிற்று. சுவாமிகள்
இறவாமை என்னும் மீண்டும் பிறவாநேறி அடைதல்
வேண்டுமென்னும் வேட்கையால் விழுங்கப்பட்டிருந்தார்.
அவ்வேட்கையை நிறைவேற்றத்தக்க பொருளைச் சுவாமிகள்
திருவாசகத்தில் கண்டார். பன்னெடுநாள் முயன்று முயன்று,
பலவிடங்களில் அலைந்து அலைந்து, திரிந்து திரிந்து, ஒருவன்
தேடிக்கொண்டிருந்த பொருள் அவனுக்குக் காட்சியளித்
தால், அதைத் தேடித் திரிந்த அம்மகனுக்கு எத்தகை இன்பம்
பொங்கிப் பெருகுமென்று சொல்லலும் வேண்டுமோ?
சுவாமிகள் அரும்பாடுபட்டுத் தேடிக்கொண்டிருந்த ஒன்
றைத் திருவாசகத்திற் கண்டார். அதைக் கண்ட சுவாமிகள்
எங்கிலை யுற்றிருப்பார்? நீங்களே ஓர்ந்து உணருங்கள்.

திருவாசகத்தில் அப்பொருள் ஒளிருமிடத்தை நோக்கு
வோம்.

‘ சொல்லுவ தறியேன் வாழி முறையோ
 தறியேன் நாயேன் தானெனைச் செய்தது
 தெரியேன் ஆஆ செத்தேன் அடியேற்
 கருளிய தறியேன் பருகியும் ஆரேன்
 விழுங்கியும் ஒல்ல கில்லேன்
 செழுந்தண் பாற்கடல் திரையுரைவித்
 துவாக்கட னள்ளுநீ ருள்ளகந் ததும்ப
 வாக்கிறந்து அழத மயிர்க்கால் தோறுந்
 தேக்கிடசி செய்தனை கொடியேன் ஊன் தழை
 குரம்பை தோறு நாயுடல் அகத்தே
 குரம்பைகொண் டின்றேன் பாய்த்தி நீரம்பிய
 அறிபுத மாள அழத தாரைகள்
 எற்புத் துளைதோறும் ஏற்றினன் உருதுவ
 துள்ளங் கொண்டோ ருருச்செய் தாங்கெனக்
 கள்ளு றுக்கை அமைத்தனை ஒள்ளிய
 கன்னற் கனிதேர் களிற்றெனக் கடைமுறை
 எண்ணியும் இருப்ப தாக்கினன் என்னிற்
 கருணை வான்தேன் கலக்க
 அருளொடு பாவழ தாக்கினன் ’

திருவண்டப் பகுதியில் ஒளிரும் அப்பொருளைச் சுவா
 மிகள் உணர்ந்தார் என்பது,

‘ உருவண்டப் பெருமறையென் றுலகமேலாம் புகழ்கின்ற
 திருவண்டப் பதநீயெனுந் திருவகவல் வாய்மலர்ந்த
 குருவென்றெறப் பெருந்தவருங் கூறுகின்ற கோவேளே
 இருவேன்ற தனியகவல் எண்ணமெனக் கியம்புதியே ’

என்று அவர் பாடியவாற்றான் விளங்குகிறது.

இறவாநிலை காட்டும் ஒரு நூலின்மீது, அந்நிலை வேட்டு
 கிற்போர்க்கு எத்தகைக் காதல் நிகழுமென்று சொல்லால்
 சொல்லலும் முடியுமோ? எழுத்தால் எழுதலும் இயலுமோ?
 அக் காதற்பெருக்கை,

- ‘ தேசகத்தில் இனிக்கின்ற தெள்ளமுதே மாணிக்க
 வாசகனே ஆனந்த வடிவான மாதவனே
 மாசகன்ற நீ திருவாய் மலர்ந்ததமிழ் மாமகறையின்
 ஆசகன்ற அநுபவநான் அநுபவிக்க அருளுதியே ’
- ‘ மன்புருவ நடுமுதலா மனம்புதைத்து நெடுங்காலம்
 என்புருவாய்த் தவஞ்செய்வார் எல்லாரும் ஏமாக்க
 அன்புருவம் பெற்றதன்பின் அருளுருவம் அடைந்துபின்னர்
 இன்புருவ மாயினீ எழில்வாத ஆரிறையே ’
- ‘ தேடுகின்ற ஆனந்தச் சிற்சபையிற் சின்மயமாய்
 ஆடுகின்ற சேவடிக்கீழ் ஆடுகின்ற ஆரமுதே
 நாடுகின்ற வாதபூர் நாயகனே நாயடியேன்
 வாடுகின்ற வாட்டமெலாம் வந்தொருகான் மாற்றுதியே ’
- ‘ சேமயிருந் திருவாத ஆர்த்தேவென் றுலகுபுகழ்
 மாமணியே நீயுரைத்த வாசகத்தை எண்ணுதொறும்
 காமயிசு காதலன்றன் கலவிதனைக் கருதுகின்ற
 ஏமமுறு கற்புடையாள் இன்பிலுமீன் பெய்துவதே ’

எனவருஉம் சுவாமிகள் பாக்களால் உணர்க. அத்தகைத்
 திருவாசகம் ஒருகாலத்தில் தெருவெல்லாம் ஓதப்பட்டது.
 இப்பொழுதோ?

மீண்டும் பிறவாமைக்குரிய மருந்து திருவாசகத்திற்
 கிடக்கிறது. ஆனால் அதை உண்பார் பலரில்லை. அதைப்
 பவர் உண்ணாமையால் பிறவினோய் பெருகுகிறது. இராமலிங்க
 சுவாமிகள் அம்மருந்து கண்டார் ; உண்டார் ; பிறவிவேர்
 அறுத்துக்கொண்டார் ; இறவாநிலை பெற்றார். என்னருமைச்
 சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! திருவாசகத்தை மறவாதே
 யுங்கள் ; பிறவிப்பிணியறுக்குந் திருவாசகத்தை மறவாதே
 யுங்கள் ; இராமலிங்க சுவாமிகளை உய்வித்த திருவாசகத்தை
 ஓதுங்கள் ; ஓதுங்கள் ; சுவாமிகள் அதை எவ்வாறு ஓதினரோ

அவ்வாறு ஒதுங்கள். உள்ளமுருகும்; உய்புநெறி விளங்கும்; சுவாமிகள் பெற்ற பேறுங் கிடைக்கும்.

௩. வழிபடு கடவுள்

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! நீண்ட நேரம் பேசு வருகிறேன்; காலத்தின் அருமை எனக்குத் தெரியும். ஒல்லும் வகை முயன்று ஒவ்வொன்றையுஞ் சுருங்கச் சொல்லியே செல்கிறேன். இன்னும் ஒன்றே உளது. அதுபற்றிச் சிவ வுரை பகர்ந்து முன்னுரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மக்கட்பிறவி தாங்கியுள்ளவர்க்குக் கடவுள் வழிபாடு இன்றியமையாதது. கடவுள் வழிபாடிவல்லா வாழ்வு மக்கள் வாழ்வாகாது; அது விலங்கு வாழ்வாகும். இதுபற்றியே திருவள்ளுவனாரும், 'கற்றதனா லாய பயன்ன்கொண் டவாலறிவன் - நற்றூள் தொழா அ ரெனின்' என்று அருளிப் போந்தார்.

கடவுள் வழிபாடெனில் எக்கடவுள் வழிபாடு என்று சிலர் ஐயுறலாம். கடவுள் ஒருவரே என்று முன்னர் விளக்கிக் கூறியுள்ளேன். அதுகுறித்து அடிக்கடி பேசவேண்டுவ தில்லை. ஒரே கடவுளை உலகோர் பற்பல பெயரால் போற்றி வருகிறார். போற்றும் முறைகளும் அவ்வநாட்டு வழக்க வொழுக்கத்துக் கேற்றவண்ணம் பலபட அமைந்திருக்கின்றன. பெயர் வேற்றுமைபற்றியும், முறை வேற்றுமை பற்றியும் உலகில் வாதப்போர் நிகழ்வதுமுண்டு. அப்போர் அநாவசியம்; முற்றிலும் அநாவசியம். எப்பெயர் கொண்டாதல் எம்முறை பற்றியாதல் கடவுளை வழிபடலாம். எல்லாம் ஒருமைக் கடவுளிடமே செல்லும். பெயர்ப் போரும் முறைப் போரும் கடவுளுக்கு வேண்டுவனவல்ல. கடவுளுக்கு வேண்டுவது ஒன்று. அஃது அன்பு. அவ்வன்பால் கடவுளை வழிபடவேண்டுவது மக்களின் தலையாய கடமை.

இராமலிங்க அடிகள் வழிபடு கடவுளாக முருகப்பெருமானைக் கொண்டார். முருகன் என்னும் பெயர் கடவுளைக் குறிக்கும் ஒரு தமிழ்ச்சொல். அச்சொற் பொருளை 'முருகன் அல்லது அழகு' என்னும் நூலில் விளக்கியுள்ளேன். விளக்கம் ஆண்டுக் காண்க. முருகப் பெருமான் வழிபாடு இறவா நிலையெனும் மீண்டும் பிறவாநிலையைக் கூட்டுதல் ஒருதலை.

‘ வெட்டுங் கடாமிசைத் தோன்றும்வெங் கூற்றன் விடுங்கயிற்றால்
கட்டும் பொழுது விடுவிக்க வேண்டுங் கராசலங்கள்
எட்டுங் குலகிரி எட்டும்விட் டோடவெட் டாதவெளி
மட்டும் புதைய விரிக்குங் கலாப மயூரத்தனே ’

‘ தண்டா யுதமுந் திரிசூல மும்விழத் தாக்கியுன்னைத்
திண்டாட வெட்டி விழவிடு வேன்செந்தில் வேலனுக்குத்
தொண்டா கியவென் னவிரோத ஞானசி் சுடர்வடிவாள்
கண்டா யடாஅந்த காவந்து பார்சற்றென் கைக்கெட்டவே ’

‘ பட்டிக் கடாவில் வருமந்த காவுனைப் பாரறிய
வெட்டிப் புறங்கண் டலாதுவி டேன்வெய்ய சூரனைப்போய்
முட்டிப் பொருதசெவ் வேற்பெரு மாள்தீரு முன்புநின்றேன்
கட்டிப் புறப்பட டாசத்தி வானென்றன் கையதுவே ’

என வருஉம் அருணகிரியார் வீரமொழிகளை ரோக்குக.

இராமலிங்க அடிகள் இளமையிலேயே முருகக் கடவுளை வழிபடலாயினார். முருகன் வழிபாட்டில் அடிகள் உறைந்து நின்றார். அவர் தணிகைமலை போந்து, ஆண்டவனை நோக்கிக் குறையிரந்து வேண்டி வேண்டி, அழுது அழுது உய்யுநெறி கண்டார். தணிகையை மனத்தில் கிறுத்தி அடிகள் அழுத அழுகை, அவரைத் தூய்மைப் படுத்தி, மேலாம் நிலையையும் வழங்கிற்று.

ஆண்டவன் வழிபாட்டிற்கு நிலைத்த நெஞ்சம் வேண்டும். நெஞ்சின் அலைவால் வழிபாட்டிற்கு இடர் நேர்வது

முண்டு. இராமலிங்க சுவாமிகள் நெஞ்சைச் செம்மைப் படுத்தி நிலைபெறுத்தத் தணிகையமர் பெருவாழ்வின் முன்னிலையில் தங் குறைபாடுகளை முறையிட்டு நெக்குநெக் குருகிச் செய்த வேண்டுகலை ஐந்தாந் திருமுறையிற் காணலாம். அத் திருமுறையில் உயிர் பண்படும் முறைகள் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. ஐந்தாந் திருமுறை மனிதரது குறைபாட்டை உணர்த்தி, அதை நீக்குதற்குரிய வழியையுங்காட்டுவது என்பதை உணர்தல் வேண்டும். ஆறாந் திருமுறையிலுள்ள பேறுகட்கு வழிகாட்டியாயிருப்பது ஐந்தாந் திருமுறை என்பது எனது உள்ளக்கிடக்கை. ஐந்தாந் திருமுறைப் பயனை ஆறாந் திருமுறையில் அறிஞர் காண்பர். அப்பயனுக்குரிய உழைப்பு பொதுவாக எல்லாத் திருமுறைகளிலும், சிறப்பாக ஐந்தாந் திருமுறையிலும் பொலிந்துகொண்டிருக்கிறது. ஐந்தாந் திருமுறை ஆண்டவனிடத்து வேட்கையை எவ்வெவ்வாறு எழுப்புகிறதென்பது, அதனை அன்புடன் ஓதி உருகுவோர்க்கு இனிது விளங்கும்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் ஆண்டவனை நோக்கி நிகழ்த்திய முறையீடுகள் பலதிறத்தன. அவைகளையெல்லாம் அவர் அருளிய பாக்களிற் பார்க்க. தாலிபுலாக நியாயம்பற்றிச் சிற்சிலவற்றை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

நன்னெறியில் வாழ்வு நடாத்தி, நிலைத்த நெஞ்சம் பெறுதற்கு முதலாவது நல்லோரிணக்கம் வேண்டற்பாலது. தீயோர் கூட்டுறவால் பலதிறக் கேடுகள் விளையும். இக்காரணம் பற்றியே தீர்ப்பு களைதலை ஓர் அதிகாரத்தில் ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் வலியுறுத்தி யுள்ளார்.

தீயோர் எவர்? நல்லோர் எவர்? கடவுளிடத்துறுதியின்றித் தீயொழுக்கத்திற் கிடப்போர் தீயோராவர்; கடவுளிடத் துறுதிக்கொண்டு நல்லொழுக்கமுடையராய் வாழநர் நல்லோராவர். 'கண்ணாவ ரேனுமுனைக் கைகுவியா ராகி

நின்றால் - மண்ணுவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே ' என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்கும் ஈண்டுக் கருதற்பாற்று.

இராமலிங்க அடிகள் தீயோர் கூட்டுறவில் கைப்புக்கொண்டு, நல்லோரிணக்கை வேட்டு, ஆண்டவனைப் போற்றி யிருக்கிறார்.

‘ நன்மைய வெல்லாம் அளித்திடும் உனது
நளினமா மலரடி வழத்தாப்
புண்மைய ரிடத்தீவ் வடியனேன் புகுதல்
பொறுக்கிலன் பொறுக்கிலன் கண்டாய்
சின்மயப் பொருணின் ரெண்டர்பால் நாயேன்
சேர்ந்திடத் திருவருள் புரியாய்
தன்மயக் கற்றோர்க் கருள் தரும் பொருளே
சணிகைவாழ் சரவண பவனே ’

‘ நிலையருள் நினது மலரடிக் கன்பு
நிகழ்ந்திட நாடொறு நினையாப்
புலையரிதும் இடமீப் புண்மையேன் புகுதல்
பொறுக்கிலன் பொறுக்கிலன் கண்டாய்
மலையர சளித்த மரகதக் கொம்பர்
வருந்தியீன் றெடுத்தமா மணியே
தலையா சளிக்க இந்திரன் புகழூந்
தணிகைவாழ் சரவண பவனே ’

‘நண்ணுத வஞ்ச ரிடநாடி நெஞ்ச நனிநொந்து நைந்து நவையாம்
புண்ணுகி நின்ற யெளியேனை அஞ்சல் புரியாது நம்பொன் அடியை
எண்ணுத பாவி இவனென்று தள்ளின் என்செய்வ துய்வ தறியேன்
தண்ணூர் பொழிற்கண் மதிவந் துலாவு தணிகா சலத்தி றைவனே’

எனவருஉந் திருப்பாக்களை நோக்குக.

தீமையினின்றும் விலகி, நன்மையில் நெஞ்சை நிலை
பெறுத்த இராமலிங்க சுவாமிகள், அந்நெஞ்சிற்கு அறி

வுறுத்தும் முறையில் பாடிய பாக்கள் பல. அவற்றுள் சிலவற்றை நோக்குவோம் :

‘நானே யேகியே வணங்கிது மெனத்தின நானேயே கழிக்கின்றேம்
ஊளை நெஞ்சமே என்னையோ என்னையோ உயர் திருத் தணிகேசன்
தானே உன்னியே வாழ்ந்திலர் உயிருடல் தணந்திடல் தனைஇந்த
வேளை என்றறிவுற்றிலம்என்செய்வோம் விளம்பரும்விடையோமே’

‘ அறியாத நம்பிணி ஆதியை நீக்கும் அருண்மருந்தின்
நெறியாந் தணிகையன் ஆறெழுத் துண்டு வெண் ணீறுண்டுநீ
எறியா திரவும் பகலுந் துதிசெய் திடுதிகண்டாய்
குறியா திருக்கலை என்னுணை என்றன் குணநெஞ்சமே ’

‘ வல்வினைப் பதியான் மயங்கி வஞ்சர்தங்
கொல்வினைக் குழியிடைக் குதிக்கு நெஞ்சமே
இல்வினைச் சண்முக என்று நீறிடில்
நல்வினை பழுக்குமோர் நாடு வாய்க்குமே ’

தீமையின் கொடுமையை நினைந்து வருந்திச் சுவாமிகள் ஆண்டவனைப் போற்றிய பாக்களில் இரண்டொன்று வருமாறு :—

‘ இன்னும் எத்தனை நாட்சேல்லும் ஏழையேன்
இடர்க்கடல் விடுத்தேற
மின்னும் வேற்படை மிளிர் தருங் கைத்தல
வித்தகப் பெருமானே
துன்னு நற்றணி காசலத் தமர்ந்தருள்
தோன்றலே மயிலேறி
மன்னு முத்தம வள்ளல் நின் திரு
மனக்கருத் தறியேனே ’

பாவி யேனின்னு மெத்தனை நாட்சேலும்
பருவரல் விடுத்துய்யக்
கூவி யே அன்பர்க் கருந்தரும் வள்ளலே
குணப்பெருங் குன்றேஎன்

ஆவி யேயேனை யாஸ்தரு வடிவமே
ஆனந்தப் பெருவாழ்வே
வாவி யேர்தருந் தணிகைமா மலைமிசை
மன்னிய வருட்டேனே '

சுவாமிகள் தணிகைப் பெருமானை நினைந்து புலம்பிய பாக்கள் பல. அவற்றுள் மிகச் சிலவற்றை ஈண்டுக் காட்டுகிறேன்.

- ' அண்ணாவோ என்னருமை ஐயாவோ பன்னிரண்டு கண்ணாவோ வேல்பிடித்த கையாவோ செம்பவள வண்ணாவோ நற்றணிகை மன்னாவோ என்றென்றே எண்ணாவோ துன்பத் தீருங்கடந்தண் மன்னினனே '
- ' மன்னப்பார் போற்று மணியேநின் பொன்னருளைத் துன்னப் பாராது சுழன்றேன் அருணகிரி தன்னப்பா நற்றணிகை தன்னில் அமர்ந்தருளும். என்னப்பா இன்னுமிந்த ஏழைக் கிரங்காயே '
- ' பொன்பிணிகீது நெஞ்சப் புலையேனை இவ்வுலகில் வன்பிணிகீகோ பெற்று வளர்த்தாய் அறியேனே என்பிணைத்தார் வள்ளற் கினிமை பெறுமணியே அன்பிணைத்தோர் போற்றும் அருட்டணிகை மன்னவனே '
- ' வன்னேயும் வஞ்சகரீதம் வஞ்சார்பும் வன்றுயரும் என்னேயுங் கொண்டதனை எண்ணி இடிவேனோ அன்னே முறைபோகி ஐயா முறையேயோ மன்னே முறைதணிகை வாழ்வே முறையேயோ '

சுவாமிகள், அறுமுகக் கடவுள் திருமுன்னர்க் கசிந்து கசிந் துருகிச்செய்த வேண்டுதல்கள் கருங்கல் மனத்தையும் உருகச் செய்யும். அப்பாக்கள்வாயிலாக நாமும் ஆண்டவனை நோக்கி வேண்டுதல் செய்யலாம். அப்பாக்களிற் சில வருமாறு :—

ஊனே யுடையே பொருளேயென் றுருகி மனது தடுமாறி
வீணே துயரத் தழுந்துகின்றேன் வேறேர் துணைநின் னடியன்றிக்
கானேன் அமுதே பெருங்கருணைக் கடலே கணியே கரும்பேநற்
சேணேர் தணிகை மலைமருந்தே தேனே ஞானச் செழுஞ்சுடரே'

' தீராத துயர்க்கடலில் அழுந்தி நானந்
தியங்கியழு தோங்குமிந்தச் சேய்க்கு நீகண்
பாராத செயலென்னை யெந்தா யெந்தாய்
பாவி யென விட்டனையோ பன்றா ளாக
ஏராய வருடருவா யென்றே யேமாந்
திருந்தேனே என்செய்கேன் யாரு மில்லேன்
சீராருந் தணிகைவரை அமுதே ஆதி
தெய்வமே நின்கருத்தைத் தெளிந்தி லேனே '

' கல்லாத வஞ்சகர்பாந் சென்று வீணாய்
கழித்துநிற்குங் கடையனிவன் கருணை யில்லாப்
பொல்லாத பாவி யென எண்ணி என்னைப்
புறம்போக்கில் ஐயாயான் புரிவ தென்னே
எல்லாஞ்செய் வல்லவனே தேவர் யார்க்கும்
இறையவனே மயிலேறும் எம்பி ரானே
சல்லாப வளத்தணிகை மணியே ஜீவ
சாக்ஷியாய் நிறைந்தருளுஞ் சகச வாழ்வே '

' நண்ணேனே மகிழ்வொருந் திருத்தணிகை மலையதனை
நண்ணி என்றன்
கண்ணேநீ அமர்ந்தளழில் கண்குளிரக் கானேனே
கண்டு வாரீ
உண்ணேனே ஆனந்தக் கண்ணீர்கொண் டாடியுனக்
குகப்பாத் தொண்டு
பண்ணேனே நின்புகழைப் பாடேனே வாயாரப்
பாவி யேனே '

' செய்கொள் தணிகை நாடேனே செவ்வென்புகழைப் பாடேனே
கைகள் கூப்பி ஆடேனே கருணைக் கடலில் நீடேனே

மெய்கொள் புளக மூடேனோ மெய்யன் பர்கள்பாற் கூடேனோ
பொய்கொள் உலகோ டேடேனோ புவிமீ திருகான் மாடேனே'

ஆறு முகங்கொண்ட வையாவென் றுன்ப மனைத்தும்ன்னும்
ஏறு முகங்கொண்ட தல்லா லிறங்கீது முகமீலையால்
வீறு முகங்கொண்ட கைவேலினீ வீரம் விளங்கவென்னைச்
சீறு முகங்கொண்ட வத்துன்ப மோடச் செலுத்துகவே'

பண்கொண்ட சண்முகத் தையா அருண்மீதும் பள்ளிரண்டு
கண்கொண்ட நீசற்றுங் கண்டிலை யோவென் கவலைவெள்ளந்
திண்கொண்ட எட்டுத் திசைகொண்டு நீள்சத்த தீவுங்கொண்டு
மண்கொண்டு விண்கொண்டு பாதாளங் கொண்டு வளர்கின்றதே'

‘ உளமெனது வசநின்ற தில்லையென் தொல்லைவினை

ஒல்லைவிட் டிடவு மில்லை

உன்பதத் தன்பில்லை யென்றனுக் குற்றதுனை

உனையன்றி வேறு மில்லை

இளையனவ னுக்கருள வேண்டுமென் றுன்பால்

இசைக்கின்ற பேரு மில்லை

ஏழையவ னுக்கருள்வ தேனென்றுன் எதிரினிள்

றியம்புகின் றோரு மில்லை

வளமருவு முனது திரு வருள்குறைவ தில்லைமேன்

மற்றொரு வழக்கு மில்லை

வந்திரப் போர்களுக் கிலையென்ப தில்லைநீ

வன்மனத் தவனு மல்லை

தளர்விலாச் சென்னையிற் கந்தகோட் டத்துள்வளர்

தலமோங்கு கந்த வேளே

தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி

சண்முகத் தெய்வ மணியே'

குறைகளை முறையிட்டுருகும் அடியவர் துயர் களைய
வேண்டுவது ஆண்டவன் கடமை. முறைப்பாடு நேரியதா
யிருத்தல்வேண்டுமென்று முன்னர்ப் பலவிடங்களில் வலி
யுறுத்தி யிருக்கிறேன். அதை மீண்டும் ஈண்டு விரித்துக்

கூறவேண்டுவதில்லை. இராமலிங்க சுவாமிகள் நேரிய வழி
நின்று குறைபாடுகளை முறையிட்டமையான், அவர் வேண்டு
கோட்கிரங்கி, ஆண்டவன் அவரை ஆட்கொண்டான்.

‘ கண்ணிமதி புனைந்தசடைக் கனியே முக்கட்
கரும்பேயென் கண்ணெமெய்க் கருணை வாழ்வே
புண்ணியநன் னிலையுடையோ ருளத்தில் வாய்க்கும்
புத்தமுதே ஆனந்த போக மேசீர்
எண்ணியமெய்த் தவர்க்கெல்லாம் எளிதில் ஈந்த
என்னரசே ஆறுமுகத் திறையாம் வித்தே
திண்ணியவென் மனமுருக்கிக் குருவா யென்னைச்
சிறுகாலை யாட்கொண்ட தேவ தேவே ’

‘ கற்றறிந்த மெய்யுணர்ச்சி யுடையோ ருள்ளக்
கமலத்தே யோங்குபெருங் கடவு ளேரின்
பொற்றகைமா மலரடிச்சீர் வழுத்து கின்ற
புண்ணியர்தங் குழுவிலெனைப் புகுத்தி யென்றும்
உற்றவருட் சிந்தனைதந் தின்ப மேவி
உடையாயுன் னடியவனென் றோங்கும் வண்ணஞ்
சுற்றறிவை அகற்றியருட் குருவா என்னைச்
சிறுகாலை ஆட்கொண்ட தேவ தேவே ’

‘ கந்தார் வரையுட் சிந்தா மணிகேர்-தணிகேசர்
மந்தா நிலமே வுந்தார் மறுகின் மயிலேறி
வந்தார் நிலவோர் செந்தா மரையின் மலர்வாசக்
கொந்தார் குழுவென் னிலையுங் கலையுங் கொண்டாரே ’

எனவரூஉம் பாக்களைப் பார்க்க.

ஆறுமுகக் கடவுள் தமக்கு வழங்கிய காட்சியைச்
சுவாமிகள்,

‘ சீர்கொண்ட தெய்வ வதனங்க ளாறுந் திகழ்கடப்பந்
தார்கொண்ட பன்னிரு தோள்களுந் தாமரைத் தாள்களுமோர்

கூர்கொண்ட வேலு மயிலுநற் கோழிக் கொடியுமருட்
கார்கொண்ட வண்மைத் தணிகா சலமுமென் கண்ணுற்றதே '

என்னும் பாட்டில் பதித்துப் பாடியிருக்கிறார்.

ஆண்டவன் அருளுருவக் காட்சி . வழங்கும்வரை,
காமம் முதலிய குற்றங்களினின்றும் மகன் விடுதலை யடைதல்
அரிது. அக்காட்சிக்குப் பின்னரே காமவெகுளி மயக்கங்க
ளெல்லாம் ஞாயிறுமுற்பட்ட பனிபோல் பறந்துபோகும்.

இவ்வண்மையைச் சுவாமிகள்,

' வேல்கொண்ட கையும் விறல்கொண்ட தோளும் விளங்குமயில்
மேல்கொண்ட வீறு மலர்முக மாறும் விரைக்கமலக்
கால்கொண்ட வீரக் கழலுங்கண் டாலன்றிக் காமனெய்யுங்
கோல்கொண்ட வண்மை அறுமோ தண்கைக் குருபரனே '

என்னும் பாட்டில் விளக்கியிருத்தல் காண்க.

சுவாமிகள் முருகப்பெருமானை வழிபட்டு, அருளுருவங்
கண்டு, காம வெகுளி மயக்கங்களை யோட்டி இன்புற்றார்.
அவ்விற்பப் பெருக்கைச் சுவாமிகள் பல பாக்கள்வழி
உலகிற்குதவினார். சுவாமிகள் தாங்கண்ட கடவுள் காட்சியை
யும், பிறவற்றையும் ஒரு சும்மி வாயிலாக வெளியிட்டுள்
ளார். அக் சும்மிப் பாக்களுள் சிலவற்றை நோக்குவோம்:

' குறவர் குடிசை நுழைந்தாண்டி—அந்தக்
கோமாட்டி எச்சில் விழைந்தாண்டி
துறவர் வணங்கும் புகழாண்டி—அவன்
தோற்றத்தைப் பாடி அடியுங்கடி '

' மாமயி லேறி வருவாண்டி—அன்பர்
வாழ்த்த வரங்கள் தருவாண்டி
தீமை யிலாத புகழாண்டி—அவன்
சீர்த்தியைப் பாடி அடியுங்கடி '

- ‘ பன்னிரு தோள்க ளுடையாண்டி—கோடும்
பாவிசீ தன்னை அடையாண்டி
என்னிரு கண்க ளினையாண்டி—அவன்
ஏற்றத்தைப் பாடி அடியுங்கடி ’
- ‘ சீர்திகழ் தோகை மயின்மேலே—இளஞ்
சேஞ்சுடர் தோன்றுந் திறம்போலே
கூர்வடி வேல்கொண்டு நம்பெருமான்—வருங்
கோலத்தைப் பாருங்கள் கோதையர்காள் ’
- ‘ ஆறு முகங்களிற் புன்சிரிப்பும்—இரண்
டாறு புயந்திக ழற்புதமும்
வீறு பரஞ்சுடர் வண்ணமுமோர்—திரு
மேனியும் பாருங்கள் வெள்வளைகாள் ’
- ‘ ஆனந்த மான அமுதனடி—பா
மானந்த நாட்டுக் கரசனடி
தானந்த மில்லாச் சதூரனடி—சிவ
சண்முக நற்குரு சாமியடி ’
- ‘ தத்துவத் துள்ளே அடங்காண்டி—பா
தத்துவ மன்றித் தொடங்காண்டி
சத்துவ ஞான வடிவாண்டி—சிவ
சண்முக நாதனைப் பாடுங்கடி ’
- ‘ சச்சிதா னந்த உருவாண்டி—பா
தற்பா போகந் தருவாண்டி
உச்சிதா ழன்பரீக் குறவாண்டி—அந்த
உத்தம தேவனைப் பாடுங்கடி ’
- ‘ அற்புத மான அழகடை—துதி
அன்பர்க் கருள்செய் குழகனடி
சிற்பா யோகத் திறத்தனடி—அந்தச்
சேவகன் கீர்த்தியைப் பாடுங்கடி ’

‘ ஒன்றிரண் டான வுளவாண்டி — அந்த
ஒன்றிரண் டாகா வுளவாண்டி
மின்றிரண் டன்ன வடிவாண்டி — அந்த
மேலவன் சீர்த்தியைப் பாடுங்கடி ’

அறுமுகப்பெருமான் காட்சியால் சுவாமிகள் பெற்ற ஆனந்தப் பெருக்கு இக் கும்மிப் பாக்களில் தேங்குதல் காண்க.

அன்பர்களே ! இராமலிங்க சுவாமிகள் அறுமுகக் கடவுளை வழிபட்டுப் பெற்ற பேற்றை உன்னுங்கள் ; உருவ வழிபாட்டின் நுட்பத்தை உணருங்கள். அகண்டாகாரம் அகண்டாகாரம் என்று ஏமாருதீர்கள். அகண்டத்தை எப்படி நினைப்பீர்கள் ? எப்படிப் போற்றுவீர்கள் ? அகண்டாகாரத்தை உணர்ந்து இன்புறுதற்கு உருவ வழி பாடு இன்றியமையாதது. அகண்டத்தின் சுருக்கமே ஆண்டவன் அருளுருவம். அவ்வுருவின் பெருக்கே அகண்டாகாரமாகும். உருவின் உறுப்புக்கள் யாவும் பலதிறத் தத்துவ நுட்பங்களைக் குறிக்கொண்டு நிற்கின்றன. அவைகளை உணராத பிதற்றுவோரின் மாயவலையிற் சிக்கி ஏமாற்ற மடைதல் வேண்டா. உருவ வழிபாடு நிகழ்த்திய பலர் பெரும்பேறு பெற்றார். இராமலிங்க சுவாமிகட்கும் பெருவாழ்வளித்தது அவ்வழிபாடே யாகும். ஆதலால் அவ்வழி பாட்டைச் செய்யுங்கள் ; செய்யுங்கள்.

இறுவாய்

சகோதரிகளே ! சகோதரர்களே ! இராமலிங்க சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் குருவாக்கொண்டு, திருவாசகத்தைப் பொருணூலாக்கொண்டு, முருகப்பெருமானை வழிபடு கடவுளாக்கொண்டு, கடவுள் அருளுருவங்கண்டு, காம வெகுளி மயக்கங்களைப் போக்கி, யாண்டுங் கடவுள் நீக்கமற நிறைந்திருத்தலை உணர்ந்து, எவ்வயிர்க்குந் தீங்கு செய்யாமை என்னும் அருளறத்தை வளர்த்து, அவ்வருணேறியே சமரச சன்மார்க்கமென்று தேளிந்து, அம்மார்க்கத்தை உலகிற்கு அறிவுறுத்தி, இறுதியில் சாகா நிலையேனும் பெருவாழ்வு பெற்றார். அவ்வாழ்வே நமது குறிக் கோள். அதை நிறைவேற்றச் சுவாமிகள்கொண்ட முறைகளைக் கொள்ளவேண்டுவது நமது கடமை.

இதுகாறும் எனது புன்மொழியைப் பொறுமையுடன் செவிமடுத்துவந்த உங்கட்கு எனது நன்றியறிதலான வணக்கம். எனது பேச்சில் குற்றங் குறைகள் நிகழ்ந்திருக்கலாம். அவைகளைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டுகிறேன்.

‘ தூக்கமுந் துயரமும் அச்சமும் இடருந்
தொலைந்தன தொலைந்தன எனைவிட
டேக்கமும் வினையும் மாயையும் இருளும்
இரிந்தன ஒழிந்தன முழுதும்
ஆக்கமும் அருளும் அறிவும்மெய் யன்பும்
அழிவுற வுடம்புமெய் யின்ப
ஊக்கமும் எனையே உற்றன உலகீர்
உண்மையிவ் வாசகம் உணர்மின் ’

‘ ஆதியும் நடுவும் அந்தமும் இல்லா
 அருட்பெருஞ் சோதியென் னுளத்தே
 நீதியிற் கலந்து நிறைந்தது நானும்
 நீத்தியன் ஆயினேன் உலகீர்
 சாதியும் மதமுஞ் சமயமுந் தவிர்த்தே
 சத்திய சுத்தசன் மார்க்க
 வீதியில் உமைத்தான் நிறுவுவல் உண்மை
 விளம்பினேன் வம்மினே விரைந்தே ’

—இராமலிங்க சுவாமிகள்

அருட்பெருஞ் சோதி ! . தனிப்பெருங் கருணை !

‘ கல்லார்க்குங் கற்றவர்க்குங் களிப்பருளுங் களிப்பே
 காணார்க்குங் கண்டவர்க்குங் கண்ணளிக்குங் கண்ணே
 வல்லார்க்கும் மாட்டார்க்கும் வரமளிக்கும் வரமே
 மதியார்க்கும் மதிப்பவர்க்கும் மதிக்கொடுக்கும் மதியே
 நல்லார்க்கும் பொல்லார்க்கும் நடுநின்ற நடுவே
 நரர்களுக்கும் சுரர்களுக்கும் நலங்கொடுக்கும் நலமே
 எல்லார்க்கும் பொதுவில்நட மீடுகின்ற சிவமே
 என்னரசே யான்புகழும் இசையுமணிந் தருளே ’

—இராமலிங்க சுவாமிகள்

அ.மா.ப.

திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார் இயற்றிய நூல்கள்

திரு. வி. க. வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்	...	(அச்சில்)	
பெரியபுராணம்-அரும்பத விசேட ஆராய்ச்சிக் குறிப்புரையும்			
வசனமும் (அச்சில்) சன்மார்க்க போதமும் திறவும்	2	0	
தமிழ்ச்சோலை அல்லது கட்டுரைத் திரட்டு: (முதற்பகுதி)	5	0	
” (இரண்டாம் பகுதி)	5	0	
திருக்குறள் விரிவுரை: (முதற்பகுதி-பாயிரம் காண்க திகாரம்)	5	0	
” (இரண்டாம் பகுதி-அறத்துப்பால்-ஆறு அதிகாரம்)	5	0	
மணித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்	...	6	4
பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத் துணை	...	5	0
இத்தியாவும் விடுதலையும்	5	0	உள்ளொளி ... 3 8
தமிழ்த் தென்றல் அல்லது தலைமைப் பொழிவு	...	6	4
பரம்பொருள் அல்லது வாழ்க்கை வழி	...	3	0
இருமையும் ஒருமையும்? 1) 8 நாயன்மார் வரலாறு	4	0	
தமிழ்நூல்களில் பெளத்தம் 1) 8 முருகன் அல்லது அழகு	2	0	
இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்	...	1	12
சீர்திருத்தம் அல்லது இளமை விருந்து	1	8	
முடியா? காதலா? சீர்திருத்தமா?	1	8	
என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே	1	0	
சைவத்தின் சமரசம்	1	0	சைவத் திறவு ... 0 8
தமிழ்நாடும் நம்மாழ்வாரும்	1	0	முதுமை உளறல் 0 12
இமயமலை அல்லது தியானம்	...	0	12
காரைக்காலம்மையார் திருமுறை-அரும்பதக் குறிப்			
புரையுடன்	0	10	ஆலமும் அமுதமும் ... 0 8
கடவுள் காட்சியும் தாயுமானாரும்	0	8	சித்தமார்க்கம் 0 10
உரிமை வேட்கை அல்லது நாட்டுப் பாடல்	0	8	
பொதுமை வேட்டல்	1	8	முருகன் அருள் வேட்டல் 0 10
திருமால் அருள்வேட்டல்	0	12	சிவனருள் வேட்டல் 0 8
கிறிஸ்துவின் அருள்வேட்டல்	0	6	புதுமை வேட்டல் 0 10
கிறிஸ்து மொழிக் குறள்	0	12	இருளில் ஒளி 1 0
நாயன்மார் திறம்	0	6	சமரச தீபம் 0 6
கிணைப்பவர் மனம்	0	6	சைவ சமய சாரம் 0 4
அருகன் அருகே அல்லது விடுதலை வழி	0	8	
பொருளும் அருளும் அல்லது மார்க்ஷியமும் காந்தியமும்	1	0	
சித்தந் திருந்தல் அல்லது செத்துப் பிறத்தல்	0	8	
வளர்ச்சியும் வாழ்வும் அல்லது படுக்கைப் பிதற்றல்	0	8	

முருகவேள் புத்தகசாலை,

15, கணபதி முதலி தெரு, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14

அரிய தமிழ் நூல்கள்

ரூ. அ-

திருவிளையாடற் புராணம் மூலமும், ஈக்காடு - இரத்தினவேல் முதலியார் இயற்றிய உரையும் விசேடமும்	...	10	0
தமிழ் மறைத் திரட்டு	...	0	8
விநாயகர் பனுவல் திரட்டு	...	0	6
முருகவேள் பனுவல் திரட்டு	...	2	0
முருகன் திருவருட்பா-இராமலிங்க சுவாமிகள்	...	0	8
குசேலோபாக்கியாநம் மூலமும் உரையும்	...	(அச்சில்)	
கந்தபுராணச் சுருக்கம் மூலமும் உரையும்	...	(அச்சில்)	
தேவி தோத்திர மஞ்சரி	...	0	4
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்-முதல் திருமுறை- அரும்பத உரையும் சாத்திரக் குறிப்பும்	...	0	12
கேர்த்திரக்கோவைப் பிள்ளைத்தமிழ்	...	0	4
சமயத்தொகுதி	...	0	2
ஆறெழுத்தந்தாதி	...	0	2
சிவகுமாரர்கள் தேவாரங்கள்	...	0	½
22 பத்துப் பிரதிகள்	...	0	2

கந்தர் அநுபூதி

சென்னை, இராயப்பேட்டை, வேதப்ரவசன மந்திரத்து

சிவத்யானானந்த மஹரிஷி அவர்கள் எழுதிய

கூடார்த்த தீபிகை

என்னும் புத்துரையோடு கூடியது. இதுவரை இவ்வகைத் தெளிவான அநுபூதி உரை வெளிவரவில்லை என்று படித்தோர் பலரும் கொண்டாடிக் கூறியுள்ளார். விலை ரூபா 1

முருகவேள் புத்தகசாலை,

15, கணபதி முதலி தெரு, இராயப்பேட்டை, சென்னை

